

**11 Eylül'den Bugüne
Amerikan
imparatorluğunun saldırısı
dünya halklarını
teslim alamıyor, alamayacak!**

**Halkların
öfkesi ve
şiddeti,
Amerikanın
kabusu
olmaya
devam
edecek!**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi
Sayı: 25
8 Eylül 2002
FİYAT (KDV Dahil) 750 000
EUROPE: 3 EURO
www.ekmekveadalet.com

**12
EYLÜL**
*tüm vahşeti ve
demokrasicilik oyunuyla*
SÜRÜYOR

**İşkence ve Tecrit
Altında 96. Şehit:
Fatma Tokay Köse**

**ZULMÜN ÖNÜNDE
BARİKATIZ!**

Ekmek Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Semra Başyigit
TÜRK

Fatma Bilgin
ARAP

Birsen Hoşver
LAZ

Gülnihal Yılmaz
ÇERKEZ

Fatma Tokay
KÜRT

Anadolulu Onlar...

Yanda resimlerini gördüğünüz kadınlarımız, zulme karşı direnişin **son beş şehidi**.

Hiç kimse onları böyle özellikle yanyana getirmedi. Kimse sıraya koymadı onları. Anadolu neyse, kavgaya yansıyan da odur. Ve bu tablo sadece bir örnektir. Devrimci hareketin şehitleri, Anadolu'nun dört bir yanında toprağa bereketli bir tohum gibi saçılan kahramanlarımız bunun en büyük kanıtıdır.

Çünkü bu kavga ne Kürdün, ne Türkün, ne Lazın, ne Çerkezin ne de başka bir milliyetten, inançtan halkın kavgasıdır tek başına; bu kavga bütün Anadolu'nun kavgasıdır.

Onları biraraya getiren mayı, Anadolu'nun kurtuluş savaşıdır.

Anadolu bin yıldır çeşitli milliyetlerden halkların, alevisi, sünnisi, yezidiyi ile çeşitli inançlardan halklarımızın toprağıdır. **"Ortak kimlik"** deniyorsa, kimliğimizde yazan **ANADOLULUKTUR.**

Yüzlerce kültürden bir parça karıştı bu kimliğe, karışan her parçamız unutturulmaya çalışılan geleneklerimiz, değerlerimiz oldu, kavgamızla bütünleşti. Semra oldu, Fatma'lar oldu, Birsen, Gülnihal oldu.

Her halk bir değer yarattı bu topraklarda, türkülerıyla acılarını, zulme öfkelerini anlattı. Öfkeleri, eriyen bedenlerimizde, kurşunlanan tenimizde zulmün beyninde patlayan bombaya dönüştü, zulme isyan çağrısı oldu.

Faşist kafalar istediği kadar **"ne mozaığı ulan"** desin, zulme kumanda eden generaller istediği kadar **"Türkiye mozaığı adı altında anlamsız bir konser verilmesini şüpheyle karşılıyorum."** tehditleri savursun; Anadolu bütün görkemiyle, bütün zenginliğiyle yaşıyor.

Bu zenginlik halklarımızın zenginliğidir, **BİZİM ZENGİNLİĞİMİZDİR.** Egemenlerin "böl-parçala-yönet" politikasıyla birbirine düşürmeye çalıştıklarını kavganın ortasında biz birleştiriyoruz. **Faşizm bölüyor, biz birleştiriyoruz.**

Asimilasyonla, baskıyla dillerimiz unutturulmuş da olsa, kahramanlarımızın çağrısı bütün dillerde anlaşılacak kadar zengin, Anadolu'nun en ücra köşesinin duyacağı kadar gür.

Arap milliyetinden Fatma Bilgin mezarbaşında arapça türküler, zılgıtlar arasında okunması için son günlerinde yazdığı mektupta şöyle sesleniyordu: **"Haydi yigit kardeşler bacılar, canlar, halklar, BİZİM HALKLARIMIZ bu davetle geldim size, sevgimle, umutlarımla geldim. Düşlerimle, gülüşlerimle geldim, ölümünde aranızda yeniden doğdum."**

Halkların kardeşliğini savunmak, **BİZİM HALKLARIMIZ** diye ölebilmektir. Sadece devrimciler yüreğinin en derinliklerinden gelen sesle "bizim halklarımız" diyerek bedel ödeyebilir. Bu bizim geleneğimizdir.

Halkların kardeşlik içinde yaşayacağı, birlikte üreteceği, birlikte yöneteceği bir ülkeyi de işte bu gelenek yaratacak.

11 EYLÜL:

Emperyalizmin şiddeti ve halkların öfkesi

Amerikan imparatorluğu gerçekleri tartıştırmamak için terör uygulamayı sürdürüyor

FEDA ve ADALET

GENERALLER İTİRAF ETTİ

İKTİDAR BİZİ!

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:
Yıl: 2000
12 Eylül'ün
yirminci
yıldönümü

Yer:
Taksim
Meydanı

TAYAD'lılar, 12 Eylül cuntasının hapishanelerindeki zulme karşı mücadele ettiler yıllarca... 12 Eylül'ün sivil devamı olan ANAP iktidarlarının Tek Tıp Elbise dayatmalarına karşı tutsakların direnişinin dışardaki sesi, soluğu olarak örgütlendiler...

12 Eylül'ün bitmediğinin, sürdüğünün en canlı tanıklarıydı onlar. Çünkü hapishaneler zulüm politikalarındaki kesintisizliğin en çıplak görüldüğü yerd...

Yukarıdaki resim, iki yıl önce çekildi... Pankartın bir ucunda Şenay Hanoğlu vardı... Armutlu'da, hücrelere karşı sürdürdüğü ölüm orucunda şehit düştü... 12 Eylül de, 12 Eylül'e karşı direniş de sürüyor...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Alacadağ Yurtları: Odenwaldstr. 72
Tel: 0049 221 6906992
Faks: 0049 221 6906994
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Sakarya: İnönü Cad. 7, Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay
Tel-faks: 0 312 417 39 11
Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatürk Apt. Kat: 4 D.
6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 83 97
Gaziantep: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenipazar Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey

51105 Köln
0049 221 6906993
Kocaeli: 3. Bayrak Cad. 850. Sokak Yaprıncı İş Hanı
No: 31/501 Kocaeli Tel-faks: 0 232 446 27 86
Kocaeli: Ömerpaşa Mah. Alpa Cami Cad. No: 30 Kat: 2
Tel-fax: 0262 322 88 09
Mardin: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 462 325 24 61
Mersin: Keremithane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74
Samsun: Tevfikhanı Cad. Bulutcuay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 90
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak
Pantular İşhanı Kat: 1 No:33 Tel-faks: 0462 321 59 93
Zonguldak: Çaldırcı Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9
Tel: 0 372 252 51 73

3...	12 Eylül ve Bugün
5...	22 Yıllık Karabasan
6...	"Anlatmaya Devam Ediyoruz!"
8...	Fatma Tokay Köse
9...	"Bir Canın Lafı mı Olur?"
10...	Çözmek Zorunludur
12...	Açlıkta 400 Gün...
14...	Direnen Memurlar Kazanacak!
15...	Muhaliğ Öğrenciye Üniversite de yok!
16...	Faşist İdeoloji yenilmiştir!
18...	Türküler, Gayri-Menkuller ve 6-7 Eylül
19...	"Kahraman Yarbay"ı beraat ettir, Susurluk Devleti'ni akla!
20...	Generallerin iktidarı
21...	Polis kanunları
22...	Halkın Hukuku: İktidar kimdeyse Hukuk ondan yana
23...	Okmeydanı'nda Faşist kurşun!
24...	Zulüm Devleti Ayakta!
25...	Yolsuzluklara Yol Açık!
26...	11 Eylül'den bugüne...
30...	Filistin'in "Şanssız" Çocukları
33...	Hiç ıkınıp sıkınmayın IMF'cisiniz
34...	Birsen Hoşver diye yankılandı duvarlar
36...	Bayrak onlarda
38...	"Ayaklarından Zincir..." Nazi Kampı Değil Devletin Hastanesi
40...	"Direnen İnsan İçin Yaşamın Ne Kadar Güzel Olduğunu..."
41...	FEDA, Ezilenlerin zulme isyanıdır
43...	Burjuva siyasetinde son Tango
44...	Günübirlik ittifaklar değil Haklar ve Özgürlükler Cephesi
45...	"Katil ABD Ortadoğu'dan defol"
46...	Net politika en geniş örgütlenme
47...	Bağımsız Türkiye "Büyük Ulusalcı" Sina Gürel
48...	Yurtdışından: Dünya Haberleri...
49...	"İşkenceyle Öldürülen Kareta'nın gizlediği
50...	Kahramanlar Ölmez...

12 Eylül ve Bugün

ZULÜM DAHA PERVASIZ SÖMÜRÜ DAHA KATMERLİ

12 Eylül sürüyor, bu hiç kuşkusuz doğru bir tesbittir, ama yine de bugünü tam açıklamaz. Çünkü süren, sömürü ve zulüm açısından daha "katmerli" hale getirilmiş politikalar. Gözaltı, işkencede ölüm, infaz, işten çıkarma, zamlar, IMF'ye verilen taahhütler, emperyalist tekellere sağlanan ayrıcalıklar... yani kısacası hemen her konuda, rakamlar, 12 Eylül dönemiyle kıyaslanamayacak ölçüde katlanmıştır. 12 Eylül'le sonrasının görünürdeki en ciddi farkı, "parlamento"nun açık olmasıdır. Ama 12 Eylül, parlamentoyu da alabildiğine etkisizleştirdiği için, bu farklılığın siyasi hayat üzerinde belirleyici bir yanı yoktur. **MGK**, 12 Eylül ürünüdür. Konumu nu, etkinliğini pekiştirerek sürüyor. **Susurluk**, esas olarak 12 Eylül ürünüdür, yerinde duruyor. **DGM'ler**, **YÖK**, 12 Eylül'ün ürünüdür. Hala yerlerindeler ve sistem içindeki konumları, işlevleri, 12 Eylül'ün öngördüğünün de ötesindedir.

Cuntanın "10 yıllık programı" vardı. Bu program büyük ölçüde uygulanmıştı. Programın özü, yeniden bir cunta yapılmasına gerek bırakılmadan, halkın mücadelesini ezebilmeyi sağlamaktı. 12 Eylül'ün idari ve yasal düzenlemeleri, sonuçta devrimci ve yurtsever mücadelenin gelişimini engellemeye yetmese de, oligarşi yeni bir cuntaya başvurmak durumunda kalmadan cunta politikalarını uygulayabilirdi. Bu on yılın sonunda, zulüm ve sömürü düzeni, kendini yeniden **tahkim** etti. **1990'ların başları**, terörle mücadele yasalarının çıkarıldığı, infazların, faili meçhullerin önünün açıldığı, kontrgerilla timlerinden Hizbullah'a kadar "devlete yardımcı" yasadışı güçlerin devreye sokulduğu, hücre tipi hapisanelerin gündeme alındığı, devrimcilerin etkinliğindeki kitle örgütlerinin ipinin çekildiği, polisin, jandarmanın yeniden organize edildiği bir dönemdir.

Bu dönemde "demokratikleşme" diye diye 12 Eylül'ün yaptığı düzenlemelerin aşınan yönleri tahkim edilmiş, dahası, zulüm politikalarını hayata geçirebilecek yeni yasalar yapıp kurumlar oluşturulmuştur. Zulmün "12 Eylül'den daha katmerli" biçimde uygulanacağı dönem başlamıştır. Oligarşi, elindeki DYP-SHP'li iktidar aracılığıyla, ama gerçekte çoğu kez o iktidarı da devre dışı bırakıp doğrudan genelkurmay ve kontrgerilla aracılığıyla, 12 Eylül cuntasının başvurmadığı bir pervasızlıkla devrimci hareketi ve Kürt yurtsever hareketini imhaya, halkı sindirmeye yöneldi. Burada rakamları tekrarlamamız gereksiz; ama infazlarda, işkencelerde, katliamlarda, kaybetmelerde Türkiye açısından daha önce benzeri görülmemiş bir dönem yaşanmaya başlandı. Tüm sistem, 12 Eylül'ün başlattığı çizgide, kontrgerillaya ve genelkurmaya tabi oldu. Mahkemeler bile, hukuku çiğnemekte, kelle istemekte, 12 Eylül'ün askeri sıkıyönetim mahkemelerinden daha pervasızdır artık.

Infazların, kaybetmelerin koşullara göre biraz az, biraz fazla olmasının dışında, asıl olarak bu politikaların uygulamasında bir değişiklik yoktur. Oligarşi "demokratikleşme" manevralarına daha fazla zaman ayırır gibidir, ama bu manevraların en yoğunlaştığı bir za-

manda, bakıyorsunuz, Ulucanlar katliamı gerçekleş-
tiriliyor. Demokratikleşme sözlerinin yeniden gün-
celleştığı bir başka kesitte, bakıyorsunuz, Türkiye
tarihinin en büyük hapisaneler katliamı gerçekleş-
tiriliyor.

Cuntanın sürdüğü tek yer, baskı ve zulüm değil el-
bette. Hatırlanacaktır, generaller 12 Eylül'de yö-
netime el koyduğunda, tekerci burjuvazi sevincini
gizlemeye bile gerek duymadan "artık gülme sırası
bizde" demişti. O günden bu yana, düzen tüm gü-
cünü, politikalarını onları "güldürmek" temelinde
sürdürüyor. Ekonomi politikalarında da 12 Eylül da-
ha katmerli hale gelmiş durumda. 12 Eylül darbe-
si, bir yanıyla da IMF'nin dikte ettirdiği 24 Ocak
kararlarını uygulamak için yapılmıştı. Artık IMF'nin
bakan atadığı bir ülke durumundayız. 24 Ocak ka-
rarlarına rahmet okutan IMF programları uygula-
nıyor günümüzde. Mevcut tüm iktidarlar, ister
DYP'li, CHP'li, RP'li iktidarlar, ister DSP, MHP,
ANAP'lı iktidarlar olsun, hepsi tekellerin ve emper-
yalistlerin istediği ekonomi programlarını uyguluyorlar.

1 2 Eylül'ün sürdüğünün tesbiti; haklar ve özgürlük-
ler mücadelesini zayıflatan, muhalif güçleri boş
beklenti ve hayallere, ve yanlış ittifaklara sürükleye-
yen "demokrasi" aldatmacasının etkisinden kurtu-
labilmek **açısından önemlidir.** Oligarşi "demokra-
tikleşme oyunu"nda da pervasız. Halkı, Avrupa Bir-
liğini, herkesi kandırmaya çalışıyor. "AB'ye uyum"
adına, TBMM'de "Türkçe dışındaki dillerin serbest-
liği"ne dair kanun çıkartıyor, Kürtçe şarkılar söyle-
nebilir, kurs da açılabilir diyor. Ardından bir sanat-

**Bu 22 yıl boyunca, 12 Eylül politika-
larının öncelikli hedefi devrimciler oldu.
Hala da öyledir... Ama bu 22 yıl boyun-
ca, her koşulda direnişi ve mücadeleyi
sürdüren de yine bizdik. İdeolojik ola-
rak savrulmadıysak, emperyalizmin ile-
riciliğini(!) keşfetmediyse, düzenin ica-
zetine sığınmadıysak, üzerimize imha politikalarıyla
gelinmesine rağmen, her
darbenin ardından yeniden ayağa kalk-
tıysak ve hala hayatın her alanında di-
renmeyi, mücadeleyi sürdürebiliyorsak,
nedenlerinden biri, boş hayallere hiç ka-
pılmamamızdır. Dünya ve ülkemiz ger-
çeğini doğru tahlil edişimizdendir.**

çı konserinde Kürtçe, Rumca, Ermenice söyledi di-
ye, tehdit ediliyor. Kürtçe için dilekçe verdiklerin-
den dolayı tutuklanan gençler hala hapisanelerde,
hala aynı gerekçeyle öğrenciler okuldan atılıyor. İş-
kencehanelerde tezgahlar çalışıyor, F tiplerinden
tabutlar çıkmaya devam ediyor, gecekondü semtle-
rinde katliamlar, saldırılar gerçekleştiriliyor.

1 2 Eylül'ün sürmesi, faşizmin sürmesi demektir.
Sorunun özü de budur. Ülkemizde haklar ve öz-
gürlükler mücadelesi verenler de, devrim mücade-
lesi verenler de, **FAŞİZME karşı mücadele ettikleri-
ni** bilmek durumundadırlar. Eğer bu mücadele,
sanki bu ülke demokratik bir ülkeymiş gibi yürütül-
meye kalkılırsa, başvurulacak mücadele ve örgüt-
lenme yöntemleri başka, bu mücadele faşizme kar-
şı mücadele perspektifiyle yürütülürse, başvuru-
lacak mücadele ve örgütlenme yöntemleri başka ola-
caktır. Faşizm gerçeği unutulduğu veya görülmek
istenmediği için, bugün demokrasi ve bağımsızlık
mücadelesi yürüten bir çok kesim, düzenin sınırları
içine hapsolmuş, demokrasicilik oyununun bir par-
çası haline gelmiş, kendini kısır döngülere hapsed-
miştir. Düzen ise, onları kaale bile almaksızın oy-
nunu sürdürüyor.

**Bu 22 yıl boyunca, 12 Eylül politikalarının öncelikli
hedefi devrimciler oldu. Hala da öyledir. Binlerce
katledildik. Hapsedildik. Derneklerimiz, dergileri-
miz, sendikalarımız, baskılara, yasaklara maruz
kaldı. Ama bu 22 yıl boyunca, her koşulda direnişi
ve mücadeleyi sürdüren de yine bizdik. İdeolojik
olarak savrulmadıysak, emperyalizmin ilerici-
liğini(!) keşfetmediyse, baskılar karşısında düzenin
icazetine sığınmadıysak, üzerimize imha politika-
larıyla gelinmesine rağmen, her darbenin ardından
yeniden ayağa kalktıysak ve hala hayatın her ala-
nında direnmeyi, mücadeleyi sürdürebiliyorsak, ne-
denlerinden biri, boş hayallere hiç kapılmamamızdır.
Dünya ve ülkemiz gerçeğini doğru tahlil ediş-
mizdendir. Faşizm gerçeğini doğru tesbit edişim-
zdir. Bunca zulüm ve bunca sömür, böyle bir
sömürgeleşme, şu veya bu partiyle açıklanamaz;
faşizm ve emperyalizme bağımlılık, bu sistemin
gerçekleridir. Sistemin sivil, askeri tüm güçleri, fa-
şizmi uygulayan ve sürdüren güçler durumundadır.
Mücadelemiz faşizme karşıdır. Faşizmi, 50 yıldır
tanıyoruz. Ülkemizi yönetenler Hitlerin soyundan-
dırlar. Hitlerin politikalarını tüm dünyaya yaygın-
laştırmaya çalışan Bush'un uşaklarıdır. Bunların
eliyle demokrasi gelmemiştir ve gelmeyecektir. Fa-
şizme karşı demokrasiyi de, halkın kurtuluş müca-
delesini getirecektir. İhtimal ki, Türkiye'de 12 Ey-
lül'ün bittiğine de ancak o zaman tanık olacağız.**

22 Yıllık Karabasan

12 Eylül, bildirilerde hep, “*Türkiye’nin üstüne bir karabasan gibi çöktü*” diye anlatıldı. Bu karabasan 22 yıldır bu ülkenin üzerinde. Karanlığın yırtıldığı her yer ve zamanda ise, devrimcilerin direnişleri, eylemleri, örgütlenmeleri var.

Ama bu 22 yılda, zulüm, karanlığın her yırtılışında, daha büyük bir zulümle yürüdü halkın üzerine. 22 yıl, bir bakıma böyle de özetlenebilir.

22 yıl önce, 12 Eylül’de, sabaha karşı saat 04.00’te tanklar yürümeye başladı. Aynı saatlerde radyoda Milli Güvenlik Konseyi’nin 1 No’lu açıklaması okunmaya başladı.

İki söz, 12 Eylül’ün kimin için olduğunun cevabını tarihe kaydetti:

CIA ajanları, 12 Eylül sabahı darbe haberini ABD Başkanı’na “**bizimkiler başarmışlar**” diye ilettiler.

Generaller yönetime el koyduğunda, TISK başkanı Halit Narin “**artık gülme sırası bizde**” dedi.

Bunlardan çıkan iki sonuç vardı:

Bir: Yönetime el koyan generaller “bizimkiler” değildi.

İki: Generaller, işbirlikçi tekелci burjuvazinin yüzünü güldürmek için, halkı ağlatacaklardı.

12 EYLÜL-BUGÜN

Demirel, dönemin Başbakanıydı. 24 Ocak Kararları için “adına isterse faşizm desinler, bunu uygulayacağım” diyordu. O halkın mücadelesi karşısında uygulayamadı. Ama 12 Eylül uyguladı.

**SİYASİ, EKONOMİK,
ASKERİ HER ALANDA 12 EYLÜL
İKTİDARINI SÜRDÜRÜYOR.
12 EYLÜL;
IMF POLİTİKALARIYLA,
KATLIAMLARLA, AÇLIKLA,
YOKSULLUKLA, GENERALLERİN
GERÇEK İKTİDAR OLDUĞU
BİR DÜZENLE SÜRÜYOR.**

24 Ocak kararları adı verilen IMF paketini, üç yıldır uygulananlarla karşılaştırarak, bugünkülerin yanında oldukça insafli ve yumuşak bir program olduğu görülür.

12 Eylül dönemi boyunca 650 bin kişi gözaltına alındı.

İçişleri Bakanının açıklamasına göre, “1995-2001 arasında ülke genelinde **1 milyon 740 bin 70 kişi gözaltına alındı...**”

Altı yılda **2 MİLYON** kişi bu ülkede işkenceciliğiyle tescilli karakollardan, emniyet müdürlüklerinden geçirildi.

12 Eylül döneminde 30 bin kişi, “sakıncalı” oldukları gerekçesiyle işten atıldı.

Son üç yılda, sendikalı (ki sakıncalıyla aynı anlama geliyor) oldukları ve “istihdam fazlası” oldukları için işten atılan işçilerin sayısı ise, 2 milyona yakın.

Cunta döneminde “**300 kişi kuşku bir şekilde öldü**”.

1990-2000 Türkiye’si, faili meçhul cinayetlerin on bin, birkaç bin infazın, bine yakın kayıbin oldu bir Türkiye oldu.

Cunta döneminde 49 kişi idam edildi.

Sonrasında, “18 yıldır idam yok Türkiye’de”! Önceki sayılarımızda da bilançolarını yayınladığımız gibi, binlerin infaz edildiği yerde artık oligarşi için idam bir ihtiyaç da değildi.

Cunta döneminde 3 gazeteci katledildi.

1990’lar Türkiye’sinde, katledilen gazetecilerin sayısı, 30’u, tutsak edilenlerin sayısı ise yüzleri aştı.

Fatma Tokay Köse, Açlık, Tecrit ve İşkenceye Karşı 400 Gün “ANLATMAYA DEVAM EDİYORUZ!”

“Rakamlar büyüyor;

Rakamlar büyüdükçe; Direniş ve direnişçilerimizin KAHRAMANLIĞI büyüyor.

Rakamlar büyüdükçe; Direniş karşısında susanların SORUMLULUĞU büyüyor.

Rakamlar büyüdükçe; Direnişe karşı hala işkence, tecrit, zorla müdahale politikasını sürdürenlerin SUÇLARI büyüyor.”

Açlığının 395. gününde zorla müdahale edilen Fatma Tokay Köse, 5 gün süren “*hayat kurtarma işkencesi*” altında, 31 Ağustos’ta şehit düştü.

Fatma şehit düştüğünde Direnme Savaşı 681. gününe girmişti, şehitlerin sayısı, Fatma’yla birlikte 96’ya ulaştı.

Fatma Tokay Köse, 1994 Mayıs’ından bu yana tutaktı. 19-22 Aralık katliamını Çanakkale Hapishanesi’nde yaşadı. Yanıbaşında yoldaşları şehit düştü, yoldaşları ve kendisi işkencelerden geçirildi.

Katliamdan sonra sevk edildiği Kütahya hapishanesinde, 28 Temmuz 2001’de, 6. Ölüm orucu ekibi direnişçisi olarak ölüm orucuna başladı.

13 ayı aşkın, açlığın koynunda ölüm yürüyüşünü sürdürdü. 400 gün iradeyi bayraklaştırdı, boyun eğmemeyi destanlaştırdı.

Zulmün cellatları, aylardır boyun eğdiremedikleri Fatma Tokay Köse’nin iradesini, artık fiziken baygınlıklar geçirdiği, bilincini kaybettiği son beş gün içinde “zorla müdahale işkencesi”yle kırmaya çalıştılar. Onu da yüzlerce yoldaşı gibi “**yaşayan bir ölü**” haline dönüştüreceklerdi. Ama Fatma’nın iradesi, savaşın bu son aşamasında da galip geldi. “Ya zafer, ya ölüm”dü! Son nefesine kadar bu hedefine yürüdü.

Her şehit bir direniş manifestosu

Fatma Tokay Köse’yle, 30 Temmuz 31 Ağustos arasında şehit düşen 5 ölüm orucu direnişçilerinin sayısı

beşe ulaştı.

Herkesin açıkça gördüğü gibi, her şehit, büyük direnişin irade ve kararlılığının yenilmezliğinin kanıtıdır. Bu irade, yalnızca hücrelerde boyun eğmemeyi temsil etmiyor; Cephe tarafından Fatma Tokay Köse’nin şehit düşmesi üzerine yapılan 271 No’lu Basın Bürosu açıklamasında da belirtildiği gibi: “*Bu irade, emperyalizmin ve oligarşinin halkımızı teslim alma, bütün ülkeyi F tipi haline çevirme politikası karşısındaki iradedir. Yenilmezliği işte bu noktada önemli ve belirleyicidir. Bu irade, düzen karşısında devrimin iradesidir. Yenilmezliği işte bu noktada, umudun yenilmezliğidir.*”

Direnme savaşı, ülkemizde haklar ve özgürlükler mücadelesinin büyük bedellerle sürdürülebildiğinin somut kanıtı durumundadır.

Direnişçilerin, dergimiz sayfalarında da sık sık yer verdiğimiz ölüm orucuna gönüllülük yazıları, yoldaşlarına son mektupları, birer manifesto gibi, direnişin nedenlerini anlatıyor, öğretiyor; “*çünkü, onlar, bir yanıyla oligarşinin demagogilerini boşa çıkarırken, asıl olarak da, öğretiyorlar. Ölüm orucu direnişçisi olan taraftarlarımız da, kadrolarımız da, zulüm karşısında herşeylerini ortaya koymuş olmanın bilgeliği ve kendine güveniyle, Türkiye gerçeğini ve devrimcilerin, demokratların görevlerini apaçık ortaya koyuyorlar.*”

Baştan bu yana söyledikleri doğrulananlar, söylediklerinin gereğini yapanlar, sadece içerideki ve dışarıdaki direnişçilerdir.

Direnişe, ülkemizdeki demokrasi mücadelesine ilişkin bunun dışında söylenenlerin doğru, tutarlı olmadığı ortaya çıkmıştır. Direnilecekse, böyle direnilecek. Bağimsızlık için, hak ve özgürlükler için mücadele verilecekse, bu çizgide verilecek.

Ülkesine, halkına karşı sorumluluk duyan herkesin, bunca şehit karşısında, gerçeği teslim etmesi, direniş karşısındaki aymazlıklarına son vermesi artık kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Ülkemizi F tipine çevirtme mücadelesi devam ediyor. Vatanseverler ve demokratlar, bu mücadelenin içinde, yanında olmak durumundadır. Fatmaların çağrı-

sı budur.

“Umudun ve zaferin adı parti”

Cephe açıklamasında Fatma Tokay Köse'nin özgeçmişine dair şu bilgiler verildi:

14 Eylül 1967'de Elazığ-Alacakaya ilçesi, Çataklı Köyü'nde doğdu. Kürt (Zaza) milliyetindendir. İlk ve ortaokulu Alacakaya'da, liseyi Ankara Kurtuluş Lisesi'nde okudu.

1987 yılında Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'ne girdi. Aynı yıl devrimci hareketle tanıştı. 1987-1990 arasında Beytepe Kampüsü Dev-Genç komitesinde çalıştı. 1989'dan 1990'a kadar, gençliğin akademik-demokratik mücadelesindeki eylemleri nedeniyle üç kez tutuklandı.

1990-91'de Ankara TAYAD'da, Özgür-Der'de haklar ve özgürlükler mücadelesini sürdürdü.

Bu dönemden sonra, devrimci mücadelesini Mamak ve Altındağ'da yoksul gecekondu halkı içinde sürdürmeye başladı. Yine bir çok kez gözaltına alındı.

Legal demokratik alanda mücadelesini sürdürme koşullarının büyük ölçüde ortadan kalktığı koşullardı, çalışmalarını illegal alanda sürdürdü. Kırşehir, Nevşehir ve Kırıkkale illerindeki mücadele ve örgütlenmenin sorumluluğunu üstlendi.

1993'te Devrimci Sol'un yeminli üyesi oldu. Aynı süreçte yoldaşı Ali Osman Köse ile evlendi.

19 Mayıs 1994'te gözaltına alındı, tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konuldu. Uzun tutsaklık yılları başlamıştı. Ulucanlardan Sakarya'ya, 17 Ağustos depreminden sonra da Çanakkale Hapishanesi'ne sevkedildi.

1996 Ölüm Orucu döneminde ölüm orucu gönüllülerinden biriydi. 2000'de F tipi saldırısı gündeme geldiğinde yine gönüllüydü.

Çünkü; “Tüm değerlerimizin yağmalandığı, alt-üst edilmek istendiği, adaletle, ahlaka, onura dair kırımın dahi bırakılmak istenmediği koşullarda her şeyimizle direnmekten, savaştan başka yol görmüyorum” diyordu.

Düşüncelerini, katliam, tecrit ve işkence karşısında kararlılıkla savundu.

Düşünceleri uğruna ölümsüzleşti.

“Umudun ve zaferin adı”, parti'ydi onun için. Parti, “gözünün nuru, hücrelerine doğan güneş, ve gelecek”ti.

Umudu büyüterek, zaferi yakınlıştırarak ölümsüzleşti.

Fatma Tokay Köse, Elazığ'da Ölümsüzlüğe Uğurlandı “DEVİRİME MEŞALE KADINLARIMIZ”

Malatya Ekmek ve Adalet - Fatma Tokay Köse, Elazığ'ın Şahsuvar Köyü'nde toprağa verildi.

Daha 2 Eylül'de, cenaze Ankara'dan yola çıktığında Fatma Köse'nin Şahsuvar Köyü'ndeki evi ablukaya alınarak Dersim ve Elazığ'dan gelen ailelerin 3 Eylül'deki cenaze törenine katılımı engellendi.

Aynı gün köydeki 3-4 kişilik MHP'li bir grup, jandarma komutanının da desteğiyle, Fatma'nın cenazesini köyde defnettirmeme girişiminde bulunurken, jandarma komutanı da cenazeyi Elazığ'a sokmayacağı tehditleri savurdu.

Cenazenin sahiplenilmesini ve katılımı engellemeye yönelik tüm bu girişimlere rağmen, cenaze arabası sabah 08.00 sıralarında, Dersim, Elazığ ve Malatya'dan gelen TAYAD'lı Ailelerle birlikte Şahsuvar Köyü'ne girdi.

Cenaze aile evinde bir süre bekletildikten sonra, Köy Mezarlığı'na kadar önde “**Tecrite İşkenceye Hayır, Ölümleri Durdurun. TAYAD'lı Aileler**” yazılı pankart açılarak yüründü. Daha sonra Fatma'nın naaşı Cephe bayrağına sarılarak sloganlar arasında defnedildi.

HADEP ve ÖDP temsilcilerinin de katıldığı törende İHD Elazığ Şubesi Başkanı bir konuşma yaparken, bir TAYAD'lı da Fatma'nın Fidan Kalşen üzerine yazdığı şiiri okudu.

Fatma Tokay Köse, bu şiirinde “**Senin gözlerinde büyük umut / Adı zaferler yazan emekçi kadın**” diyordu. Fidan'la birlikte kendini de anlatıyordu.

Fatma TOKAY KÖSE

2002 Ölüm Orucu Şehidi

Hareketine ve Yoldaşlarına Sesleniyor

“Bir canın lafı mı olur?”

Halkımıza, vatanımıza, dünya halklarına umut olma, umudu büyütme göreviyle daha fazla yüz yüzeyiz... "Biz başarırız" bunu biliyorum.

Milyonlarca insanımızın çektiği acıların yanında benim yaşayacaklarım nedir ki. Milyonlarca ölürken halkımız, bir canın lafı mı olur?

... Bir kez daha Ölüm Orucuna gönüllü olduğumu belirtmekten mutluluk duyuyorum.

Hepimizin geleceğe dair düşleri var. Dünden bugüne **düşlerimin temelinde devrim** oldu. Ve bu hayali gerçekleştirmek için çıktığımız yolda yapmayı istediğimiz pek çok şey. Bu yapmak istediklerimden biri de -en önemlilerinden biri- Ölüm Orucu direnişçisi olabilmektir. Ölüm Orucunun anlamını, yarattığı etkiyi yaşadıklarımın çok somut biliyorum... **1984 Ölüm Orucunun yarattığı sonuçlardan biridir benim ve benimle aynı dönemde örgütlenen insanlarımızın varlığı.** O ulaşılmaz güzellikte olan direnişin bir benzerini '96'da yaşadık. Ne yazık ki direnişçi olma şansını elde edemedim. Fakat direnişçi yoldaşlarımız ve şehitlerimizle birlikte zaferi görmek, sürecin içinde yer almış olmak büyük bir onur ve mutluluk kaynağı oldu. Bugün partimizin yine tarihsel bir misyonu oynadığını biliyorum. Halkımıza, vatanımıza tüm dünya halklarına umut olma, umudu büyütme göreviyle daha fazla yüz yüzeyiz. Bu göreve aday olmak, gerçekleştirmek düşüncesi dahi büyük bir güç...

'96'da yanlarından olamasam da İdil'in, Berdan'ın gösterdiği iradeyi **bütün hücrelerimde hissettim.** Onları Kızılbantlı alınlarından yüreğimle, bilinçimle öptüm. Bugün onların bıraktıklarının sürdürücüsü olmak, benim için ayrı bir güzellik... Duygu ve düşüncelerimi anlatmaya kelimelerin yetmediğini düşünüyorum. Diğer yandan partimin anlayacağını bilmemin verdiği rahatlık var.

...Tüm **değerlerimizin** yağmalandığı, alt-üst edilmek istendiği, **adalet, ahlaka, onura dair** kırıntının dahi bırakılmak istenmediği koşullarda her şeyimizle direnmekten, savaştan başka yol görmüyorum. Tutsaklık koşullarında bunun doruğa vardığını düşünüyorum. Hani Kahraman Altun'un şiirinde dediği gibi **"Şerefimle ölmenin doruğunda"** olmaktadır Ölüm Orucu. Ve Müjdat'ın dediği gibi "Ölüm Orucu yeniden doğmaktır".

Ölüm Orucuna gönüllü olmanın pek çok nedenini

sıralayabilirim. ... Birincisi; oligarşiyle aramızda her yönüyle adeta ölüm kalım mücadelesi sürüyor. Ulu-canlar'da, Burdur'da yaptığı gibi insanlarımızı vahşice işkencelerle katletmeyi göze alacak kadar pervasız ve bir o kadar aciz durumda oligarşi. Bizim göstereceğimiz ideolojik, kültürel, siyasi güç-kararlılık sürecin devrim lehine dönmesinde **tarihsel bir rol** oynayacak. Ve biz bu güce sahibiz. Devrimin, devrimciliğin meşruluğunun tartışılır hale getirildiği bir ortamda devrim için, halkımız ve vatanımız için ölmenin gücü umudu büyütecek. Emperyalizm ve oligarşi insanlığın değerlerini öldürüyor. Ölüm orucuyla inançlarımız, değerlerimiz uğruna ölmenin, ... görülmesi halka güç ve umut olacaktır. Halkımız yenilmez olduğunu bir kez daha görecektir.

İkincisi, yukarıda yazdıklarımın bağımsız olma-makla birlikte özelde Kürt halkı(nın).. içinde bulunduğu durumdur. ... **Halkımın umutları, beklentileri, tarihi, haklılığı ve meşruluğuyla oynandı.** Şehitlerin kanı üzerinde tepiniyorlar. Oysa hiç bir halka bu reva görülemez. Direnişimizin Kürt halkı üzerinde ayrı bir etki yaratacağına, köretilmek istenen savaşma dinamiklerini canlandıracağına inanıyorum...

Ve şehitlerimiz... Kahramanlık yaratarak ayrıldılar aramızdan. Onlara sevgim, bağlılığım onların devamcısı olma isteğim gönüllülüğümü getiriyor... Ve halkımız, vatanımız. Uğrunda savaştığımız yaşama sebeplerimiz. **Milyonlarca insanımızın çektiği acıların yanında benim yaşayacaklarım nedir ki.** Milyonlarca ölürken halkımız benim canımın lafı mı olur. Üstelik halkımızın yaşadığı acıların son bulmasında bir soluk yaratabilme işlevine sahip olacağına inandığım bir şekilde ölebilmek. Bir canın lafı mı olur?

Ve partim, yoldaşlarım... Yani büyük ailem. Yıllarca emeğini sakınmayan, düştüğümde ayağa kaldıran, yaşanabilecek en güzel sevgileri, mutluluğu yaşatan partim... Kendimi hiçbir zaman görmediğim kadar güçlü hissediyorum. Çünkü "Biz Başarırız" bunu biliyorum. Bugün **devrimci olacağım, devrimci kalacağım** diyen her insanımızın gönüllü olduğuna, olacağına inanıyorum.

Görev verilirse başaracağıma inanıyorum.

... Zaferi kazanacağımıza inanıyorum. Bu mutlaka gerçekleşecek. Devrim tarihimizde önemli bir dönemeç olacak bu sürecin örgütleyenlerinden biri olabilmek onur verici...

1
9
8
4

“Toplumsal Sorun” Varsa, ÇÖZMEK ZORUNLUDUR

“... Yaşadığımız toplumsal sorunları, cezavlerindeki sorunları, gençlerimizi ve ailelerimizi yoketmiş olan bu sorunları yaşamaktayız...”
(Adalet Bakanı Aysel Çelikel)

1
9
9
6

Devlet çarkı içine giren ve kendine demokrat, insan haklarına saygılı, burjuva anlamda da olsa hukukçu diyen birinin karşısında iki seçenek vardır; ya faşist devletle çatışacak, ya da uyum sağlayacak. İkinci seçenek savunulduğu söylenen kimliğin, düşüncelerin kendi elleriyle öldürülmesidir.

Cumhurbaşkanı Sezer örneğini yaşadık. İlk günlerde ne kadar çok hukuk, demokrasi diyorsa, bir süredir o kadar uzak duruyor bunlardan. Susurluk devleti gerçeğiyle tanışmasıyla birlikte kimi tartışmalar yaşansa da devlet Sezer’i bir çok yönüyle eğitti ve giderek devletin bütün politikalarının altına imza atar hale geldi. Çok “aykırı” durumlarda ise, en fazla “yetkim yok, iletirim” demekle yetindi.

Benzer bir örneğe de bugünlerde Adalet Bakanlığı koltuğunda tanık olunuyor. **Aysel Çelikel**’in geçtiğimiz hafta İstanbul Galatasaray Üniversitesi’nde katıldığı bir sempozyumdaki konuşması bunun bir örneği:

“Koşuş sisteminden vazgeçmemiz lazımdı, ama reformlarda çok geç kaldığımız için, bugün yaşadığımız toplumsal sorunları, cezavlerindeki sorunları (direnişi demek istiyor)

gençlerimizi ve ailelerimizi yoketmiş olan bu sorunları yaşamaktayız...”

Yine sempozyum çıkışı gazetecilerin sorusu üzerine de, baroların “üç kapı üç kilit” önerisinin “uygun olmadığı” söyledi.

Geçen haftaki Ekmek ve Adalet’te Aysel Çelikel’in gazete köşelerinde, üniversite kürsülerinde insan hakları, demokrasi ve hukuk adına yazılarını hatırlattık. Çelikel şimdi bu düşüncelerini mi savunacak, yoksa Sezer’in yolunu mu izleyecek?

Çok doğru olarak, adını anmasa da, bugün direniş devlet için de bir toplumsal sorundur. Görmezden gelerek, susarak, sansür uygulayarak, konuşanı susturarak ne sorun yokoluyor, ne de direniş bitiyor.

Demek ki, **Ali Suat Ertosun** gibi, “bizim F tipleri diye bir sorunumuz yok” demekle her şey bitmiyor.

Faşist bir devlet bile sosyolojik gerçekleri görür, bilir. Ama onun bu sosyolojik gerçeklere çözümü çoğunlukla “yoketmeliyim” olur. Yani o da toplumsal bir sorunu yok farzedemez. Bir çözümü olmak zorundadır kısaca.

Devlet, tam faşistlere yakışır şekilde “yokeder sorunu çözerim” dedi, ama olmadı, 2 yıla yakındır süren direniş olmadığı için, çözemedeğinin tartışmasız kanıtı olarak orta yerde duruyor. Ve birbiri ardına şehitler vermeye devam ediyoruz. **Sami Türk** gibi, “sayıları şu kadar kaldı” matematik hesabıyla öler

2
0
0
0

2
0
0
2

**direnme
savaşı sürüyor
690. gün**

biteceğimiz bekleniyorsa, bu da hayal.

Aysel Çelikel **"toplumsal sorun"** di-yorsa, bir hukukçu, bir demokrat gibi düşünüyorsa, o zaman her toplumsal sorun gibi buna da çözüm bulunmak zorunlu demektir. Bir burjuva demok-ratı dahi her toplumsal sorunda kendi deyimleriyle bir "konsessüs" arar, çöz-meye çalışır.

Tam da başta anlattığımız gerçek burada karşımıza çıkıyor.

Doğru bildiğini savunmak adına "baldıran" mı içilecek, yoksa o koltuğa oturmanın "ikna süreci" sonucu olduğu ve koltuğun diyetinin ödeneceği mi is-patlanacak?

Klasik faşist devlet mantığıyla "ben öyle diyorsam öyledir" diye kesip at-mak hiçbir toplumsal sorunu çözümü-yor. "Bu bir devlet politikasıdır" diye-rek de o sorun ortadan kalkmıyor.

Baroların önerisine **"uygun değil"** denildiği yerde bilimsel düşünen bir in-san, nedenlerini de açıklamak zorunda-dır. Ya da, "toplumsal sorunu" çözecek olan varsa başka öneriler geliştirilmek zorundadır.

Yok bunlar da yapılmıyorsa, "top-lumsal sorun" tespitlerinin hiçbir anla-mı yok demektir. Oturulan koltuğa uyum sağlama yolunda atılan adımların yükünü hafifletme çıkışları olarak an-la-şılmalı demektir.

Uzman kuruluşların, TMMOB, Baro-lar ve TTB'nin hücrelere, tecrite ilişkin raporları biliniyor. **Rehabilitasyonu** sa-vunarak sorunun çözülmeyeceği 690 gündür binlerce kez kanıtlandı. 28 Şu-batçı genelkurmayın "benim gibi dü-şünmeyene hayat hakkı yok, rehabilite edilmek zorundadır" bakış açısı masa-başında hesaplandığı gibi gerçek hayat-ta karşılığını bulamıyor ve işte böyle "toplumsal sorunlar" kaçınılmaz olarak ortaya çıkıyor.

Adalet Bakanı'na sorumuz -kendisi-nin de parçası olduğu sorun- şu; gazete köşelerinde, üniversite kürsülerinde di-le getirilen düşünceler hücrelere atılma-dan, koltuğa oturarak rehabilite mi ola-cak, yoksa çatışılacak mı?

Ben Feride HARMAN Tahliye edildim ÖLÜM ORUCUNU SÜRDÜRÜYORUM

Ben Feride HARMAN... 1996'da tu-tuklandım. Altı yıldır Malatya Hapisha-nesinde tutuklu bulunuyordum. 19 Aralık operasyonundan sonra Malatya hapishanesinde **hücrelere konuldum**.

20 Ekim'de başlayan, Ölüm Orucu'-nun 6. ekibinde yer aldım. **Direnişe 28 Temmuz 2001 tarihinde başladım**. 24 Mart 2002'de Malatya hapishanesi'den Anakara Numune Hastanesine **zorla** kaçırılarak götürüldüm. Direnişime hastanede de devam ettim. Durumu-mun ağırlaşması üzerine, 20 Ağustos 2002'de İstanbul Adli Tıp Kurumu'na getirildim. **Adli Tıp'ın verdiği rapor doğrultusunda 23 Ağustos 2002 tari-hinde tahliye edildim**.

F tipinde tecrit halen devam ediyor.

Tecrite karşı Ölüm Orucu direnişi devam ediyor.

Bu nedenle **tahliye olduğum 23 Ağustos 2002 tarihinden itibaren dışarıda da Ölüm Orucu'nu sürdürüyorum**. Tutukluların talepleri kabul edilinceye kadar, F tiplerindeki tecrit kaldırılincaya kadar da sürdürme-yeye devam edeceğim.

Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdürmem kendi kararımıdır. Hiçbir etki al-tında kalmadan, kendi iradem ve düşüncelerim doğrultusunda sürdür-meye devam edeceğim.

Haksızlığa karşı direnmek meşrudur. Tecrit insanlık dışı bir uygula-madır. Başlı başına bir işkencedir.

Haksızlığa ve işkenceye karşı olan herkesi, bu haklı mücadelede ya-nımda yer almaya ve destek olmaya çağırıyorum.

02 Eylül 2002 / FERIDE HARMAN

Sevgi Erdoğanlar, **Yolu açanlar** uzatılan tahliye rüşveti-ni eriyen bedenleriyle Gökhan Özocaklar, Osman Osmanağaoğulları, Zey-nep Arıkanlar, Ümüş Şahingözler, Tuncay Yıldırımlar, Ayşe Baştı-murlar, Gülay Kavaklar, Uğur Türkmenler, Ali Rıza Demirler...

Onlar; özgürlüğü, tüm halkın özgürlüğü bilen, verdikleri söz-den dönmeyenler.

Feride Harman onların yolun-dan gitme kararı verdi.

Şehitlerle açılan hiçbir yol, "yolcusuz" kalır mı?

Ölüm orucunu dışarıda sürdüren FERİDE HARMAN anlatıyor

AÇLIKTA 400 GÜN...

Anlatmakla bitmez ki bizim direnişimiz. Zaferden sonra nasıl anlatılacak, nasıl sayfalara sığacak diyorum. Belki kamuoyu sessiz gibi görünse de bizim direnişimiz dünyayı sarsacak.

Açlıkta 400 günü geride bıraktın neler düşünüyorsun?

Feride Harman: İki yıl süreceğini düşünemedik ama çok ağır çok zorlu bir sürecin bizi beklediğini biliyorduk. Bu kadar süre şehit olmadan sürdüreceğim benim de aklıma gelmezdi. Yaşadıkça kendi gücünü, iradesini görebiliyor insan. Sadece kendi adıma söyleyemiyordum, şehitlerimiz, direnişçilerimiz adına da söylüyorum. Daha çok **bağlılık, sevgi**, budur ayakta tutan.

Tahliye olduktan sonra dışarıda devam edince yeniden başlamış gibi oldum. Aile, arkadaş, gazilerimizin içinde olmak çok daha güzel. **Sonuçta şehit düşeceğimizi biliyoruz.** İnsan birçok şeyi sığdırmak istiyor. **Niçin yaşadığını daha iyi görüyorsun.**

Başta bize “terörist” demişlerdi. Sonra gelip özür dileyenler oldu.

Direnişe Malatya’da başladın ve şimdi dışarıda sürdürüyorsun, bu süreci anlatır mısın?

Feride Harman: 19 Aralıktan sonra hücrelere konulduğumuzda ilk gün nasıl haberleşebiliriz diye 84’ten yola çıkarak yöntemler arıyoruz. Gaz bombasından dolayı kendimizde değiliz. Meğerse yanyanaymışız. Güm güm duvarlara vuruyoruz. Havalandırmaya baktık üstünde tel var haberleşemeyiz. Camdan havalandırmadan bağıryorduk.

Hücrelere atıldıktan sonra bırakıp gidenler de oldu. Yaşanabilecek şeylerdi. Arka arkaya şehitler veriyoruz her taraftan, insan çok kötü oluyor. Kışın ortasında bir “nasılsın” demek için saatlerce havalandırmada duruyorduk. Birbirimizle sohbet etmek türkü söylemek mutlu ediyordu. **Hücreler sevgi bağını artırdı, insanlar netleşti.**

Herkesi tüm hapishaneleri merak ediyorduk. Biz bir şey yaşamadık. Yanan arkadaşların resmi çok etkiliyor. Açlık grevi yetersiz geliyor. *“Keşke feda eylemcisi olsam, ölüm orucunda olsam”* diyorsun. Bizim için gerçekten yoldaşlarından ayrı olmak zor.

Kitap okuyarak vb. yaşamı değerlendirebiliyorduk, güzelleştirebiliyorduk.

Birbirimizin alnından öptük

Hücre yaşamından sonra hastane günleri başladı... Orası nasıldı?

Feride Harman: Malatya Hapishanesinden Mart sonunda durumumuz ağırlaşınca hastaneye kaçırıldık. Tedavi kabul etmeyince Numune’ye getirdiler. Önce ben ve **Fatma Bilgin** götürüldük bayan olarak. Uzun süre ikimiz kaldık.

Askerler bakıyordu, içlerinde bize yardımcı olmaya çalışanlar vardı, bizden etkilendiler. Başta bize “terörist” demişlerdi. Sonra gelip **özür dileyenler oldu.** Benim size şu yanlışı oldu diyen askerler oldu. Bize çok yardımı dokunan oldu. Özellikle kötüleşmeye başlayınca refakatçilerle birlikte üzüyorlardı. Gelip soruyorlardı durumumuzu. Daha sonra TIK-KO’lu bir bayan geldi yanımıza Malatya’dan. Direniş birlikte başlamıştık, birlikte götürdük. Direnişi bıraktılar sonra. Bırakınca ben şunu gördüm; psikolojik olarak çok etkilendiler. Kişi olarak çok mantıklı gelmedi direnişi bırakmak ona da. “Parti Kararı” diyorlardı. Ailelerine de **mantıksız** geliyordu. Götürüp tedavi bile etmediler.

Onlar gidince **Melek Birsan Hoşver** yanımıza geldi. Malatya’da kaçırılmıştı, hücrede yalnızdı. Yanımıza verilmesi hem bizi hem kendisini çok sevindirdi. Çok zor koşullarda direnişini sürdürdü. Sekiz ay boyunca tek başına ölüm orucu yaptı.

Öyle bir süreç geldi ki, hepimiz birlikte düşmeye başladık. Sıvı alamama, kafamda çok uyuşmalar başladı. Bilincim gelip gidiyordu. Bilinç noktasında kendimi zorluyordum, zorla müdahaleye karşı.

Fatma Bilgin artık kendini toparlayamadı. Farke-dince onu gelip acile kaldırdılar. Fatma’ya bir süre müdahale edildi. Birkaç gün sonra şehit düştü. Ben ve Melek kaldık. Daha sonra **Fatma Köse** getirildi Kütahya’dan.

Melek de kalkamıyordu artık, bazen ne konuştu-

ğunu bilmiyor, bilincini dengeleyemiyordu. Beni Adli Tıp'a götürmeden önce, Fatma Köse geldikten sonra Fatmalar Kütahya'da hiç kına yakamamış, Melek de yakamamıştı. **Ellerimize kına yaktık.** Onlara da elleri kınalı şehit düşmek nasip oldu.

Beni Adli Tıp'a götürdüklerinde ne olur ne olmaz diye, vedalaştık. **Melek** gözlerimin içine bakarak sarıldı, birbirimizi öptük. Birbirimizin alnından öptük. O anı hiç unutamıyorum. Tekrar tekrar söylemişti, "seni çok seviyorum" diye. "Bu gidişle arka arkaya **şehit düşeceğiz**" demiştik.

Melek'in şehit düştüğünü benden gizlediler. İki gün sonra benim tahliyam geldi Adli Tıp'tan.

Fatma ile vedalaştım. Çok ağır gelmişti. Serdar'ın durumu iyi değildi. Kalkamıyordu, göremedim. Tanju'yu mazgaldan, telden görüp vedalaştım. O koşuştan, hücreden hastaneden ağlayarak çıkmıştı.

Dışarıda da direnişime devam etmeye karar verdim. Hapishane koşulları değişmedi. Sadece benim durumum değişti. Tahliye oldum.

Direnişi dışarıda sürdürmenin farklı bir güzelliği var. "Ben esprisini yapıyorum da yeniden direnişe başlamışım gibi" diye, gerçekten de öyle. Ben kendimi topladım. Bunda da sevdiklerimin arkadaşları-

min, yoldaşlarımin sevgisi çok. Bizi güçlü kılanın bu sevgi olduğuna inanıyorum.

Sonuç itibarıyla şunu diyeceğim: Böyle büyük bir direnişte yer aldığım için **çok mutluyum, huzurluyum.** Zamanı geldiğinde ölümü de aynı huzur içerisinde gülerek karşılayacağım. Çünkü ben **halkımı ve yoldaşlarımı gerçekten çok seviyorum.**

Bir de çocuklar... Yeğenim yanımdaydı, beş yaşında, Ayçe İdil. Derler ya "BİZİM ÇOCUKLARIMIZ ERKEN BÜYÜR" diye, aynen öyle. Beni üzmemek için giderken ağlamıyor. Ölüm orucunda olduğumu biliyor. Dergiden ölüm orucu şehitlerinin resmini göstererek "sen de bunlar gibi şehit düşeceksin" dedi. "Bunların alnında bant var. Sen de niye yok" diye bana bir de alın bandı getirdi. "Ben senin ben bü-yü-yün-ce ölüm orucu yapmayayım diye, beni sevdiğin için ölüm orucu yaptığını biliyorum" diyor. Bir çocuğa bile anlatabiliyoruz. Bir çocuk saygı duyuyor.

Bedeli çok ağır. Çok sevdiklerimizi kaybettik. Bir o kadar büyük ve onurlu bir direniş. **Anlatmakla bitmez ki bizim direnişimiz.** Zaferden sonra nasıl anlatılacak, nasıl sayfalara sığacak diyorum. Belki kamuoyu sessiz gibi görünse de bizim direnişimiz dünyayı sarsacak.

3 TAYAD'LI TECRİTE KARŞI MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR

Alibeyköy'de TAYAD'lı Niyazi Ağırman, Kemal Ağdaş ve Melek Akgün'ün açlık grevi 29. gününde.

Gecekondu mahallelerinden kitlesel ziyaretlerin yanısıra, şu ana kadar **Gazi, Alibeyköy ve Armutlu'dan gruplar halinde destek AG'lere** gelenler olurken, diğer gecekondu "sirasını" bekliyor.

Emekçi halkımız tecrite karşı mücadele çağrısına kulak verdi, hala vermeyenler, dün de Armutlu'da direnenlere kulak vermeyenler.

TAYAD'lıların tecrite karşıymı diyen herkese çağırısı açıkla sürüyor. Aynı ayrı yerlerde de olsalar, Feride Harman'ın direnişi ile TAYAD'lıların açlık grevi birbirine güç katarak dışarıda direniş odağı oluyor.

İHD'DEN OTurma EYLEMİ

İHD Ankara şubesi Fatma Tokay Köse'nin şehitliği sonrası 2 Eylül'de İHD binası önünde oturma eylemi yaparak "tecrit insanın doğasına aykırıdır" dedi ve "ölümlerin durdurulmasını" istedi.

TECRİTİ KALDIRIN

Elazığ Ekmek ve Adalet Tem.- 2 Eylül günü Elazığ İHD binasında yapılan basın açıklaması ile tecritin kaldırılması istendi. Fatma Tokay'ın cenazesine de katılan İHD şube başkanı Cafer Demir, "**Fatma'nın hayatını kaybetmesinin nedeni de tecrittir**" dedi ve duyarlılık çağrısı yaptı.

GÜL NİHAL ANILDI

Bursa Ekmek ve Adalet: Gülnihal Yılmaz'ın şehit düşmesi sonrasında Bursa Adli Tıp'ından kaçırılması nedeniyle cenazesine katılamayan İstanbul ve Bursa'dan yoldaşları 1 Eylül günü mezarının başında bir anma düzenledi. Çiçeklerle süslenen mezarın her iki tarafına kırmızı bant takıldıktan sonra yapılan konuşmanın ardından, "**Gülnihal Yoldaş Ölümsüzdür**", "**Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez**" sloganları atıldı.

Onüç yıllık mücadelenin haklılığıyla memurlar eylemde... **DİRENEN MEMURLAR KAZANACAK!**

Hükümetle memur konfederasyonları KESK ve Türk Kamu Sen arasındaki görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine başta KESK'liler olmak üzere memurlar haklarını almak için eylem yapmaya başladı.

Hortumlanan Bankalar ve Memurlar

Anlaşmazlık sonrası KESK'in ilk eylemi 31 Ağustos'ta Anka-

ra Yüksel caddesindeydi. Burada yapılan oturma eyleminde sık sık, *"Sefalet zammına teslim olmayacağız", "Ne IMF ne Derviş genel grev genel direniş"* sloganları atıldı ve yapılan konuşmalarda hükümetin zammı IMF programının dışına çıkamadığı için vermediği belirtildi.

Gerçeği de böyledir. Hükümet partilerinin "seçim rüşveti" anlamında dahi verebilecek durumu yoktur. **IMF'nin talimatlarının** bir milim dahi dışına çıkması Maliye Bakanı'nın deyişiyle "bütçenin bozulması" demektir. "Bütçeyi yapıp bozma" hakkına sadece IMF sahiptir bu ülkede. Sadece onlar delik deşik edebilir bütçeleri. Memur ise aklıktan ölsün!

Kurtarılması gereken bankalar varken, Sami Evren'in belirttiği gibi, *"hortumlanmış bankalara para akıtmak varken"* memura neden versin?

İktidarın bakışı tam da böyledir. KESK de bunu bilerek direniyor ve haklı olarak eyleme geçti.

İş Yavaşlatma Eylemi Başladı

Anlaşmazlık sonrası Yüksek Hakem Kurulu'na başvuran Kesk başkanı Sami Evren, başvuru sonrası yaptığı açıklamada, *"süreç hukuksal bir süreç ama umut KESK'te, kamu emekçilerinin birlik ve dayanışmasındadır"* dedi ve KESK üyesi bütün memurların 1-16 Eylül arasında iş yavaşlatma eylemi yapacağını duyurdu.

1 Eylül'den itibaren başlayan iş yavaşlatma eylemi 5 Eylül'de hastanelerin acil servisleri vb. yerlerin dışında iş bırakarak daha ileri bir noktaya taşınırken, işyerlerinin önlerine çıkarak gösteriler düzenleyen memurlar, **"Grevli toplu sözleşmeli sendika"** sloganları attı. Eylemler halen sürüyor.

Sadece Aldatmayı Bilirler

KESK Genel Başkanı Sami Evren hükümetin nasıl bir hileyle halkı aldatmaya çalıştığını, önerilen ücretler üzerinden şöyle anlattı: *"Hükümet ilk brüt 35 milyon, son olarak da brüt 75 milyon önerdi, biz brüt 130 milyona kadar indik. Hükümet memurlara 75 milyon önerdik kabul etmedi diyor. Bu kamuoyunu kandırmaktır. Ek önerilen brüt 40 milyondur ve bunun neti ise 25 milyon olmuştur"*.

İktidar hem memurla alay ediyor, nasılsa grev hakkı yok diye güveniyor, hem de bütün işlerindeki gibi günü kurtarmaya, hileyle, oyunla aldatmaya çalışıyor. Aldatamadıkları sadece IMF.

13 Yıllık Mücadelenin Sonucu

Grev hakkı olmaması bir yana memur mücadelenin geldiği nokta onüç yıldır süren ve sürgünler, işten atılmalar, tutsaklıklar, gözaltılar pahasına bedelleri ödenen bir sürecin ürünüdür.

Hükümetin memur sendikalarını muhatap alması, bu süreçte devrimci memurların öncülüğünde gelişen mücadeleyle kazanılmış bir haktır, sendikal haktaki geri nokta ise, yine bu süreçteki reformist politikaların sonucudur.

Buna rağmen kazanılan tüm emekçilerin hanesine şimdiden yazılmıştır ve memur mücadelesi önündeki engelleri aşarak yoluna devam edecek.

Emekçi Düşmanı Bir Hain

Kimden söz ettiğimiz belli. Türk-İş başkanı Bayram Meral CHP'den milletvekili adayı ve iktidar olurlarsa da büyük olasılık emekçilerin IMF'ye isyanında karşılarında yeralacak olan bakanı...

Buraya gelene kadar yüzbinlerce emekçinin işten atılmasına onay verdi. Emekçinin kanından, ekmeğinden yapılmış bir koltuk buldu sonunda. IMF memuru Derviş ve Bayram Meral'in yanyana resimleri; sendikacılıktaki çürümenin ulaştığı en dip noktanın resmidir aynı zamanda. Çürümeye devrimci bir neşter vurulmadıkça çok Meral çıkacaktır...

Muhallif Öğrenciye Üniversite De Yok!

YÖK, Milli Eğitim Bakanlığı'na başvurarak, **"devletin şahsiyetine karşı işlenen suçlar nedeniyle hüküm giyenlerin ÖSS sınavına girmelerinin yasaklanmasını"** istedi.

YÖK başvurusunda bu düzenlemenin nasıl yapılacağını da belirtti; **"29 Mayıs 1991'de yürürlükten kaldırılan, 2547 sayılı YÖK yasasının 'TCK'de yeralan devletin şahsiyetine karşı işlenen cürümler nedeniyle hüküm giyenler yükseköğretim kurumlarına giremezler' hükmünü öngören 45. maddesinin (c) fıkrasının yeniden yürürlüğe girmesi..."**

YÖK, bu isteğine gerekçe olarak da, YÖK disiplin yönetmenliğindeki 10. maddeye uyum sağlanmasını gösterdi. **Ne diyor bu 10. madde?**

"İdeolojik amaçlarla eylem yapmak, siyasi veya ideolojik amaçlı bildiri, afiş, pankart bulundurmak, propaganda yapmak, devletin şahsiyetine karşı işlenen cürümler nedeniyle cezalandırılmış olmak..."

Yani muhalif olan her şeyi cezalandırıyor. Özetle YÖK'ün istediği şu: daha üniversiteye gelmeden, **lise döneminde muhalif olduğu bilinenlere üniversitelerin kapılarını kapatalım.**

YÖK, tam da 12 Eylül'ün ürünü olduğunu yıldönümünde böyle hatırlatıyor. Bunun için de, cunta yasalarındaki kısmi düzenlemelerle 11 yıl önce kaldırılmış bir yasanın yeniden uygulanmasını istiyor.

YÖK'ün İsteği Devletin Resmi Politikasıdır

YÖK, devlet kurumları içinde, faşist devlet geleneğine en sadık olanlarından. Öğrencilere, ileric,

demokrat öğretim üyelerine, hatta kendileri gibi düşünmeyen sıradan bilim adamlarına dahi tahammülü olmadığı bilinir.

YÖK'ün bu isteği devletin resmi politikalarıyla birebir örtüşen bir istektir. Bu politikanın en özet ifadesi; **muhalif hiçbir düşüncenin, kişinin, kurumun yaşamasıdır.** Herkes benim gibi düşünecek istiyor devlet. Düşünmeyene, muhalefeti bildiriyse, afişle, pankartla ya da başka yollarla ifade edene ise; okul yok, iş yok, yaşam hakkı yok. Ne var? F tipi var, okuldan atılmak var!

Bütün ülkenin F Tipi yapılması budur işte. Bütün halk gibi, gençlik de bu politikanın hedefidir. En baş hedeflerindendir.

Gençliğin buna teslim olması ise, onbinlerce öğrencinin bir tek öğrenci gibi (gerçekte devlet gibi) düşünmesi, yaşamasıdır.

Seçim yaklaştıkça HADEP üzerindeki baskılar, yoketme manevraları da hızlandı. Bunlardan sonuncusu **KAPATMA davasının** gündeme alınması oldu. İspanya'nın AB onayıyla Batasuna partisini kapatmasından da cesaret alan oligarşi, Anayasa mahkemesindeki davayı önce belirsizliğe bırakarak HADEP'in adımlarını engellemek, olmadığında da kapatmak hesapları yapıyor.

Dava, tek başına hukuki bir sürecin kendi içindeki işleyişinin sonucu olarak şimdi gündeme getirilmiyor. **Saldırı bir bütün,** devletin HADEP'e bakışı ve engellemeleri sadece bununla da sınırlı değil.

İlk olarak **Ecevit hedef gösterdi:** **"HADEP rejim için tehdittir"** açıklamasıyla hem HADEP'in olası ittifaklarının önünü kesmeye çalıştı, hem de HADEP'e yönelik saldırılara açık onay verdi.

İşareti alan **Mersin'in kontra valisi Akif Tiğ** HADEP'li seçmenlerin yoğun bulunduğu 31 mahallenin muhtarını "usulsüz kayıt" gerekçesiyle görevden aldı. "Usulsüzlüğün" uydurma olduğunu anlamak için büyük araştırmalara da gerek yok. Mersin'de geçen seçimde ve Newroz'da yaşananlar her şeyi anlatıyor.

30 Ağustos resepsiyonunda **generaller** bilinen tavırlarını resmi olarak dile getirdiler. **Jandarma Genel Komutanı Org. Şener Eryugur:** (HADEP'in meclise

girmesi üzerine soruya) **"Daha önce bunun örneğini yaşadık. Ülkeyi bölmeye çalıştılar."** dedi.

Yine **CHP Genel Başkanı Baykal** da bir gazeteye verdiği röportajda generallerle uyumunu gösterdi: **"Yüzde 10 baraj korunmalı. Türkiye henüz uluslaşma sürecini tamamlamadı. Etnik, kültürel, mezhepsel konuların siyasete yansımaları istemiyorsak dikkatli olmalıyız."**

HADEP seçime kendi adıyla katılmama, **DEHAP çatısı altında** bazı partilerle birlikte seçime girme kararı almış olsa da, bütün bu baskıların hem oligarşi, hem de Kürt milliyetçiliğinin politikaları açısından söyledikleri vardır:

Oligarşi, düzenine A'dan Z'ye uyum sağlama-yana yaşam hakkı tanımıyor. Yasal bir parti için de bu gerçek değişmiyor. Bu noktada da AB'ye uyum sağlıyor!

Kürt milliyetçiliğinin geriye, hep daha geriye giden politikaları da düzene kabul açısından yetmiyor. Ya tam teslimiyet, ya yokolma dayatmasıdır geçerli olan.

Hadep'e Devlet Saldırıları

Türküler söyleniyor her dilden Faşist ideoloji yenilmiştir!

Sezen Aksu, Türkçe, Kürtçe, Ermenice, Rumca şarkılar söylemiş. Bir yanda konseri dinleyenlerin alkış kıyameti, bir yandan yenilmişlerin Kürtler, Ermeniler, Rumlar kim? Kürt, Türk, Arap, Laz, Çerkez, Boşnak, Roman, Gürcü, Terekeme, bizim halkımız bunlar.

Çok ulusluluk, çok dillilik, nasıl adlandırırsanız adlandırın, bu bir Türkiye gerçeğidir. Bu, Anadolu'nun tarihsel zenginliğidir. Bu gerçeği kimse reddedemez. Reddeden tarih karşısında gülünç duruma düşer. Bakın, şehirlerimizin bir çoğunun adının kökeni Latindir, Ermenidir, Rumdur. Anadolu ismi bile Anatolia'nın değişmiş hali değil mi?

"Anadolu tarih boyunca Türk yurdu olmuştur" kadar bilimsel, tarihsel gerçeklere ters, başka bir cümle bulmak zordur. Ama ülkemizin şovenistlerinin en sevdiği cümlelerdendir bu.

Baskıyla, zulümle kabul ettirilmiş yalanlar dünyasının da yaşıyor şovenizm.

"Kürt yoktur" diyor, ama Kürtçe türkü var, Kürtçe kaset var; yasaklıyor! Lazcasını, Arapçasını söylemiyor. Yasak diyor.

Ve bir an geliyor, **Aspendos'tan yükselen Kürtçe, Ermenice, Rumca şarkılar, şovenistin yalanlar dünyasını yıkıyor.** Ezberini bozuyor.

Hezeyanları bundan.

**Anadolu akıntısına kürek çekenler:
Orgeneral Hurşit Tolon
ve Faşist Mehmet Gül**

Yok dediklerinin varlığının **kanıtıydı** türküler.

Ermenice, Rumca, Kürtçü türküler, yoketmek için onyıllardır uyguladıkları faşist politikaların **iflasydı**. Türküler, Şovenizmin iflasydı.

Ama şovenistlerin yenilgiyi kabul etmesi zordu. Sezen Aksu konserine ilk tepki, **Ege Ordu Komutanı Org. Hurşit Tolon'dan** geldi. Bu konseri "**şüpheli**" bulmuştu general. "**30 Ağustos'a denk getirilmesi**" hain emellerin göstergesiydi.

Ama paşalar yalnız kaldı bu kez. MHP dışında hiç bir kesimden destek bulamadı Tolon. **Genelkurmay-MHP ittifakı, şovenizmin ittifakı** olarak kendini bir kez daha gösterdi.

Org. Tolon'un başdestekçisi, MHP'li Mehmet Gül'dü.

Mehmet Gül, "**Sezen Aksu ile de Rumca, Ermenice**

türküler söylemek istiyorsa, buyursun, Kıbrıs Rum Kesimine, Ermenistan'a gitsin." diyordu. Yani kısacası, "**Ya en büyük Türk, ey koca Türk desin, ya terketsin!**"

Ama Mehmet Gül'ün kafasının içi, asıl sonraki sözlerinde daha iyi görülüyordu: "**10 bin Rum, 30 bin Ermeni, 20 bin Yahudi varken, 70 milyonluk ülkede mozaikten sözedilebilir mi?**"

Asmış, kesmiş, kaçırılmış, Milyonları, onbinlere düşürmüş. Sonra diyor ki, onlar zaten yok!

Acaba bu sözleri söylerken, Kürt'leri unuttu mu, (öyle ya, Sezen Kürtçe de söylemişti, Kürtçe türküler söylemek istiyorsa Kürdistan'a gitsin diye niye demedi?) yoksa, onları söyleyince kendi tezi çürür diye bilecek mi anmadı?

Ama işte böyle; türküler de, gerçekler de, şovenistleri yalanlıyor. Türküler gerçektir.

Onların "Biz'i, Bizim "Biz'imiz

Generale destek veren bir diğer isim de yine MHP'liydi. TBMM Başkanvekili gibi şatafatlı bir sıfat taşıyan Tayfur Sökmenoğlu dedi ki, "**30 Ağustos bizim zafer bayramımız, böyle bir günde olması uygun değil**".

"**Biz**" kim burada?

Kurtuluş savaşında **yalnız Türkler** mi savaştı?

Tüm tarih, belgeler, Mustafa Kemal'in konuşmaları ve Kurtuluş savaşında ölenlerin **mezar taşları** tam tersini söylüyor oysa.

Ama şovenist için gerçeklerin önemi yok. Çünkü o, zulümle yoketmenin ve yalanların dünyasını kurmaya çalışıyor. Ellerinden gelse, mezar taşlarını da "**Türkleştirir**"lerdi.

Onların "biz"yle, bizim "biz"imiz farklılaşıyor orada. Onların bizi, şovenist bir biz. Biz ise, Anadoluyuz. Türkü, Kürtü, Rumu, Çerkezi, Arapı, Lazı, Romalı, Gürcüsüyle kardeş halkların Anadolusuyuz.

Sezen Aksu ve Nuh Mete Yüksel

Bir, her dilden türküler söyleyen Sezen Aksu'yu gözünüzün önüne getirin, bir de hani geçenlerde Amerika'da "**Ey Koca Tüüürkl**" diye höyküren Nuh Mete Yüksel'i.

Halkların kardeşliğiyle şovenizm arasındaki fark, iki sahne arasındaki fark gibidir. Sezen kardeşlikse, Nuh Mete düşmanlıktır.

"**Ey koca Tüüürkl**"... Peki öbür halklar? Öbürleri "küçük", öbürleri "böcek", üzerine basıp ez gitsin.

Mehmet Gül, Hürşit Tolon, Nuh Mete Yüksel, aynı kafa... Varsın onlar, "ey koca Türk" zırvalarıyla uğraşsınlar. Başka ne bilirler ki? Yetenekleri başka neye elverir ki?

Bunlar Türk halkını temsil edemez. Bunların tarihinde "Türklük adına" sadece zulüm vardır. Türk halkının tarihini de biz savunuruz.

Bu tarihteki baskı, katliam, ırkçılık bize ait değildir; gerisi bizimdir.

Elbette, bir konser değildir halklarımızın kardeşliğinin simgesi. Dergimizin başka yazılarında tanınacak olursanız; ölüm orucu direnişinin son beş şehidi, kökleri, sürgünleri Anadoluda olan beş ayrı halktandır. Halkların kardeşliği onların kızıl bantlarında yazılıdır.

Bu ülkede Kürtçe, Rumca, Ermenice söyleyen ilk sanatçı Sezen Aksu da değildir. Sezen Aksu'nun türkülerini söylediği halklar, yıllardır katledilirken ne yapıp yapmadığı da tartışılabilir. Ama bu farklı bir tartışmadır. Aspendos'taki kardeşlik konserinin değerini ve önemini küçültmez. Anadolu halklarının kardeşliği, bu topraklardaki kökleri, onun sahnesinde ete kemiğe bürünmüştür bir kez de.

Anadolu kardeş türkülerin toprağıdır; şovenizme yer yok!

Faşist ideoloji ve politika yenilmiştir. Halklar yaşıyor işte. Kültürüyle, diliyle, türküsüyle yaşıyor. Onca yıl asılıp kesilmişler, ama Anadolu'dan yokolmamışlar.

Yalnız Sezen Aksu değil, bütün ses sanatçılarımız söylemeli halkların türkülerini. Anadolu'nun zenginliğini sanatında yansıtmalı. Şovenizmin tahakkümüne son vermeliyiz her alanda. Konserler, halkların hak ve özgürlükleriyle birleşmezse, tek başına bir şey ifade etmez. Öyle bir konserde, 10 yıl marşlarıyla "durumu dengelemeye" çalışmak gibi takiiyelere de gerek yok. Halkların inançları, dilleri, kültürleri açıkça savunulmalıdır. Bu, Anadolu'yu savunmaktır.

Hep katliam, hep katliam... Anadolu'nun Zenginliği, Çeşitliliği Böyle Yokedilmeye Çalışıldı

TÜRKÜLER, GAYRİ-MENKÜLLER VE 6-7 EYLÜL

Sezen Aksu'nun Türkçe, Kürtçe, Ermenice, Rumca şarkılı konserinin **30 Ağustos'un yıldönümüne** denk geldiği tartışıldı hep. Oysa, bugünler, **başka bir olayın yıldönümü** aynı zamanda. Üstelik Aspendos konserini, bu yıldönümüyle birlikte tartışmak, çok daha gerekli. Tarihimize 6-7 Eylül olayları diye geçen bu yıldönümünü hatırlarsak, konserin anlamı da daha berraklaşacaktır.

6-7 Eylül 1955 Olayları, Türkiye tarihinin kara sayfalarından biridir. Egemen sınıfların yazdığı utanç sayfalarından biridir.

6-7 Eylül, bir yağma, talan, katliam ve göç ettirme hareketidir.

Org. Tolon haklı(!) olarak şaşırıyor;

**"biz onları yakıp kovmuştuk,
nerden çıktı bu türküler?"**

- *Vurun Ruma... Vurun kefereye*
- *Çorbacılara ölüm!*
- *Burası mı... Burası Ermeni'nin, yakın!*
- *Gavurun kilisesi, yıkın!*
- *Yağmalayın!*

İstanbul, İzmir, Ankara'da 6 Eylül'de harekete geçen güruh, işte böyle bağırıyordu caddelerde.

5 Eylül 1955'te Atatürk'ün Selanik'teki evine bomba atılmıştı. Olay, sahibi kontrgerilla üyesi olan **İstanbul Ekspres** gazetesinin özel sayısıyla kamuoyuna sansasyonel biçimde duyurulmuş, önceden organize edilmiş güruh bu haber üzerine harekete geçmişti. Tesadüfe bakın ki, 6-7 Eylül'de CIA Başkanı Allen Dulles de İstanbul'daydı.

Saldırıları üç büyük ilde aynı saatlerde, İstanbul'un iki yakasında da aynı anlarda başladı. Yağma ve katliamın asıl merkezi İstanbul'du. Beyoğlu, Bebek, Arnavutköy, Beşiktaş, İstinye, Yeniköy, yakılıp yıkılıyordu. Polis, jandarma seyrediyordu tahmin edilebileceği gibi.

Şovenizmin Bilançosu

6-7 Eylül günleri boyunca devletin, iktidarın himayesinde süren saldırının sonucu korkunçtu. Anadolu tarihi için, utançtı:

73 kilise, bir fabrika, 8 ayazma, 2 manastır, 3584'ü Rumlara ait olmak üzere 5538 bina yakılıp yıkıldı.

Resmi açıklamalara göre, 3 kişi öldürüldü, 30 kişi ağır yaralandı. Ama bütün bunlardan daha önemli olanı; tam **70.000 Rum** yurt-

taş, Türkiye'yi **terketmek** zorunda bırakıldı.

Bu rakamlar, bu tarih, MHP'li Mehmet Gül'ün verdiği rakamların nasıl ortaya çıktığını da gösteriyor. Milyonların nasıl onbinlere düştüğünü gösteriyor bu tarih. **"Ya sev, ya terket"** sloganının evveli, işte bu tarihte. O gün, Rum, Ermeni, Musevi vatandaşlar, evlerine işyerlerine Türk bayrağı asmaya, Kelime-i Şahadet getirmeye, İstiklal Marşı söylemeye zorlanıyorlar, ardından dövülüp, evleri işyerleri yakılıyordu.

Hurşit Tolonlar'ın, Mehmet Güller'in tarihi bu işte. **Ama... ama** işte o gün türkülerini yakamamışlardı. Dilleri enkazların altında yokedememişlerdi...

Şovenistler,

suçu komünistlere yıkmaya çalışıyor

Üstüne üstlük; katliamcılar, suçlarını bir de "komünistlerin" üstüne yıkmaya çalışmışlardı. Aynı yakın tarihimizdeki Maraş katliamında yapmaya çalıştıkları gibi.

Adnan Menderes hükümeti, kendi başlarının altından çıkan bu katliam ve talanı, komünistlerin tahriki sonucu çıktığını ileri sürerek, bu fırsattan istifade İstanbul, Ankara ve İzmir'de sıkıyönetim ilan etti. Binlerce ilerici, demokrat gözaltına alındı. Bilinen tüm TKP'liler, sosyalist aydınlar tutuklandı. Aylarca tutuklu kaldılar.

Ama fail sonunda ortaya çıkacaktı.

Fail: Tolon Paşa'nın Komutanı

"6-7 Eylül de bir Özel Harp işidir ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı... Sorarım size, bu muhteşem bir örgütlenme değil miydi?" (Aktaran, Tanksız, Topsuz Harekat, Fatih Güllapoğlu, s. 104)

Bu sözlerin sahibi kim diyeceksiniz?

Sözlerin sahibi, o dönem **Özel Harp Dairesi**'nde çalışan subay **Sabri Yirmibeşoğlu**'dur.

Sabri Yirmibeşoğlu, bu muhteşem organizasyonu gerçekleştirmiş olması nedeniyle sürekli terfi ederek, **Orgeneral** rütbesine ve **MGK Genel Sekreterliği**'ne kadar yükseldi.

Evet, bu aleni katliam ve yağma, ordu tarafından organize edilmişti.

Saldırının başlatılmasında "işaret fişegi" olarak kullanılan Atatürk'ün Selanik'teki evini bombalayanlar da bizzat kendileriydi.

Atatürk'ün evini bombalayanlardan biri Türkiye'nin Selanik Konsolosluğu'nda görevli Hasan Uçar'dı. Bombalamaya katılan ikinci kişi de Batı Trakya Türklerinden Selanik Üniversitesi öğrencisi Oktay Engin'di. Oktay Engin de, hizmetinin karşılığını fazlasıyla aldı. Bürokrasi içinde yükselerek **Nevşe-**

hir Valisi oldu.

Ekspres'te haberi yayınlayan Mithat Perin de DP'liydi ve MAH (MIT'in önceki adı) elemanıydı. MAH Başkanı Fuat Doğu'ya 1962 yılında yazdığı mektupta şöyle diyordu: **"25 seneyi bulan gazetecilik hayatımda açık veya gizli hiç bir faaliyetten geri durmadığımı herkesten evvel servisin bildiği kanaatindeyim."**

"Ey koca Tüüürkl" değil,

"Özgür Türk" olmak lazım

6-7 Eylül, Tolonlar'ın, Mehmet Güller'in Aspendos'tan yükselen Ermenice, Rumca, Kürtçe şarkılardan niye rahatsızlık duyduklarını da açıklıyor tabii.

Hep katliam, hep katliam, hep katliam. Öyle bir düzen ki, kim o an düzenin hakim kılmaya çalıştığı ideolojiye, politikaya aykırı duruyorsa, katletmiş. Malına, mülküne el koymak için katletmiş. Tekelci burjuvazi sayısız katliam ve yağmanın sonucunda, katledilenlerin, kovulanların gayri menkullerine el koyarak, piyasada Rumlardan, Yahudilerden doğan boşluğu doldurarak palazlanmış.

Düzen hep yok saymaya, yoketmeye devam etmiş. Gün gelmiş İslamcılar katledilmiş, gün gelmiş Aleviler katledilmiş, gün gelmiş katledilen Rumlar olmuş, gün gelmiş Kürtler katledilmiş.

Cumhuriyet tarihi bir bakıma, ulusal azınlıklara, farklı inanç ve mezheplere karşı imha ve asimilasyon tarihidir. Kafalar kuma gömülerek, beyinler şovenizmin batağına sokularak bunlar yok sayılabilir, ama yokedilemez. Bunlar bu toprakların gerçekleri. Ermeni'nin, Rum'un, Kürt'ün bu toprakların gerçeği olduğu gibi.

İşte türküler yaşıyor, halklar yaşıyor, onbin de olsa, milyonlar da olsa yaşıyor. Yokedilemediler.

Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz. Başka bir deyişle; kendini yüceltip başkalarını aşağılayan bir ulus da, adil, onurlu, özgür yaşayamaz. **"Ey koca Tüüürkl"** değil, **"özgür Türk"** olmak için, Anadolu halklarının kardeşliği yaşamalı.

“Kahraman yarbay”ı beraat ettir, Susurluk devletini akla!

Generallerin yaptığı açıklama “yeni delil” kabul edilerek, Korkut Eken’in yeniden yargılanmasına karar verildi.

Eken, İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nin hukukta ender rastlanan bu kararıyla yeniden yargılanacak. Üstelik, “çete suçları” DGM kapsamından çıkarıldığı için bu kez yargılanacağı yer, Ağır Ceza Mahkemesi. DGM’nin halk muhalefetine bastırmak gibi çok daha önemli işleri var!

Bu “son hamle” Susurluk devletinin yeniden ihtiyaç duyduğunda yeni Korkut Eken’ler bulabilmesi için gerekli.

Bu “son hamle”, yani Eken’in bir şekilde aklanması, devletin kendini aklamayı için gerekli. Eken’in göstermek de olsa “cezalandırılması” bir anlamda generallerin suçluluğunun kanıtı, Susurluk devlet olduğunun en açık belgesiydi. Bu belge ve kanıtları boşa çıkarmak istiyor devlet.

Yargılama için “yeni kanıt” gösterilen Doğan Güreş’in ne dediğini hatırlayalım; “*Bu dönemde bütün çalışmaları ve faaliyetleri yakın takibimiz altında geçmiştir. Hiçbir zaman kontrolden çıkmamış ve aldığı emirleri eksiksiz yerine getirmiştir.*”

Doğan Güreş başta olmak üzere generalleri tutuklayıp yargılayacağına, mahkeme generallerin itirazlarını Eken’i aklamak için kullanıyor.

Hiç kimse “*AB’nin kapısındaki bir Türkiye’de olur mu...*” diye başlayan cümlelerle durumu açıklamaya çalışmasın; tam da böyle bir ülkede olur.

Binlerce cinayetin, katliamın, işkencenin, infazın, köy yakmaların, kaybetmelerin faillerinin devlet olduğu Susurluk’ta ortaya çıktığında **AB’nin ciddi bir itirazını duyan oldu mu?**

Olmadı, yoktur!

“*Susurluk yargılanıyor*” komedisinin sergilendiği günlerde, aklama operasyonlarında AB’nin, itiraz ettiğini, gerçek suçluların ve bütün suçların yargılanmasını isteyen tek bir açıklaması oldu mu?

Olmadı, yoktur!

Çünkü Susurluk’a AB’nin itirazı yoktur, halkın muhalefetine yoketmek için her yöntemin kullanılmasına sesleri çıkmaz; yeter ki, görüntüye yansımın, vitrin “düzgün” olsun. Tıpkı Avrupa’daki gibi!

“KAÇAK” GENERALLER!

Yukarıda resimlerini gördüğümüz 5 general; **Doğan Güreş, Necati Özgen, Hasan Kundakçı, Teoman Koman ve Adnan Doğu** Başlıca Savcılığı’nın “suç olan fiili övmekten” açtığı soruşturmada ifade vermek için aylardır bulunamıyor. Yani ARANIYORLAR!

Savcılık, ifadelerini almak için bu ülkenin en tanınmış generallerine ulaşamıyor.

Savcılığın Merkez Komutanlığı’na adres tespit yazısına halen cevap verilmedi.

“*Herşeyin ve herkesin üstünde olduğu*” nutukları atılan hukukun 5 generalin (daha doğrusu Genelkurmayın) üstünde olmadığı aşikar.

Koskoca generaller o günlerde “*biz söylemedik, yanlış anlaşılmış*” diye inkar etmişlerdi verdikleri demeci, şimdi de sözlerinin arkasında duramıyor, kaçıyorlar! Holdinglerle işlerini, kontra faaliyetlerini, milletvekilliği hesaplarını “gözlerden ırak” yerlerde mi yapıyor bu generaller? Elbette değil!

Beş emekli general hukuka karşı, tıpkı Veli Küçük’ü TBMM komisyonuna karşı koruduğu gibi, **Genelkurmay koruyor.**

Var mı; generaller hakkında “*ifade vermeye gelmedikleri, kanundan kaçtukları*” için tutuklama kararı verebilecek bir savcı?

Var mı; generallerin evini maskeli özel timlerle baskı tutup savcılığa getirecek bir polis müdürü?

Yoktur! Onlar sadece halka karşı “*şahindirler*”. Generallerin iktidarında isteseler de yapamazlar!

Generaller, Genelkurmay’ın bilgisinde konuştu, şimdi onun korumasındalar. Genelkurmay başkanları değişse de, Genelkurmay Susurluk’un merkezinde oturmaya devam ediyor.

Generallerin itirafı: iktidar biziz

“Hangi hükümetin iktidarda olduğu önemli değil, biz işimize bakarız...”

30 Ağustos resepsiyonunda generaller yaptıkları konuşmalarla “iktidar biziz, biz hukuk dinlemeyiz, biz yasa tanımayız, asarız, keseriz” mesajlarını yinelediler.

İşte ikisi:

Kara Kuvvetleri Komutanı Org. Aytaç Yalman: “Barzani de kim? Onlar aşiret. Biz Barzani’yi de, Talabani’yi de çok iyi tanıyoruz, hiçbir şey yapamazlar. Yakında Türkiye’nin çıkarına birtakım olumlu gelişmeler duyacaksınız. ABD Irak’a operasyon düzenlerse, o dönemde **hangi hükümetin iktidarda olduğu önemli değil, biz işimize bakarız.**”

Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök: “İrtica ve bölücülük tehdidi Osmanlı’dan beri var. Ancak tehdit varsa, buna karşı kullanılacak güç de vardır. Gereken önlemler alındığında tehdit zayıflar... Kuzey Irak’ta askeri varlığımız var, ama bunların miktarı ve bulunma amaçları hakkında bilgi veremem.”

Generaller İTİRAF Ediyor

Orgeneral Aytaç Yalman’ın “**hangi hükümetin iktidarda olduğu önemli değil, biz işimize bakarız.**” sözü sadece Irak operasyonu için değil, her zaman ve her konuda geçerlidir.

Bunun en kaba ifadesi, “**iktidar biziz, hükümetler de kimmiş, seçim de neymiş**”tir. Bu söz muhataplarının ağızından bir itiraftır. Türkiye’nin siyasi, ekonomik, iç-dış bütün en temel kararlarında generallerin “oluru, onayı” olmadan hiçbir hükümetin adım atamayacağının İTİRAFIDIR.

Devletin hiyerarşik yapısında yasal olarak Genelkurmay Başkanlığı hükümete, onun üstünde de Cumhurbaşkanlığı’na bağlıdır. Ama bunların hiçbirinin generallerin kararları üzerinde etkisi yoktur. Onlar ülkeleri tehdit eder, hükümet politikaları üzerinde baskı unsuru olur, 28 Şubat’lar yapar, Susurluk içinde alenileşir ama hukuktan muaf olur, onlar ülke ağızdan kırılırken, “devlet-

te tasarruf” masalları ortalığı kaplamışken silah alımını sürdürür.

“Kuzey Irak’taki olumlu gelişmelerin” ne olduğunu, askerin orada ne aradığını bu ülkenin başbakanına sorun, bilmez.

Hiç kimse Hilmi Özkök’e; “*Osmanlı’dan beri demek ki, katlederek, sürgün ederek, baskı uygulayarak aldığınız ‘tedbirler’ fayda etmiyormuş*” diyemez. Onlar Anadolu halklarına karşı aynı “tedbirleri” almaya devam ederler. Çünkü generallerin iktidarının en iyi bildiği zulümdür.

Generallerin İktidarında Seçim Oyunu

Söylenen açık; “hangi hükümet olursa olsun..”

Şu parti ötekiyle ittifak yapmış, falanca konuda şu vaatte bulunuyormuş bütün bunların ne anlamı var? Hiç.

Ekonomide IMF ne kadar belirleyici ise siyasi iktidarın kararlarında generaller de o kadar belirleyicidir. Ama onların belirleyicilikleri, IMF’ye, Amerika’ya rağmen değildir. Kararları Amerika’ya hiç ters düşmez. Çeşitli konulardaki kimi uzlaşmazlıklar bu gerçeği değiştirmez.

Generallerin iktidarı sürdürükçe, hiç kimse bu ülkede katliamların, işkencelerin, sömürünün ve zulmün son bulacağını beklemesin. Hak ve özgürlük mücadelesi vermek isteyen tüm kesimler bir şekilde onlarla karşı karşıya gelmek zorundadır. 28 Şubat’ta olduğu gibi, onlara dayanarak politika yapmaya çalışanlar da, takiiye ile durumu kurtarmaya çalışanlar da eninde sonunda gerçek iktidarla yüzyüze gelirler.

Fuhuş Rantçısı Albay

Trabzon İl Jandarma Alay eski Komutanı Albay Erdoğan Gökçek hakkında emekliliği sonrasında “**görevi kötüye kullanmak**”tan dava açıldı. Fuhuş yapılan bir otel üzerinde baskı kurarak rüşvet alan Gökçek’in 9 yıla kadar hapsi isteniyor.

Şerefli ordunun albayına bakın; fuhuşu engellemeyi değil, fuhuştan rant elde etmeyi düşünüyor. Bu albay ortaya çıkan; ya ortaya çıkmayanlar, Genelkurmay onları açıklamayacak mı? Tanklarda taşınan eroinleri açıklamayacak mı?

Polis kanunları

Baskınlar, gözaltılar, işkenceler, “provokasyon” yalanları, miting ve protesto yasakları, meydanlarda inip kalkan coplar...

Yukarıda spotta sıraladığımız yöntemler her gün, her saat, tüm halka, tüm muhaliflere yönelik olarak bu devletin polisince uygulanıyor.

Baskı ve yıldırma politikalarını hayata geçirmek için polisin önünde hiçbir **“hukuki engel” yok**; çünkü polisin amacı, hukuk yerine geçiyor. Polis kendisini ya hiçbir yasaya tabi görmüyor, ya da valilere, DGM'lere, polise verilen olağanüstü yetkilerle bu terörü uyguluyor. Özünde hiçbir farkı yok. Onlara verilen yetkiler de, “polis devleti”nin yetkileridir. Her türlü keyfilik için kapılar açıktır bu yetkilerde.

İşte birkaç örnek:

Bir türlü önlenemeyen ‘provokasyon’

Bu yalan kimbilir kaç kez tekrarlandı. Katliamlar, infazlar, demokratik kurumların basılması hep bu yalanla açıklandı. Ve yine binlerce örnekle görüldü ki, **polis provokasyon yapmadığında** hiçbir etkinlikte en küçük bir “sorun” yaşanmadı.

Ama **komed**i halen sürüyor!

Aynı yalan geçtiğimiz hafta onlarca DKÖ ve devrimci basının basılması **“1 Eylül barış günü kutlamalarında provokasyon yapacakları tespit edilen...”** gerekçesiyle açıklandı. Bastılar, ama demek ki, “provokasyon” bir türlü önlenememiş olacak ki, İstanbul'daki 1 Eylül etkinlikleri de aynı gerekçeyle yasaklandı.

“Provokasyon yapacaklar”; **“ben terör estireceğim, demokratik hakları gaspedeceğim”**in polis kanunlarındaki ifadesinden başka bir şey değildir.

‘Araştırma isteme’ suçu

Bingöl'de gözaltında işkence gören bir gencin başvurusunu İçişleri Bakanlığı'na **“iddianın araştırılması”** amacıyla gönderen İHD'ye dava açıldı.

İHD, “böyle bir iddia var, araştırın” diye mahkemeye de değil, polise başvuruyor. Polis ne yapıyor? Çok bilinen **“iddia gerçek dışıdır”** yalanını söylemeye bile gerek görmüyor, dava açtıyor. Hukuka bakın ki, böyle bir komediyi ciddiye alıp dava açıyor. O da biliyor, kanunun üstünde polis kanunları vardır!

Peki ne diyecekti İHD işkence gören kişiye? **“Yok, bizim polisimiz böyle bir şey yapmaz, sen yalan söylüyorsun”**. İşkence polisten, aklama DKÖ'ler dahil herkesten olmalı ki, muhalefet daha rahat sindirilsin. Oligarşi, hiçbir hukuksuzluğa, işkenceye, baskıya kimse itiraz etmesin istiyor. Bütün ülke adım adım böyle **F tipine dönüştürülmek**, her türlü muhalif ses bu tür baskılarla susturulmak isteniyor.

TAYAD'lılar Değilse Kim “Müdahil” Olacak?

“Müdahil”... yani bir hukuk davasında davaya müdahale eden taraf. “Müdahillik” yasalarla tanınmış bir haktır.

28 Ağustos'ta ikinci duruşması yapılan Armutlu katliam davasında TAYAD'lı aileler mahkemeden davaya **müdahil olarak katılma talebinde** bulundular. TAYAD'lıların istemi DGM heyeti tarafından reddedildi.

Oysa; 5 Kasım 2001'de katledilenlerden Sultan Yıldız TAYAD'lıydı, Armutlu'da saldırıya uğrayan TAYAD'lılardı, onların organize ettiği bir direnişe saldırılmıştı. Yani bir müdahil olacaksa, bu TAYAD'dan başkası olamazdı. Ama DGM reddetti bu hakkın kullanılmasını.

Polisin katlettikleri bu davada müdahil olamıyorsa, mahkeme nasıl karar verecek? Yasaların tanıdığı haklar TAYAD'lılar için geçerli değil mi? Yoksa yasalarda polisin katliamlarına müdahil olunamaz diye bir hüküm mü var?

Elbette bunların hiçbirisi yok, ama **DGM'nin hukuksuzluğu, polisin kanunları var**. Hukuksuzluk polis fezlekesi esas alınarak hazırlanan davanın iddianamesinde başlıyor. Sanık sandalyesine oturtulan tek bir katil yok, katliamdan sağ kurtulanlar yargılanıyor.

*

Örnekler çoğaltılabilir. Polis kanunları ister yazılı, ister yazılı olmayan haliyle tüm ülkede terörünü, hukuksuzluğunu sürdürüyor.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

İktidar kimdeyse hukuk ondan yana

İsrail mahkemesi, "eylem yapan Filistinli militanların ailelerinin sürgün edilmesi" kararını onayladı.

Bu başlığı atmak için Filistin'den bir örneğe gerek var mıydı, ülkemizde de bu sözü duraksamadan söyletecek binlerce örnek yok mu? Elbette var. Ancak, bu örnek bu konudaki en uç örneklerden biridir.

Burjuva hukukunun dahi en temel ilkelerinden biri, "suçun şahsiliği"dir. Yani o sistem için bir eylemi suç kabul etsek bile, suçu işleyen kimse, cezalandırılması gereken de odur. Filistinli eylemcinin ailesinin suçu nedir buradan bakılınca? Doğurmak, yetiştirmek..

Buradan ilk elden çıkarılacak sunu şu; hukuk denilen kurallar, yasalar bütünü iktidar kimin elindeyse onun çıkarlarına hizmet eder. Güç kimdeyse, mahkemelerin kararlarını şu ya da bu yolla o belirler. Yani karşımızda duran en kaba ifadeyle **gücün hukukudur**.

Bu nedenle, "yargının bağımsızlığı" da iktidarın yapısından ayrı olarak tartışıldığında, tartışanların kendini aldatmasından öte bir anlam taşımaz. İsrail'de "bağımsız yargı" vardır, hatta "en bağımsız" olanlarındandır. Ama sözkonusu olan Filistinliler olunca o bağımsızlıktan eser bulmak mümkün değildir. Ya da "bağımsız" olan yargının mekanizma olarak o sisteme hizmet etmemesi.

Bir başka örnek Batasuna'nın kapatılması; orada da geçen hafta yazdığımız gibi tekellerin hizmetinde olan bir hukuk vardır karşımızda. Yani mevcut burjuva hukuk kurallarının oluşmasında pay sahibi olan Avrupa için de durum farklı değildir.

Türkiye'ye dönelim.

En başta akla gelen örnekler, infaz, katliam ve yolsuzluk davalarıdır. Devlet adına katliam, infaz yapan, işkence yapan yine bu düzenin hukuku tarafından korunur. Katliamın tartışılmayacak derecede aleni olması da değiştirmez bu gerçeği. Bu, "yargının bağımsız" olmamasından değil, sistemin yapısından kaynaklıdır.

Halkın taleplerini, adalet arayışlarını baskı ile sindirme, susturma üzerine şekillenen bir sistemde ne Susurlukçular yargılanır, ne hırsızlar, soyguncular hapis-te yatar, ne de generaller mahkemeleri kaale alır. Geçerli olan Susurluk devletinin ve tekellerin hukukudur. Bu nedenle de bu köşenin adı "Halkın hukuku"dur...

Tavir'a toplatma kararı; Neruda Toplatma Nedeni

Kültür Sanat Yaşamında Tavir dergisinin Eylül sayısı, "terör örgütünün propagandasını yapmak" gerekçesiyle toplatıldı. Yapılan açıklamada "dergimizi toplatınlar diktatör Pinocet'nin soyundan geliyor" denildi ve şöyle devam edildi:

"Toplatılmaya gerekçe gösterilen 6 yazının içinde Şili'li ozan Pablo Neruda'nın "Oğulları Ölen Analara Türkü" şiiri de var.

Ülke gerçekliği dışında hiçbir şey yazmadık. Ülkemizde yok sayılmaya çalışılan açlığı, yoksulluğu ve zulmü yazdık... devlet terörünün yazdık... Bu ülkede 700 gündür süren ölüm orucunda 96 kişi öldü, öldürüldü onu yazdık. F Tipi adı altında tecrit hücrelerinde diri diri mezara gömülen devrimcilerin insanlık tarihinde eşi benzeri görülmeyen destanlarını yazdık...

Bu Ülkede Zulmü Biz Yapmıyoruz!

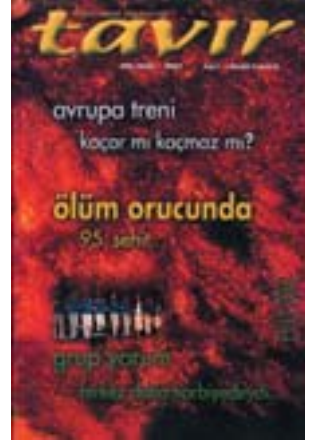
Ekmeç ve Adalet Dergisini biz yıkıp dökmedik, Gençlik Gelecektir Dergisini biz basmadık, yakmadık. Biz yağmalamadık! 19 Aralık'ta insanları diri diri biz yakmadık. Tecrit hücrelerinde işkencelerle delirtmeye de çalışmıyoruz. Meydanlarda 60 yaşındaki anaların sırtına copu biz indirmedik! Ülkemizi bu hale biz sokmadık!

Biz gördüğümüzü yazdık.

YAZMAYA DA DEVAM EDECEĞİZİ

Neruda'nın dizeleri eli kanlı diktatör Pinocet'yi korkuttuğu kadar korkutuyor egemenleri! Şili'de Neruda'nın evini basıp kitaplarını yağmalayanlar, bugün bizim ülkemizde şiirlerini yasaklıyorlar! Ülkemizde hala "anaların oğulları öldürülmeye" devam ediliyor... Pablo Neruda hala yaşıyor ve "Oğulları Ölen Analara Türküleri" yazmaya devam ediyor! Zulüm sürdükçe devam edecek!.."

Tavir'in toplatılmasına tepki gösteren Özgür-Der de yaptığı bir açıklama ile toplatma kararını kınadıklarını belirtti.

Okmeydanı'nda Faşist Kurşun!

31 Ağustos akşamı, Okmeydanı'nda ÖDP bildirilerini dağıtmakta olan **Sinan Kayış** faşist Ziya Yüce-tepe'nin kurşunlarıyla katledildi.

Mahallede devrimcileri ihbar eden Yüce-tepe'nin kahvesi de polisle işbirliği içinde faşist çetelerin örgütlendiği, kumar, uyuşturucu işlerinin yapıldığı yer olarak bilinir.

Bölgeye giden Hasan Özdemir, anında, "Olayın siyasi bir yanı gözüküyor" dedi.

Hasan Özdemir faşist çetelerle polisin işbirliğini gizlemek istiyor. Siyasi bir partinin bildirilerine müdahalenin, ilerici bir insanı katletmenin kendisi siyasi bir olaydır. Kaldı ki, daha sonra teslim olan Yüce-tepe "pişman olmadığını" söyledi ve "Allah bize yardımcı olsun" şeklinde kameralara konuştu.

ÖDP ve birçok siyasi parti, DKÖ ve sendika saldırıyı protesto ederken, "Yoksul gecekondu semtlerine polisin himayesinde yerleştirilen faşist çetelere hayat hakkı tanımayalım." çağrısı yapılan ve saldırının

polis-MHP işbirliğinin sonucu olduğu söylenen Cephe açıklamasında şöyle denildi:

"Bugün polis teşkilatı MHP'nin kontrolündedir. Bu kadrolaşma, 12 Eylül öncesi MC iktidarlarından başlamış, 12 Eylül tarafından sürdürülmüş, DSP-MHP-ANAP iktidarı boyunca da devam etmiştir... Ne Genelkurmay'ın, ne düzen partilerinin esasta buna itirazları yoktur.

İşte bu polis teşkilatı, her yerde, faşist çetelerle ilişki halindedir; İstanbul'da halkın mücadelesinin gelişkin olduğu semtlerde faşist çeteler, bizzat polis tarafından yerleştirilmekte, himaye edilmektedir. Okmeydanı'ndaki faşist çete de onlardan biridir...

Polis-faşist çeteler işbirliği, HALKA KARŞI bir işbirliğidir.

Gecekondularda yaşayan halkımız; çevrelerindeki bu tür faşist üslenmeleri teşhir ve tecrit etmelidir... Bu faşist yuvaları her türlü yöntemle dağıtmak meşru ve haklıdır."

Baskı, yasak, terör

İzmir'de Tutuklu Aileleri Bülteni'nin tecriti anlatan sayısını satan TAYAD'lılara yönelik saldırılar sürüyor. Geçen hafta gözaltına alınan iki TAYAD'lıya bu hafta da Aliğa ilçesinde tartaklanarak gözaltına alınan **Aşır Emir** eklendi. Aşır Emir serbet bırakılması sonrası yaptığı açıklamada, "tecritin uygulayıcıları tecritin parçalanmasından korktukları için bize saldırıyor." dedi

Yeniden Atılım dergisinin Iskenderun temsilciliğini basan polis, temsilci Esra Yangın'ı, ertesi günü yoğun işkence görmüş halde mahkemeye çıkardı ve Yangın "büroda toplatılmış Yeniden Atılım bulundurmaktan" tutuklandı.

Doz yayınlarından çıkan **Mustafa Babal**'ın 1930 Ağrı isyanını anlattığı '**Ararat'taki Esir General Kar Çiçekleri**' adlı kitap İstanbul 6 No'lu DGM'ce 'bilimsel açıklama ve eleştiri sınırları aşıp devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı amaçlayan yazılı propaganda yaptığı' gerekçeyle toplatıldı.

Tecrite Karşı Eylem

Malatya Ekmek ve Adalet: TAYAD'lı aileler Adalet Bakanlığı'na faks çekerek tecritin kaldırılmasını istedi. "Ölümleri durdurmanın tek yolunun hapishanelerdeki tecritin kaldırılması olduğu" belirtilen fakslardan sonra bir açıklama yapan TAYAD'lılar, onlarca insanın ölüm sınırında olduğunu belirterek, "Tecriti Kaldırın, Ölümleri Durdurun" denildi. Açıklamanın ardından, "**Kahramanlar Ölmez, Halk Yenilmez**" sloganlarıyla eylem bitirildi.

SİNAN KAYIŞ ANTI-FAŞİST GÖSTERİYLE UĞURLANDI

ÖDP'li Sinan Kayış, 1 Eylül günü Okmeydanı Cemevi'nde yapılan törenin ardından mahalle halkından yoğun bir katılımı **"Okmeydanı Faşistlere Mezar Olacak"** sloganlarıyla uğurlandı. Saldırının ilerici güçlere yönelik **faşist-polis işbirliğiyle** yapılan bir saldırı olduğunu bilen Okmeydanılılar ve cenazeye katılan devrimciler cenazeyi anti-faşist bir gösteriye dönüştürdüler. Sinan, burada yapılan törenin ardından memleketi Sivas Hafik'e götürüldü ve Çakmak köyünde toprağa verildi.

“Hukuk Devleti” ÖLMÜŞ “Sosyal Devlet” ÇÜRÜMÜŞ Zulüm Devleti AYAKTA!

Selin silip süpürdüğü kasabanın ortasında, çamur deryasının içinde, yüzü öfkeden kıpkırmızı soruyor: “**Bu devlet bu zamanda burda olmayacaksa, ne zaman için var?**”

Göz alabildiğine uzanan bir kuyruk. Kuyruktakiler peri-

şan. Burası sınır kapısı. Gurbetçilerimiz dönüş yapıyor. Daha doğrusu yapamıyor. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin kuyruğuna hapsolmuş durumdalar. “**İpsala Sınır 10 Km**” yazılı levhanın yanına ulaşıyorsunuz, kuyruk hala devam ediyor. Kiminin bileti yanmış, kimi işbaşına yetişemeyecek, umrun-da mı devletin? Öfkeden patlamak üzere olan gurbetçi soruyor: “**Bu devlet halka eziyet etmek için mi var?**”

Burası **Karakaya**... Baraj gölü. Oniki insanı yutmuş biraz önce göl. Feribot batmış. Feribotun batışı denetimsizlik sonucu. Ama batanı kurtaracak bir organizasyon da yok. Öfkeli, çaresiz insanlar gölün kıyısında “**koca devlet, iki dalgıç daha gönderemiyor mu?**” diye soruyor.

Devlet, devlet, devlet...

17 Ağustos’ta, o büyük depremde onbinlerce insanımızın günlerce adeta sayıkladığı o sözler geliyor aklımıza: “**Nerde bu devlet?**”

Kimse merak etmesin; **devlet yerinde!**

Evet, halkın aradığı devlet yok. Bu nedenle, devlet, halk ihtiyaç duyduğunda, ortada yok. Ama tekellerin ihtiyaç duyduğu her anda ve her yerde hazır ve nazır. Çünkü o halkın değil, tekellerin devleti.

İpsala, Karakaya, 17 Ağustos, devletin çürümüşlüğü’nün belgesidir. Yağan her yağmur, her sarsıntı, devletin çürümüşlüğü’nü ortaya çıkarıyor. Bütün bunlar, devletin halka verecek hiç birşeyi olmadığı’nın, halkın hiç bir sorununu çö-

zemeyeceğinin belgesidir.

Devletin sosyal, ekonomik tüm kurumları çökmüş-çökertilmiştir; bir tek, ordusu, polisi, MİT’i, kontrgerillasıyla **zulüm makinası** “dimdik” ayakta! Bir tek onlar “organize”...

Bir tek onlara “gerekli” yatırımlar yapılıyor... Bir tek onlar “ihtiyaç duyuldukları an” hazır ve nazırlar.

Bu ülkede “**gerekli araç, gereç, ekipman yokluğu**”ndan yakınmayan üç kurum vardır: Ordu, Polis, MİT.

Bakin öteki kurumlara; sağlık kurumlarına bakın, eğitim kurumlarına bakın, yardım kurumlarına bakın... Hemen hepsinde, araç, gereç, personel yetersizdir. Bütçe yoktur. “Tasarruf tedbirleri” nede-

niyle halkın hiç bir talebi karşılanamamaktadır.

IMF programlarına bakın;

Der ki, köylüye sübvansiyonları kaldırın.

Der ki, devlet kurumlarındaki fazla personeli atın!

Der ki, kira, çocuk yardımı gibi kalemleri kesin.

Der ki, sağlık ve eğitim bütçesini kısın.

Ama, ordunun silahlanma harcamalarını kısın, **DEMEZ!**

Polis, asker sayısını azaltın, **DEMEZ!**

Demez, çünkü, bilir ki, programın geri kalan kısmının uygulanması, ordu ve polis sayesinde olacaktır. Patlayan, isyan eden halkı, onlarla susturacaktır.

Bu nedenle, devletin “sosyal” kurumlarını kesip budarken, zulüm mekanizmasını ayakta bırakırlar.

İşte, devletin hali, durumu böyle olduğu içindir ki; acıların içinde, öfkemizin doruğunda sorduğumuz sorular olduğu zaman **YANLIŞTIR**.

Bu devlet, zaten, bizim acımızı hafifletmek, yaramızı sarmak sorumluluğunu duyan bir devlet değil ki! Zaten teşkilatlanması, organizasyonu bizim ihtiyaçlarımızı karşılamaya göre düzenlenmiş değil ki!

Yolsuzluklara Yol Açık!

Yüzü belirsiz soyguncu kim?

Diyeceksiniz ki, kim bu?

Hemen tüm yolsuzluk haberlerinde basında önce böyle bir fotoğraf yer alır.

Sonra adım adım tip tarifi verilmeye başlanır.

Tarif edilen, ya bir düzen partisi lideri, ya bir burjuva politikacısı, ya bir general, ya bir büyük bürokrattır.

Peki bizim resmini koyduğumuz kim?

Altına, **istisnasız** tüm düzen partilerinin liderlerini, bakanları, bürokratları, generalleri, mafyacıları yazabilirsiniz. Yanılma ihtimaliniz hemen hemen sıfırdır.

Bugün değilse yarın, yarın değilse öbürsüğün, bir yolsuzlukları, yolsuzluğa ortak olmuşlukları mutlaka ortaya çıkacaktır çünkü.

Türkiye'nin "yolsuzluk notu" son üç yıl içinde şöyle bir seyir izledi:

2000: **3.8** (On üzerinden)

2001: **3.6**

2002: **3.2**

Bu gidişle, yakında sıfır çekecek Türkiye.

Son üç yılda, yolsuzluk sürekli artmış.

Hatırlayın, bu üç yıl ülkemizde "yolsuzluklara karşı mücadele" sözünün en çok duyulduğu yıllardır. Hırsızlığı büyüttükçe, bunu gizlemek için "yolsuzluklara karşı mücadele" sözünü daha çok tekrarlar olmuşlardır.

Hatırlayın; iki yıldır onlarca "yolsuzluk operasyonu" yapıldı. Yani "yapıldığı" söylendi.

Herbiri günlerce gazete manşetlerini süsledi.

Balina, Matador operasyonları, **Mavi Akım** Soruşturması, **Beyaz Enerji** operasyonu... **Egebank** Davası, **Eti-bank** davası... **Vurgun**

Operasyonu (Bayındırlık Bakanlığı'ndaki yolsuzluklarla ilgili soruşturma), **IGDAŞ** operasyonu, **Akrep** Operasyonu (TDK'daki yolsuzluklar)...

Bunlar bir çırpıda akla gelenler.

Büyük tantanalarla, onlarca kişi gözaltına alındı, polis, jandarma baskınlar yaptı... büyük, çok büyük operasyonlar yürütüldü.

Peki ne oldu?

Kaç kişi cezalandırıldı bunlardan?

Bunların "yukarılarındaki bağları", "yukarılarındaki hamileri" ne oldu?

Susurluk gibi...

"Gittiği yere kadar" gidemiyorlar

Yukarıdaki sorunun cevabını herkes biliyor. Büyük tantanalarla yapılan, trilyonlarca liranın dolandırıldığı tüm yolsuzluk operasyonlarında sanıklar birer ikişer serbest bırakıldılar.

Hatta bu da yetmedi; "mecburen" ceza vermek durumunda kalırlarsa, fazla ağır cezalar olmasın diye, "çete" suçları **DGM kapsamından çıkartıldı**. Çete halinde (ki hepsi böyledir) yolsuzluk yapanların yargılandığı TCK'nın 313 ve 314. maddeleri, DGM'lerin görev kapsamından çıkarılarak, hırsızların talebi karşılandı.

Yolsuzluk suçlarını DGM kapsamından çıkartan da, "yolsuzlukla mücadele" sloganıyla iktidara gelen **DSP ve MHP'yd**.

Kim yaptırdı bu düzenlemeyi? Cevapsız kaldı.

Beyaz Enerji soruşturmasını yürüten Albay Bakü'ye atandı. Neden, nasıl soruları cevapsız kaldı.

Generaller, soruşturmaların önünü siyasiler tıkıyor diye şikayet ediyor. Yalan. Hiç bir konuda önünüze çıkamayan "sivil"ler hangi güçle önünüzü kesecekler? Sizin bu soruşturmalarda bir yere gitmeye niyetiniz yok.

MHP bu seçimlerde de "yolsuzlukla mücadele" sloganını kullanacakmış. Üç yılda yaptıkları, yapacaklarının teminatıdır!

MHP'li bakan ve müteahhitler, yolsuzluk yapma konusunda büyük tecrübeler kazandılar. İlk zamanlarda ki tecrübesizliklerinden dolayı, MHP'li Bayındırlık Bakanı Koray Aydın istifa etmek durumunda kalmıştı. Ama parti yönetimindeki yeri değişmedi!

Hırsızlar ve katiller ittifakı yönetiyor

Bu ittifak, yıllardır değişmiyor. Oligarşi, bir bakıma bunlardan oluşuyor.

Yemeye alışmışlar. O kadar ki, tekeli burjuvanın belli kesimleri ve IMF, kendi paylarını küçülttüğü için "bu kadar da olmaz" diyorlar.

Ama yolsuzluk sürüyor. Bundan sonra süreceği gibi... Yolsuzluk, mevcut ekonomik, siyasi düzenin ayrılmaz bir parçasıdır. Yolsuzluğun boyutu hiç azalmayacaktır. Ama güç dengelerine göre, zaman zaman "malı götürenler" değişebilir, aralarındaki paylaşma oranları değişebilir.

Amerikan ekonomisinin merkezi sayılan **Dünya Ticaret Merkezi** ve Amerikan askeri gücünün kalbi **Pentagon**'a intihar dalışı yapan uçaklar, bundan bir yıl önce, tüm dünyayı sarstı.

Bir yıl önce iki kuleyi ve Pentagon'u yerle bir eden eylemlerin kendisi değil ama, **nedenleri ve sonuçları** hala dünyanın gündemindedir. Bu tartışma hala gerekli ve geçerlidir.

11 Eylül'de hemen herkes şaşkıncı.

Eylemin cüreti, çapı, hedefin ABD olması ama daha önemlisi, hedefe bizzat ABD toprakları üzerinde vurulması, bu şaşkınlığı yaratan belli başlı nedenlerdi.

Ertesi gün tartışmalar başladı. İstisnalar dışında, kimi olayı "**polisliye**" açıdan ele alıyor, kimi de "komplo" teorileri üzerinde duruyordu. Gerçekte o günlerde bu tartışma bir başka biçimiyle ülkemizin gündemine 11 Eylül'den bir gün önce girmişti. 10 Eylül'de devrimcilerin ikinci feda eylemi gerçekleşmişti ülkemizde. Bu nedenle, kimi yazarlar, yerinde ve doğru bir ele alışla, 10 ve 11 Eylül eylemlerindeki fedayı, halkların direnmesini birlikte ele alıp değerlendirmeye, bu eylemleri ortaya çıkaran dünya ve ülkemiz koşullarının tartışılması gerektiğini vurgulamaya çalıştılar.

Ama belirttiğimiz gibi, bunlar azınlıktı.

Devrimciler bu tartışmaya "**gerçeğe çağır**"yla katıldı. Şöyle denildi:

"Neden ABD? Bütün dünya bunu sor-mak, bunu tartışmak durumundadır.

Eylemi, faillerini tartışmak, kimseyi bir yere götürmez. "Eylemin nedeni, zemini" tartışılmalıdır!" (17 Eylül 2001, Vatan)

Komplo teorilerine, "şeriatçılığa" takılıp kalanlar ve gerçek!

Emperyalizmin nasıl bir dünya yarattığı tartışılmalı, halkların ekmeksiz ve adaletsiz yaşayamayacağı çıplak gerçeği görülmeliydi.

ABD, bu eylemle, yüzyıldır sürdürdüğü sömürgeciliğin, yağma ve talanın, döktüğü kanın cevabını alıyordu. Emperyalizmin halklara açlığı ve imparatorluğa boyun eğmeyi dayattığı bir politika ve halkların bu

politika karşı-sında şu veya bu biçimde direnişleri söz-konusuydu. Bu görölme-di ğ i n d e komplo teori-lerinin içinde boğulmak veya eylemi gerçekleştirenlerin islamcı olmasına takılıp kalmak, veya ABD'nin ilan ettiği savaşın "çağdışı Taliban rejimine" karşı olduğuna inanmaya devam etmek, kaçınılmazdı. Oysa **gerçek**, bunların dışındaydı:

"Katılın ya da katılmayın, eleştirin ya da eleştirmeyin, bu eylemler, emperyalizmle halklar arasındaki çelişkinin, savaşın en yoğunlaşmış biçimlerinden biridir." (17 Eylül 2001, Vatan)

Avrupa'da ve özellikle ülkemizde de emperyalizme karşı genellikle nesnel, isabetli tahliller yapan kimi yurtsever kesimler bile, 11 Eylül eylemini yapanların **islamcı** olması ve ABD'nin de ilk elde **şeriat** düzeni uygulayan Taliban'ı hedef alması nedeniyle, bildiklerini de unuttular. "**Şeriatçılığa**" karşı olma takıntısı, onların dünya tablosunun bütünü-nü tahlil edememelerine yolaçtı. İslamcılarla "aynı safta" görünmekten kaçarken, ABD'yle aynı safa düştüler. "Şeriatçılık" ta-kıntısı, onları ülkemiz somutunda da zaten sık sık yanlış saflara, MGK'yla aynı safa sürüklemiyor muydu?

Eylemi yapanların siyasi kimliğinden ve ABD'nin demagogilerinden bağımsız olarak düşünabilmek için, çelişkiyi doğru tesbit etmek gerekiyordu. Bu nedenle 11 Eylül ve sonrasına ilişkin tüm tartışmalarda tekrar tekrar şunun altını çizdik: "**ABD emperyalizmiyle ezilen halklar arasındaki çelişki, dünyanın BAŞ ÇELİŞKİ'sidir.**"

ABD'nin dünya halklarına savaş ilanı ve yanılgılar

11 Eylül eylemini, ABD Başkanı Bush'un tüm dünya halklarına karşı savaş ilanı izledi.

Elbette, Bush, tam olarak böyle telaffuz etmedi ilan ettiği savaş. Güya bu savaş "**terö-**

11 Eylül'de Yalanlar, Yanılgılar

en Bugüne gılar, Gerçekler

re karşı sa-
vaş"tı. Dolayı-
sıyla Bush,
tüm dünyaya
şunu dayatı-
yordu:

"Ya biz-
den yanası-
nız, ya bize

karşısınız"

ABD, taktik olarak "hedefini" adım adım genişletti. Emperyalizmi tanıyanlar için, bu taktiğin hiç bir önemi yoktu. Ama bu taktiğin, emperyalizm konusunda beyni yanılgılarla, çarpıklıklarla dolu kesimler üzerinde belli bir süre için de olsa, etkili olduğunu söylemek gerek.

Bush, "onu ölü ya da diri istiyorum" diyerek hedefinin Usame Bin Ladin olduğunu ilan etti.

Hayır dedik, hedef tüm dünya halklarıdır.

Taliban iktidarı "Bin Ladin'in teslim şartlarını konuşabiliriz" dediğinde, Bush, hedef genişleterek "tüm El Kaide militanlarını istiyoruz" dedi.

Hayır dedik, hedef tüm dünya halkları.

Bush, aslında derdinin El Kaide de olmadığını "Çağdışı Taliban rejimini değiştirmeyi hedefliyoruz" diye ortaya koydu.

Hayır dedik, hedef tüm dünya halkları!

Bush, Afganistan'a saldırdı, Taliban iktidarı yıkıldı. Ama saldırı durmadı.

"Ya bizden yanasınız, ya bize karşı" dayatması çerçevesinde, "Terör listeleri", "teröre yardımcı ülkeler", "şer eksenleri", "hedef örgütler" ilanları birbirini izledi.

FHKC'den Hamas'a, FARC'tan DHKP-C'ye kadar, anti-Amerikan bir çizgi izleyen tüm örgütler, İran'dan Kore'ye, Irak'tan Küba'ya Çin'den Rusya'ya kadar Bush'un tehdit, tehlike, hedef ilan etmediği hemen hiç bir ülke kalmadı. 26 Eylül'de "31 ülke vatan-daşlarının" sakıncalı olduğunu ilan etti.

Dünyanın neredeyse yarısına AÇIKÇA savaş ilan etmişti Bush. Tüm bu gelişmelerin bizi doğrulamasının da gösterdiği gibi, hedefin dünya halkları olduğunu söylemeye devam ettik.

Daha bu terör listeleri, "şer ekseni" ilan-

ları ortada yokken, şöyle yazdık:

"Dünyada ve ülkemizde, savaş, tüm muhalefeti yoketme politikasının açıkça ilan edilmiş halidir. Hala anlamayanlar, hiç bir zaman anlamayacaklardır." (1 Ekim 2001, Vatan)

Açık olan şuydu: Amerikan imparatorluğu "devrimcisinden islamcisına, yasalından il-legaline, en reformistinden en radikaline kadar, emperyalizmin düzenine şu veya bu açıdan karşı çıkan tüm muhalif güçlerin sindirilmesini, dahası on yıllık bir plan içinde yokedilmesini" hedeflemekteydi. (1 Ekim 2001, Vatan)

Komplo Teorileri, Teorik Kurgular ve Gerçek

11 Eylül'den sonra, en revaçta işlerden biri, komplo teorisyenliği yapmaktı. Gerçekte komplo teorisyenliğinin başını da yine Amerikan tekellerinin medyası çekiyordu. Bu komplo teorilerinde, "ikiz kulelere saldırıyı ABD içindeki güçlerin yaptığı", "CIA'nın eylemden haberdar olduğu" gibi, ABD yönetimini, CIA'yı "töhmetsiz" bırakan tezler de vardı. Ama bunun ABD için önemi yoktu. ABD için saldırının gerçek nedenlerinin tartışılması daha tehlikeliydi. Bu nedenle komplo teorilerini ürettirler ve teşvik ettiler, bu teorilere bol bol malzeme sağladılar.

Emperyalistler amaçlarına baş vurmak için çok çeşitli komplolara da başvurdular. Emperyalizmin karakterine bundan daha uygun bir şey yoktur. Ama o komplolar da, yine sınıflar mücadelesinin, emperyalizmle dünya halkları arasındaki çatışmanın bir parçasıdır. Eylemleri ve ABD'nin savaşını böyle ele almayanlar, aylarca intihar eylemcilerinin ABD'ye nasıl girdiğiyle, nasıl uçuş okullarında eğitim aldıklarıyla ilgilendiler. Yani havada su dövdüler.

Bu dönemin revaçta teorilerinden biri de "Medeniyetler çatışması" teorisiydi. Bu da Amerikan kaynaklıydı; sınıflar mücadelesi gerçeğinin, emperyalizm ve halklar arasındaki çelişkinin görülmesinden, olayların böyle bir kalıba dökülmesinden emperyalistlerin hiç bir rahatsızlığı yoktu.

Bir diğer kurgu, gelişmeleri "islam hristiyan çatışması" olarak açıklayan teoriydi.

Bush'un "**bu haçlı seferidir**" deyişi de bu teoriye malzeme oldu. Bir gazete o günlerde Bush'un sözünü şöyle haber yapmıştı:

"Bush saçmaladı; Bu haçlı seferidir"

Aslında saçmalamıyordu Bush. Bunun bir müslüman-hristiyan çatışması olduğunu da söylemiyordu. Bush, olsa olsa bir gerçeği ağzından kaçırmıştı. Haçlı seferleri de esasında bir pazar savaşıydı. Feodalizmin egemen sınıflarının egemenliklerini dünyanın her tarafına yaymak istemeleriydi. Bush'un Amerikan imparatorluğu hedefiyle çakıştığı, benzeştiği nokta da burasıydı. Haçlı seferlerini finanse eden de krallıklar, feodal beylikler ve tacirlerdir.

Sonuçta, komplo teorileri de, kurgusal teoriler de bir yerinden açık veriyor, bir noktada mutlaka iflas ediyorlar, hayatı veya daha dar anlamda 11 Eylül eylemlerini ve ABD'nin sonrasında ilan ettiği savaşı açıklayamaz hale düşüyorlardı.

Çünkü yaşanan medeniyetler çatışması değil, **zenginler-yoksullar çatışmasıydı**. Bir başka ifadeyle **emperyalistler-halklar çatışmasıydı**.

Tarihin ve toplumun yasalarının dışına taşan bir şey yoktu. Tarih ve toplumun yasalarının odağında ise yine sınıflar mücadelesi vardı. 11 Eylül'ü yaratan, artık tüm dünyaya benim istediğim gibi düşünecek, benim istediğim gibi yönetilecek, benim istediğim gibi giyineceksin diye dayatma aşamasına gelen sömürgecilikti.

"Sınıflar ortadan kalktı... artık bu teoriyle hiç bir şey açıklanamaz" diyenler için de açık bir tektiptir son bir yıl. Gelişmeleri tüm yönleriyle açıklayan tek teori, yine sadece ve sadece sınıflar mücadelesi teorisi.

ABD'nin Afganistan'a saldırısı ve "Teröre de savaşa da karşıyız" teorisi

ABD, önce NATO'dan "**ABD'ye yapılmış saldırı tüm NATO'ya yapılmış bir saldırdır**" kararı çıkartarak, sonra Avrupa emperyalistlerini de yanına alarak Afganistan'a saldırdı.

ABD'nin Afganistan'a saldıracağına açık hale gelmesinden itibaren, hemen tüm dünyada "**savaşa karşı**" bir muhalefet oluştu.

Devrimci muhalefet, ABD'nin Afganistan'a saldırısının hiç bir gerekçeyle meşru olamayacağını söylüyordu açıkça. ABD karşısında Afgan halkının yanındaydık.

Ancak bu muhalefetin bir kesimi, zaafli, zayıf bir çizgideydi. Emperyalizmin "terör demagogilerinin" etkisi altındaydı. Açıkça ABD'nin emperyalist savaşına karşı çıkmak yerine, bulundukları ülkelerin egemen sınıflarının icazetini de almak için "**savaşa da teröre de karşıyız**" söylemini geliştirdiler. "**Afgan halkının kanı, ABD tekelleri için dökülecek**"ti. ABD'nin Afganistan'a saldırısı söz konusuysun "teröre de karşıyız" demenin bir ilgisi yoktu. Ortada zaten tek bir terör, tek bir savaş vardı; O da ABD'nin terörü ve savaşı. Onlar, 11 Eylül'e de, ABD'nin saldırısına da, Bush'a da, Taliban'a da karşıyız derken, Amerikan saldırganlığını meşrulaştıran bir konumdaydılar.

Bu kesimler, ABD bombaları Afganistan halkını katletmeye başladığında hala bu nakaratı tekrarlıyorlardı.

ABD'nin Afganistan'a saldırısı ve İslamcıların açmazları

Amerika'nın öncelikli hedef olarak "İslamcılara" yönelmesi, İslamcıları uzun bir süre "savunma" pozisyonuna soktu.

İlk savunmalarını "**11 Eylül eylemlerini İslamcılar yapmış olamaz**" diye geliştirdiler. Bu nedenle, komplo teorilerine en çok itibar edenler de İslamcılar arasından çıktı. "**İslamda şiddet yoktur**" gibi kendilerinin de inanmadıkları teorilerle, ABD saldırganlığını üzerlerine çekmemeye çalıştı bir çok İslamcı kesim.

"**Şiddeti yaratanın, bu dünyayı kan denizine, açık dermasına çevirenler olduğunu**" söyleme cesaretini gösteremedikleri için, ABD'nin ve Amerikancı kesimlerin baskısı altında, 11 Eylül'e dair hemen her sözlerine "**terörü knayarak**" başladılar. Ama bunların hiç biri "İslamcı örgütleri" ve çevreleri ABD'nin hedefi olmaktan kurtarmadı.

Çünkü ABD; her geri adımın ardından yeni bir şey istiyor ve dayatıyordu. En nihayet Bush, açıkça "**bizim yaşam biçimimizi kabul edeceksiniz**" demektiydi.

İslamcılık, ABD işbirlikçiliğinin faturasını ödüyordu aynı zamanda. Kullanılanların makus talihydi yaşadıkları.

Burjuva demokrasisinin maskesinin düşüşü

ABD'nin "teröre karşı mücadele" adı altında ilan ettiği dünya halklarına karşı savaş, Afganistan'a bombalar şeklinde, ilerici, anti-Amerikan ülkelere tehditlerle, ambargolarla yansırken, "teröre karşı savaş"ın bizzat emperyalist ülkelerin kendi içindeki yansımaları da peşisıra geldi.

Onyıllardır "insan haklarının, özgürlüklerin" şampiyonluğunu yapan, dünya ülkelerine bu konularda her yıl karteller veren ABD ve Avrupa, peşpeşe yeni "terör yasaları" çıkarmaya başladılar. Amerika hayranları, Avrupalılar bile şaşkırdılar bunlara. "Avrupa'da şaşırtıcı gelişmeler oluyor..." diye hayıflandılar.

Oysa, 11 Eylül'den sadece altı gün sonra şöyle yazmıştı biz: "Nato kararı, tüm dünyayı bir **'POLİS DEVLETİ'** yapmayı hedefliyor." ((17 Eylül 2001, Vatan)

Bu satırlar yazıldığında, ne ABD'de, ne Avrupa'da, yabancılara, muhaliflere karşı ayrımcı, baskıcı, yasakçı yasalar çıkarılmamış, gözaltı süresini sınırsız uzatan, dinlemeyi, aramayı polisin keyfiyetine bırakan düzenlemeler yapılmamış, yeni terör listeleri açıklanmamış, "küreselleşme karşıtlarını" bile terörizm kapsamına alan yeni "terör" tanımları yapılmamıştı.

Ama yine de, Amerika ve Avrupa karşısında gözleri hayranlıkla bağlanmamış, beyni dumura uğramamış olan herkes, bu gerçeği görebilirdi.

Emperyalist tekeller, tüm dünya halklarına, kendi ülkelerindekiler de dahil, yoksulluğu dayatıyorlardı. Böyle bir dünya düzeni, muhalifleri sindirmeden sürdürülemezdi.

Emperyalist ülkeler, yeni-sömürgelerdeki devrimci, demokrat, islamcı muhalefeti her türlü baskı, katliam ve yasakla yoketmeye çalışırken, kendi topraklarında da muhalefete tahammül edemezlerdi.

Peşpeşe çıkarılan yasalarla, "demokrasinin beşikleri"nde, "özgürlükler ülkeleri"nde burjuva demokrasisinin makyajı da dökülmeye başladı.

11 Eylül'den bugüne geçen 1 yıl; Amerikan imparatorluğu için yenilgidir

"Teröre karşı savaş" politikasının özü, tüm dünya halklarının sindirilmesidir. Dünya halklarını ayağa kaldırma gücü, potansiyeli taşıyan devrimci, yurtsever, ilerici, islamcı örgütlerin yokedilmek istenmesi de bu hedefe ulaşmak içindir.

Ama Amerika, "ya bizden yanasın, ya bize karşısın" dayatmasına rağmen, dünya halklarını, muhalif halk güçlerini teslim alamadı.

Dünya ülkelerini teslim alamadı.

Halkların ekmek ve adalet talebi de, emperyalistler arası çelişkiler de, Amerikan imparatorluğunun önünde engeldir.

Yüzyıldır emperyalizme karşı savaşan dünya devrimci hareketleri buna engeldir.

ABD'nin dünya halklarına savaş ilan edişinin ertesi günü söylediğimiz sözü, burada "sonuç" yerine bir kez daha tekrar edebiliriz:

"Emperyalistlerin 1990'ların başlarındaki söylemlerini hatırlayın. Artık kapitalizmin, burjuva demokrasisinin ebedi zaferi ilan edilmiş, her yere barışın, demokrasinin, insan haklarının geleceği söyleniyordu. Sosyalizm, devrimcilik, devrimler ölmüştü artık.

Demek ki hiç bir şeyi çözememişler. Demek ki hiç bir şeyi bitirememişler.

Dünkü "zafer" çılgınlıkları halkların mücadelesi karşısında nasıl toz bulutları gibi dağılıp gittiyse;

bugünkü "savaş" çılgınlıkları da halkların direnişine çarpıp dağılacaktır." (17 Eylül 2001, Vatan)

11 Eylül'den bugüne kadarki gelişmeleri, kavramak, anlamak, ve doğru safta yer alabilmek için, ilk şart; emperyalizm gerçeğini ve bugünkü dünya tablosunu görebilmektir.

Bunu görenler için, sır olan hiç bir şey yoktur.

Emperyalizmin ekonomik, askeri gücü devasıdır. Ama bu devasa güç, gerçeği değiştiremez. Yağan bombalar, "terör listeleri" gerçeği görme cesaretini gösterenlerin, dünyadaki açlığı, halkların direnme hakkını ve emperyalizme karşı savaşının meşruluğunu görmesini engelleyemez.

Emperyalizm, halkları ekmeksiz, adaletsiz yaşamaya mahkum edemeyecektir. Halklar, en meşru ve doğal hakkını kullanacak, direnecek, emperyalizmsiz bir dünya için savaşını sürdürecektir.

Filistin'in "Şanssız" Çocukları

İçinde çocuklarla birlikte, roketlerle evleri yıkan, araçları yakan, iki günde onlarca Filistinli'yi katleden İsrail ordusu katlettiği bebekler ve çocuklar için açıklama yaptı: "onlar şanssızdılar..."

Gazeteler "kanlı hafta" yazdı geçen haftayı. Amerika-siyonizm ittifakı Filistin'de katletmeye devam etti. Her gün üç, beş, on Filistinli katledilse de direniş de bütün görkemiyle sürdü.

Teröristlerin Hedefi Çocuklar

Filistin'de okullar açıldı ama sokağa çıkma yasakları, tutuklamalar nedeniyle bir çok yerde öğrenim yılı başlayamıyor. Başlayan yerlerde sokağa çıkan çocuklar da siyonizmin hedefi oluyor.

29 Ağustos'ta Refah kentinde bir eve tank ateşiyle yerlebin eden teröristler, bir kadın ve iki çocukla bir akrabalarını katletti. Nablus'taki Filistin Özerk Yönetimi karargahı İsrail askerlerince döşenen patlayıcılarla yerlebin edildi.

30 Ağustos'taki saldırılarda hedef yine Refah'tı. İsrail saldırılarında biri 12 diğeri 14 yaşlarında iki Filistinli çocuk başlarından vurularak katledildi. Buldozer ve dört tankla kente giren teröristler, dört mağaza ve bir evi de yıktı.

31 Ağustos'ta, iki Apaçi helikopteri Cenin yakınlarındaki Tubas köyünde bir otomobili füzele vurarak, üç Filistinli'yi ve okuldan dönen biri 9 yaşlarında iki çocuğu katletti.

1 Eylül günü yapılan saldırılarda El Halil'de 4, Cenin'de 1 olmak üzere 5 Filistinli katledildi.

Sadece 4 günün bilançosu!

Füzelerle vurulan ev ve araçlarda Filistinli çocukların katledilmesine tepkiler gelmesi üzerine bir açıklama yapan İsrail sadece şunu söyledi:

"ONLAR ŞANSSIZDILAR..."

17 yaşın üstündeki katlettiklerine yaptığı tek açıklama, "saldırı hazırlığındaydılar... teröristler... canlı bombaydılar..." Şimdi çocuklar için de bir açıklama bulmuş; "şanssızdılar..."

Amerikan imparatorluğundan aldığı güçle tüm dünyaya yönelik bir meydan okumanın ifadesidir bu açıklamalar. Siyonistlerin ve ABD'nin halkları katletme hakkı bu pervasızlıkla meşrulaştırılmak isteniyor, UCM'den muaf tutulma isteğinin altında yatan işte bu terördür. İsrail'in son bir hafta içinde çoğu çocuk onlarca Filistinlinin katledilmesine "soruşturma açma kararı verdik" açıklamaları da, Amerika'nın tonlarca bombayla yanında Afganistan'a "insani yardım" paketleri atması gibidir. Teröristlerin terörizmlerini gizlemenin artık suyu çıkmış manevralarıdır.

Ve bu teröristler dünya halklarına, onların örgütlerine "terörist" diyenler!...

İzinle Toplanabilen "Özerk Yönetim"

Tüm bu katliamların yaşandığı günlerde Filistin yönetimi Filistinli direnişçi örgütlere şu çağırısı yaptı: "şiddete son verin!"

Wael'in Gözleri

Wael kara gözlü bir Filistinli bebe

Wael üç aylık..

Üç aylık bebeler

Bulduğu her şeyi tadına bakarak tanır

Wael kurşun nedir bilmezdi

Tadına bakarak öğrendi.

İşgal edilmiş vatanında

tanıdığı tanıyacağı son şey kurşun oldu

wael emperyalizmin sofrasında

bir kanlı adak

doymak bilmez karınlar doysun diye

aktı wael'in tazecik kanı

Wael minik, Wael kara ...

Waelin kara gözleri

bakıyor alnımızda parlayan yıldıza...

yıldız sarı... yıldız sıcak...

üç aylık bebeler

kurşunlarla tanışmasın diye

parlayacak

uzlaşmanın utancını

Waelin gözleri taşımayacak..

yıldız sarı, yıldız sıcak...

sevdadır...

varılacak.

(Ölüm orucu şehidi

Gülnehal Yılmaz, 2000)

Terör, şiddet İsrail'den, şiddete son verin çağrısı Filistinlilere; böyle bir anlayışın adı ister "politika" olsun, isterse "taktik" olsun, Filistin direnişinin ağırlığını omuzlarında taşıyabilir mi?

Filistin parlamentosunun 9 Eylül'de toplanmasına **izin verildi**. İsrail ordusu izin verirken, parlamento toplantısına "*teröre bulaşmış kişilerin katılmasını engelleme hakkını saklı tuttuklarını*" açıkladı.

Hal buyken, Filistin yönetiminin özerkliğinden söz edilebilir mi?

Tüm bu soruların cevaplarını Filistin direnişi ve halkı kuşkusuz biliyor ve buna uygun da örgütlenecektir. Geçtiğimiz hafta içinde direnişçi örgütlerin

ortak direniş için yaptığı görüşmeler bunun bir örneği. Bu arayışlar somutlaştıkça neye ve kime hizmet ettiği belli olan "uluslararası kamuoyuna" durmadan çağrı yapan yönetimin etkisi de kaçınılmaz olarak kırılacaktır.

Demokratik Muhalefetin Kesilen Nefesi

İsrail işgal ve saldırısının ilk günlerindeki bütün dünyadaki demokratik muhalefetin onbinlerle alanları doldurduğu, Amerika'ya ve İsrail'e karşı öfkenin haykırıldığı günler hatırlanacaktır.

Siyonizm, geri çekilme-yeni-den saldırma manevralarıyla gerçekte saldırılarına hiç ara vermedi. Ama dünya demokra-

tik muhalefettinin tepkileri bitmese de, giderek geriledi.

Bu durum, **böyle kesintisiz bir saldırı karşısında dünya demokratik muhalefettinin nefesinin yetersizliğinin** açık göstergesi. Türkiye'de "Hepimiz Filistinliyiz" diyerek kampanya başlatanlara değinmeye bile gerek görmüyoruz, çünkü onlar hiçbir konuda, hiçbir "girişimi" sonuna kadar götürmemiş, hiçbir dayanışmayı uzun soluklu kılamamışlardır.

Ancak en genelde dünya demokratik muhalefettinin buradan çıkaracağı derslerle yeni bir bilinç, yeni örgütlenmeler yaratması sorunu önünde durmaktadır.

"ABD yönetimi 'Anti Amerikancılığın nedenlerini araştırma' komisyonu kurdu"

Araştırmaya Gerek Yok, Anlatalım

Amerikan yönetimi, dünya halklarındaki anti-Amerikancılığın **'sebepler ve kökenleri'**ni araştırmak amacıyla 20 akademisyeni topladı. Akademisyenler, ABD'nin dünyadaki imajını düzeltmekten sorumlu 40-50 diplomatla oturup, masa başında bu araştırmayı yapacaklar...

11 Eylül'de sorduğumuz bir soruydu bu; "NE-DEN ABD?" demiştik. Amerika bu tartışmanın önünü kesmek için daha çok teröre, savaşa ve haksızlığa başvurdu. O hale geldi ki, (şu veya bu nedenle) Avrupalı emperyalistlerden dahi tepkiler gelmeye başladı.

Yine de söyleyelim; bu sorunun cevabını bulmak için ne akademisyen olmaya gerek var, ne de öyle çok derin araştırmalara ihtiyaç vardır.

Sorunun bütün cevapları, evveliyatı da olmak üzere, özellikle 2. paylaşım savaşı sonrası Amerikan arşivlerindedir.

O arşivlerde ne mi var?

Milyonlarca insanın kanı, cesedi var.

Onlarca ülkede örgütlenen cuntalar, suikastler, komplolar var.

Halkların iradesinin nasıl yok edildiği var.

Bütün halkları değersiz, sadece Amerikalıları değerli gören bir politikanın halkları aşağılaması var.

Yerlebir edilen ülkeler, tonlarca bomba ve kanlı dolarlar var.

Muhalef hareketleri sindirmek, yoketmek için akla gelebilecek bütün yöntemlerin nasıl büyük bir pervasızlık içinde uygulandığı, mazlum halkların ilerici, devrimci örgütlenmelerinin listeler yayınlanarak nasıl hedef haline getirildiği var.

Daha da karıştırdıklarında arşivlerini;

Halkları birbirine kırdırmak, Amerikan tekellerine yeni sömürü alanları açmak için islamcı, faşist, milliyetçi unsurların kullanılması var.

"Eldivenli" ya da "eldivensiz" CIA'nın suçları var; işkenceler, işkenceci eğitimleri, kontrgerilla faaliyetleri var...

Dünyanın üçte ikisinin açlığı ve yoksulluğu var.

Gerek var mı bunları görmek için bilim adamı olmaya.

Bütün dünya feryat halinde "kahrolsun Amerika" diyor, nedenleri ise en iyi Pentagon ve CIA'nın arşivleri biliyor.

Alevi Halkımızın Talepleri İnanç Talepleriyle Sınırlanamaz

Seçim süreci, sadece partilerin ittifak pazarlıklarıyla öne çıkmıyor; toplumun değişik kesimleri de seçim ortamını değerlendirerek kimi taleplerini öne sürüyor, bu talepleri oy için pazarlıkta kullanıyor.

Alevi halkımızı ne kadar temsil ettikleri çok net olmasa da, (ki İzzettin Doğan etrafında toplanan kesimin alevi halkımızla hiçbir alakasının olmadığını en iyi aleviler bilir.) birçok alevi kurumu toplantılar yapıyor, siyasi partilerle görüşüyor, deklarasyonlar yayınlıyor, partilere gün veriyor, milletvekilliği listelerinin en başlarına konma pazarlıkları yapıyor.

Kim Yerine Getirecek?

Taleplerimizi kim yerine getirecek? İlerici bir parti mi var bunlar arasında? Yoktur. CHP'sinden, YTP'sine, DSP'sine kadar hiçbirinin özünde birbirinden farkı yoktur.

Oy karşılığı pazarlık, alevilere bugüne kadar ne kazandırdı? Bu tür pazarlıkların yeni olmadığı bilinir, ama sonuçta verilen sözlerin hiçbirinin yerine getirilmediği de çok iyi bilinir.

Çünkü, bütün halk kesimlerine karşı izlenen politika alevi halkımıza karşı da uygulanıyor; vaat et, unuttur, sonraki seçimde yeniden vaat et...

Öte yandan pazarlık yapılan partilere bakın; her biri alevi halkına yönelik sayısız katliamın sorumlusudur. Hepsisi onyıllardır inançlar üzerinde sürdürülen baskıların uygulayıcısıdır.

Taleplerimizi sıralarken gözden kaçırılmaması gereken ilk olarak bu husustur. Yani taleplerimizin takipçisi olmaz, mücadelesini vermezsek, her seçimde aldatılırız. En fazla alevi olduğunu söyleyen üç beş kişi milletvekili olur, onların da alevi halkımızın sorunlarının çözümünde bir faydası olmaz.

Taleplerimiz Haklıdır

Alevi dernek ve vakıflarının talepleri ne? Bunlardan bir kısmı şunları sıralıyor;

Aleviliğin diyanette temsil edilmesi ve bütçeden pay alması.

Aleviliğin ders kitaplarında okutulması ve bu çerçevede bağlama dersi vb. derslerin konulması.

Devlet televizyon ve radyolarında söz hakkı.

Cemvelerinin yapımında devletin destek sunma-

sı, yardımcı olması.

Bu taleplere belirttiğimiz gibi çeşitli çevrelerin başka talepleri de eklenebilir.

"Program, tüzük ve seçim bildirgelerinde, Alevilerin yıllardır örgütleri aracılığıyla ifade edilen sorun, talep ve çözüm önerilerine yer veren ve ayrıca Alevi adaylarına listelerinde yer açan eşitlikçi, özgürlükçü, laik ve demokratik siyasi partilerin değerlendirileceği..." de söylenebilir.

Ancak talepler salt inanç temelinde oldukça söyleceklerimizin özünü değiştirmez.

Evet tüm bu talepler haklıdır, ama tek başına alevi halkımızın insanca yaşaması boyutuyla her şey değildir.

Sorunumuz Sadece İnanç Sorunu Mu?

Elbette alevi halkımız inançlarına özgürlük istemeli, bunun mücadelesini vermeli. Hatta diyelim ki, seçim ortamını da bunun için değerlendirsın. Ama sorun burada bitmiyor.

Alevi halkımızın tek sorunu inançları üzerindeki baskı değildir. Bin yıllık baskı ve zulüm tarihine bakmak, bunu anlamak için yeterlidir.

Aleviler yoksul, ezilen halkların safında olduğu için, inançları "zalimin zulmüne karşı durmayı" öğütlediği için baskı gördü, ezildi, yoksayıldı, yokedilmek istendi. Alevi inancını benimseyenlerin yoksul halktan olması, tarih içinde açlığına ve zulme son vermek için isyanlara kalkışması baskıların nedeni ve sonucu açıklayabilir ancak.

Yani, alevilerin devletle çatışması, egemen güçlerle, zenginlerle yoksullar arasındaki çatışmanın yansımasıdır. İnanç bunun bir boyutudur.

Soruna şöyle de bakabiliriz;

Diyelim ki, bu taleplerin tümü karşılandı. Hatta inanç temelinde istenenden de fazlasını verdi devlet. Bütün alevi mahalleleri, köyleri cemevleri ile dolduruldu, diyanet trilyonlar akıttı...

Peki sonra?

Alevi halkımızın ezici bir çoğunluğunu içine alan

"zalimin zulmüne karşı çıkmamak mazluma yapılacak en büyük kötülüktür.

Ben zalimlerle birlikte varlık içinde yaşamayı alçaklık;

zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise yücelik sayarım"

İmam Hüseyin

yoksulluk, açlık, işsizlik bitiyor mu?

Demokratik hak aramanın önündeki engeller kalkıyor mu? Adalet isteyen Gazi halkının karşısına yine aynı devletin panzerleri çıkmayacak mı? İşken- ce, infaz, gecekondular yıkımları, polis terörü alevi halkımızın yakasını mı bırakacak?

O zaman sormamız gereken şu olmalı; inanç öz- gürlüğü sorunlarımızın çözümünün temeli mi, yok- sa sorunlarımızın parçası mı olmalı?

Nasıl ki, Kürt halkı için dil, eğitim hakkı sorun- larının bir parçası ise, alevi inançtan halkımızın için de böyledir.

Alevilerin Yeri, Halkın Cephesidir

Alevi örgütleri, alevi halkımız; hak ve özgürlük- ler mücadelesinin içinde olmalı. Maraş'ların, Si- vas'ların, Gazi'lerin hesabının sorulmasının mücade- lesini vermeli. Bütün ülkenin F tipleştirilmesinin karşısında olmalı. Bunun için direnenlerin yanında yer almalı.

Yeni katliamların, baskının ve zulmün önüne ba- rikat olmanın yolu "diyanette temsilden" değil, bu-

radan geçiyor.

Alevi halkımız; IMF'ye, Amerikan imparatorlu- ğuna, emperyalizmin işbirlikçilerinin iktidarına kar- şı mücadelenin bir parçası olmalı.

Açlık, yoksulluk, işsizlik gibi sorunlarımızın çö- zümü devletin laiklik propagandasının peşinden git- mekten değil, buradan geçiyor.

Alevi halkımız; "AKP'nin önünü kesmek için" yıl- lardır alevi halkımızın oylarını çalan, aldatan parti- lerin peşinden giderek, sorunlarına çözüm bula- maz. İzzettin Doğan gibilerinin inançlarımızı sö- mürmesinin, partilere peşkeş çekmesinin yolu, "kö- tünün iyisine" oy vermek değil, halkın hak ve öz- gürlük mücadelesinde, halkın cephesinin yaratılma- sında yer almaktır. İzzettin Doğanlar ancak bu şe- kilde aldatacak kimseyi bulamazlar.

Alevi örgütleri olarak, tek tek aleviler olarak, Halkın Cephesinin inşasında yer alarak haklarımızın mücadelesini verebiliriz, ancak bu şekilde inanç özgürlüğünden açlığımıza kadar sorunlarımızın çö- zümlemlerini kendi ellerimizle bulabiliriz.

Hiç ıkınıp sıkınmayın IMF'cisiniz

CHP sıkıntılı. Baykal durmadan ıkınıp sıkınıyor, "eee...ııı...yani... öyle değil de böyle..." diyerek du- rumu kurtarmaya çalışıyor. Ama durumda kurtarı- lacak bir taraf kalmamış. **CHP+IMF** olarak halkın karşısında çırpıçılak durumdalar.

CHP tekelci burjuvaziden "aferin" aldı, ama bir de halk var, CHP penceresinden bakarsak, "oy me- selesi" var. Sıkıntı burada; çünkü IMF ile bütünleş- me o kadar aleni ki, IMF'nin yarattığı açlıktan, yok- sulluktan işsizlikten en fazla etkilenen kesimler öte- den beri CHP tabanı olmuş kesimler ki, bir türlü hiçbir makyajlama, hiçbir demagoji gerçeği tersyüz edemiyor.

Ne Türk-İş Başkanı işçi düşmanı Bayram Me- ral'in partiye katılımı, ne de, Baykal'ın, "*bundan sonra programı emekçi temsilcileriyle birlikte uygu- layacağız*" yalanları, ne "*IMF düşmanımız değil ki*" pazarlamaları, kırk yıllık IMF programını "*dünyada denememişi denemek*" gibi büyük laflarla allayıp pullamaları, ne de "teslimiyetçiliğe karşıyız" yuttur- macaları... hiçbirisi CHP'nin IMF'nin kucağında seçi- me gittiğini değiştirmez.

Türkiye halkı, IMF'yi, CHP ile birlikte tanıımı-

yor, IMF de kimsenin babasının oğlu değildir. Program dediği "IMF programı". Ve o programın ne demek olduğunu halkımız resmi rakamlarda bile 2 milyon 217 bine yükselen **işsiz** sayısından, kapanan 224 bin işyerinden, **açlıktan, yoksul- luktan** biliyor. Ve "emekçi temsilcileri" bunlar olurken de IMF'ci Derviş'in koltuğunun altından çıkmıyordu. "Emekçi temsilcileriyle birlikte" uy- gulanıyordu IMF programı.

IMF ile dünyada "onurlu anlaşma" yapan tek bir sömürge yoktur. Baykal o kadar "onurlu" ise, ne- den IMF'nin bütün partilerden taahhüt alıp almaya- cağını alenen tartışmasına sesi çıkmıyor?

CHP'deki bu değişim yeni değil, CHP yöneticile- rinden Hürşit Güneş'in dediği gibi, "**10 yıldır süren değişimin noktalanması**"dır. Dün, söyledikleri ya- lanların nasıl söylendiğini de Derviş'ten dinleyelim:

Derviş'e gazeteciler soruyor; "*CHP ekonomi masasının size ve IMF'ye dönük eleştirileri vardı?*".

Derviş cevap veriyor; "*O kadar olur tabii. Ben de o masada olsaydım aynı lafları ederdim*".

CHP yönetimi; demagojiye son verin, boş yere ıkınıp sıkınmayın, IMF'ciliğiniz tartışmasız!

Birsen Hoşver diye yankılandı duvarlar

-Senin ülkende dağlar denizden başlar-

*Sağım açlık-solum ölüm
Dört duvar arasındayım
Sıcaklar kербela-boğucu
Bir avuç gökyüzünde ALICI KUŞLAR var
Hayat can istiyor
Ben mapustayım
Bir yanım derya deniz bir yanım içerde*

Karadeniz horona durdu tepiniyor

Ve senin adın geldi konu hücremize. Sesten gökyüzü ağılıyor; bir can, bir can, bir can daha düş-tü toprağa. Ne güzel bir gündü içinde acıyı, gururu, hüznü, onuru barındıran. Durdum, duraladım, sağır-laştı kulağım, göğüs kafesine sığmaz oldu yüreğim... Birsen Hoşver diye yankılandı duvarlar. Sus-tum sen konuşurken;

"...Uzun uzun sana nasıl sesleneyim diye düşü-nürken...Neyse benim iki adım var ama Melek'i ter-cih ediyorum, haberin ola diye yazıyorum!.."

Ve avaz avaz bağıriyorum: **Melek Birsen Hoş-ver**... Ardından tüm yürekler, yarenler bir olup hay-kırıyorlar.

Yüzünü betimleyemediğim, yazılarından tanıdığım, yürek izi sürdüğüm, aylar oldu senden haber alamayalı. Ne yazdığımız mektuplar sana ulaştı, ne senin yazdıkların bize...

Ardı ardına geldi ve dün gece de penceredeydik. Ayışığında, "güneşin ülkesini zapt etmeye" türküsünü söyledik, marşları da, şiirleri de mayalayarak.

Sloganlarımızısa yürek diliydi. Ne de çok sarıp sarmaladı bizi ismin gelip kurulunca yüreğimize. Alev topuna çevirdin bizi, ne mutlu sana özlemine dindirdin. Dindiremeyenler utansın....

Yakıtın açlıktı... Pupa yelken yol aldın yıldızına. Denize benze-yen gökyüzü tüm mavimizi kaldırdığımızda görülüyor. Ve ilgiyle ba-şıyıldızlar tepemizde gülümsüyor-lar. Ne kadar çoğaldılar ki... Sem-ra, Fatma... A-ha seni de buldum aralarında hep kıpır kıpır. Kayıp gittin bir yıldız gibi işte. Umudu-muz sevdanda saklı.

Karadeniz horona durdu tepiniyor.

Ve ölüm hep yanibaşımızda hasada durmuş gibi. Yitip giden onca canlar. Ve koca gözbebekleri gelip geçer yürekleri hesabımız sorulsun diye.

Yürüdün geldin işte... Yüreğini, coşkunu ve inancını yükledin de heybeye, öyle vakur, öyle der-vişcesine. Hemide duvarları delerek geldin. Dile gel-din söz oldun, akıttın yüreğini ve bize düşen seni anlatmak...

Sen, unutturulmaya çalışılan Laz halkının kızı ola-rak dünyaya merhaba dedin. Rize-Pazar'da çay bah-çeleri arasında büyüdün. Gün geldi elinle topladın ça-yı ve varengellerle taşıdın harman yerine. Alım yer-lerinde sıraya girdin çayı satabilmek için. Bazen elde kaldı. Egemenlere tepki olarak derelere, denize dök-tünüz. Bu yüzden açlığı, yoksulluğu yakından bilir-din. Ve yaşamınız gurbetçilik oldu. Aş için, iş için dü-şüldü yollara, büyük kentlere. Tüm Karadenizliler gibi, tüm Anadolu'nun yoksul halkları gibi.

Senin memleketinde gün denizden doğar deniz-den batar. Bu yüzden size **Zuğuş Berepe** - Deniz dendi. Senin ülkende dağlar denizden başlar, bu yüzden sevdanı dağlarda büyüttün... Kaçkar dağla-rının eteklerinde çiçeklerin binbir çeşiti bulunur. **En güzel çiçeklerden biri sen oldun Melek...** Tıpkı Ayşe Gülen, Sadık Mamati, Zehra Kulaksız, Canan Kulak-sız gibi onlar da senin gibi Rizeli'ydi, Laz'dı... Onlar-la aynı sevdaya başkoydunuz. Mavzer oldu yürekle-riniz bastınız tetiğe...

Damarlarımızda gençlik kanı dolaşüyor, deli deli akıyor

Evet Laz kızyydın. Asimilasyon politikalarına karşı, tüm kültürünü, diliyle, gelenekleriyle, görenekleriyle korumaya çalıştın. Ve kısmen de olsa başardın... Ve yaşatmaya çalıştın. Bir mektubunda diyorsun ya;

"Laz'ım, Lazcanın kafasını gözünü kıra kıra konu-suyorum işte. Karadeniz türkülerini seviyorum, hem Türkçesini hem de Lazcasını söylüyorum... Ar, cum, sum, oxho, xut, aşı, şkıt... bunlar ne mi Lazca, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Parmak hesabı..."

Evet Melek, yediye kadar sayabilirim dedin. gö-nül düşürmüştün yedinci katara, ötesi yok dedin.

Yaşamındaki en büyük dönemeç üniversite yılları-

rıydı... Ankara caddeleri, sokakları tanıdı seni... Umudun adını bulmakta güçlük çekmedin... Atmaca gibiydin keskin gözüyle sekeleyen. Forumdan foruma, aniden anfiye, mitingden eylemlere kadar sen de vardın artık tüm coşkunla...

"Biz de gençlikteniz. Gençlik gençliğe sahip çıkar. Biz her ne kadar dağlara çıktıkça da damarlarımızda gençlik kanı dolaşıyor, deli deli akıyor. Yani her zama her yerde gençliğiz..."

Ve ilk gözaltıyı, ilk tutsaklığı yaşadın. Ulucanlar sana okul oldu... Büyüdü de büyüdü sevdan kocaman yürek oldu. Ve tekrardan soluduğunda Ankara'nın kavga kokan sıcaklığını geri durmak yoktu. İnsan düzenin bataklığına doğru koşar adım kulaç atarken, sen, sana nerede ihtiyaç varsa orada koşmaya devam ettin. Doksanaltı Ölüm Orucu sürecinde en çok koşturulanlardandın.

Ankara'ya sığamaz olmuştun... Ve gönlünde büyüttüğün dağlara saldırdı kendini. "Dersim'de doğan güneş Kaçkarlara yol alıyor..."

Evet. Güneşe uğurlayacağın yoldaşlarınla dağlardaki patikaları adımlamaya başladın. Gün oldu ateşler yakarak etrafında halaya durdunuz. Gün oldu toprağa düşenler için bastınız mavzerin tetiğine...

Herkes yıldızına koşuyor, yıldızımıza...

Bir can parçan, yoldaşın senin Dersim'e adım atışını şöyle anlatıyor:

"... Rizeli Melek'le ben bu aşamaları hep beraber yaşadık. Ankara gençlikteyiz. Umudumuz Karadeniz dorukları ancak bir yol aldık az gittik, uz gittik, bir baktım Dersim'e getirilmişim. Gelmişim artık deyip kaldımda bir baktım ayını bulmadan bir yaz vakiti közlerin başında muhabetteyken bizim kız gelmiş. Tabi diyemedim, ee kız senin işin nedir haburada..."

Bilirim yarenin dağlar senin için bir tutkuydu... Namluya mermiyi kin, öfke ile sürdün... Karadeniz'in dorukları hafif bir tebessüm olarak kaldı... Yine de senin dilinden aktarayım.

"... Dersim'i yukarıları gördük. Dağ havası başka oluyor. Sen ne dersin, eminim evet dersin..."

Ve yeniden tutsak düştün '99 Şubat'ında... Malatya Hapishanesi'nde özgür tutsaklığı yaşamaya başladın. Yabancı değildin mapusluğa... Yatarız diyordun. Yeter ki sol cevahirim solmasın. Ve sürecin önemini iyi kavramıştın, daha fazla yük binecekti omuzlarına ve bu süreci en iyi şekilde omuzladın. Ne de güzel anlatmıştın bu sürecin özgünlüğünü...

"Her sürecin her zamanın güzellikleri ayrı ayrı hele şu içinde bulunduğumuz günler. Birçok duyguyu bir arada yaşıyoruz. Öylesine yoğun ve güzel

başka ne diyebilirim ki... Birer ikişer derken yediye geldik dayandık, dahası da yolda upuzun bir kervan yıldızlara doğru. Herkes yıldızına doğru koşuyor, yıldızımıza... En son İbrahimimizin (Erler) haberini aldık, hem de oralardan onurlandık, gururlandık. Daha fazla söze gerek var mı?.."

Daha fazla söze gerek bırakmadınız ki. Ne diyebiliriz ki. Acılar çektin, yapayalnız kaldın ama moralini bozmadın, coşkunluğunu yitirmedin... Karadenizli yarınlı, "Burası kalabalık bolca in-cin top oynuyor". Biliyorduk yalnızlığın fiziki idi. Yoksa hep bizimleydin, seninleydik. Bu coşku ile yol alıyordun. Gün oldu mektupların yasaklandı, ulaştırmadılar. Bizim mektupları da sana vermediler. Ailen en büyük engeldi önünde, elinin tersiyle iterek anakuzusu olmadığını gösterdin. **Çok şeyler öğrettin bize Melek, çok şeyler... Bağlılığı, vefayı, ölesiye sevdalanmayı.**

Suskunluğumuz bile çok şey anlatıyor

Ve o gün gelip çatığında. 26 Eylül 2001... Sevincinden çılgınlık atıp horon teptin ve yedinci ekip-te tereddütsüzce yerini aldın...

"... Şimdi benim zaten dünya işleriyle bir işim kalmadı. Bilsen ne kadar mutluym. Sonunda ben de bir bant kaptım. Yedinci katardan koyuldum yola..." dedin ve sözünü tuttun.

... Hiç baktın mı geceleyin gökyüzüne yıldızların arasında kaybolmak için. Ve hiç aradın mı türkü söyleyen sesin sahibini. Saçı, kaşı, gözü nasıl diye... Bilmem volda dalar gittin mi uzaklara tanıdık yüzler bulmak için. Gökyüzü olmasaydı deniz mavi rengini alır mıydı? Toprak dereyi görmeseydi sararıp akar mıydı? Acı-onur-hüzün-gurur iç içe geçmiş beynimizin kıvrımlarında dolanıp duruyor. Yüreğimiz göğüs kafesine sığmıyor. Kendi ellerimizle gelin eyledik yarenlerimizi. Nasıl dile gelip konuşalım, boğazımız düğümleniyor. Suskunluğumuz bile çok şey anlatıyor.

Ardı ardına gittiler kanat çırparak güneşin ülkesine, sanki yarışcasına... Ne denir ki yarenler ne denir ki. Kör olmuş gözlere, duymayan kulaklara inat olsun diye değil. Sevdamız bezensin diyor yurdu-muza... Ölesiye devam edeceğiz yolumuza. Ve dünyaya gözünü açan bebeler adlarını vereceğiz. Umu-dumuzu büyütsünler diye.

Bu yürekler acıya nasırlaştı. Ama bu acılar güzel günleri getirecek...

Direnme Savaşının Tecrit Altındaki Savaşçıları

BAYRAK ONLARDA

Edirne, Tekirdağ, Kandıra, Kırıkkale F tiplerinde, Ankara'nın, İstanbul'un işkencehaneye çevrilmiş hastanelerinde, kadın tutsakların tutulduğu Kütahya ve Bakırköy hapishanelerinde ölüm orucu sürüyor.

20'ye yakın ölüm orucu direnişçisi, halen tecritin en ağır biçimlerine karşı büyük bir dirençle sürdürüyorlar direnişi. "Ya zafer ya ölüm" yürüyüşünün bayrağı şimdi Zeliha Ertürk, İmdat Bulut, Berkan Abatay, Mehmet Karaman, Serdar Karabulut, Özlem Türk, Tanju Mete, Talat Şanlı, Yavuz Ateş, Nihat Palabıyık, Bülent Özdemir, Mesut Akbulut, Ali Şahin, Şengül Arslan, Sinan Akbayır, Yusuf Arıcı, Erkan Koncuk, Hamide Öztürk'te.

İçlerinde 4. 5. 6. 7. 8. ölüm orucu ekiplerinden direnişçiler var. Birer ikişer ölümsüzlüğe uğurladılar birlikte kızıl bantlarını kuşandıkları yoldaşlarını. Devraldıkları bayrağı onurla, kararlılıkla taşıyorlar.

Ölümlerde yaşamı doğuran bizleriz

Merhaba, ... Gerçekten de çoksey yaşadık şu geçen aylar içinde. Hiç unutulmayacak günler, dolu dolu anılar, acılar, özlemler... Ama umut içimizde hep taptaze kaldı. Yarınlar umudumuzu, güvenimizi kaybetmedik hiçbir zaman. Ve ayları, mevsimleri aşarak, bu günlere geldik. Bazen yaşadıklarımızı mevsimlere benzetiyorum.

Önce güz... Yaprak dökümünü yaşadık. Ama bir yokoluş değildi yaşadığımız. Yeniden doğuş için özüne dönüş, yeşermek için bir tohum olup toprağa düştü bu. Baharla birlikte daha güçlü biçimde filiz vereceğimizi biliyorduk.

Sonra kara kış... Gökyüzünü kaplayan, güneşimizi karartmaya çalışan kara kara bulutlar. Aydınlik yarınlar ulaşmak içindi çabamız. Bulutlar ne kadar koyu olsa da, ne kadar kararsa da ortalık, aydınlığın geleceğini biliyorduk. Çünkü yaşamı içinde saklayan bizlerdik. Yaşam içimizde dipdiri idi. Ölümlerde yaşamı doğuran bizlerdik. Karanlığı yenmek de, yeniden canlanacak yaşamı, baharı getirmek de bizlerin ellerindeydi. Kardelenlerimiz vardı bizim. Kardelen'i bilirsiniz. Zorlu koşulların çiçeğidir. En çetin şartlarda, kar bütün yaşamı boğmak ister gibi ortalığı kaplamışken, onu yarar, çıkar toprağın üstüne, baharı müjdeliler. Bizim kardelenlerimiz de baharı müjdelediler.

Sonra boranlarımız geldi... Güneşe koşan her boran bir parça daha aydınlığı getirdi.

Şimdi... Güneşin ışıkları yepyeni bir yaşamı doğurmak için aydınlatıyor ortalığı. Şimdi hep içimizde taşıdığımız umudu, inancı yeşerteceğiz. Özlemini duyduğumuz yaşamı yeşertmek için düşen tohumlar bire bin vererek açacak. Canlanacak her yer, canlandıracağız. Cıvı cıvı bir yaşam önümüzde, O yaşamı canlandıracağız...

Mehmet Karaman
6. Ekip

Sinan Akbayır
8. Ekip

"Bize güvenen hiç kimsenin gözü arkada kalmazın"

Daha önce, sizlere verilmiş bir sözümüz vardı... Bunun arkadasındayız.

Son yoldaşımız, son insanımız şehit düşünceye dek direnişi sürdürecektir ya da zaferi kazanacağız. Bize güvenen hiç kimsenin gözü arkada kalmazın. Yeter ki onlar da üzerlerine düşeni yerine getirsinler. Sonra bu günleri anarken ben de vardım, bu onurda benim de payım var demenin mutluluğunu hep birlikte yaşayacağız sonra.

... henüz yüzlerini bile göremediğim, koklayıp bağrıma basamadığım iki can parçam varken ölümün bu kadar yakın olması bile ağrıma gidiyor. Ama rahatım, bir gün onlar da bizi anlayacaklar, verdiğimiz kavganın en çok onlar için olduğunu, onlara daha güzel bir dünyada daha güzel bir gelecek yaratma yolunda düştüğümü de. Düştüğümde yüzümde onlar için bir tebessüm taşıyacağım.

“Şimdi söylenecekleri bedenlerimiz söylüyor.”

Kolay değil. En sevdiğiklerimiz, yiğitlerimiz bir bir toprağa düşüyor. Elbetteki nihai hedefe böyle varılacak. Her kanatlanıp uçan Boranlarımız bize zaferi müjdeliyor ve biliyoruz ki tırnaklarımızla kazıya kazıya zafere ulaşacağız.

... Kahramanlarımızı anlatmak aslında çok zor oluyor. Bizlere düşen onların mirasına sonuna kadar sahip çıkmak.

... Sonbaharda attık toprağa tohumları. Biliyorduk ki Anadolu toprakları bereketlidir, biliyorduk ki bağrını tereddütsüz açacak. Çünkü bu topraklar tanır tohumlarımızı. Onlar tohumun hasından. Anadolu toprakları bilir ki, bu tohumlar ihanet etmez kendisine. Bu tohumlar Bedrettin'in soyundan, Pir Sultanların soyundan. İşte bundandır ki tereddütsüz açar bağrını... Evet Anadolu yine yanılmadı. Ve hiçbir zaman da yanılmayacak. Tohumlar düşecek bir bir, Anadolu açacak bağrını tereddütsüz.

Aslında söylenecek çok şey var. Ama şimdi söylenecekleri bedenlerimiz söylüyor. Söz eylemini yitirdi ve bir bir söyleyeceğiz umudun türküsünü.

*

“Ölüm bizim, gelecek halkımızdır.”

**Berkan
Abatay
4. Ekip**

Göçmen kuşlar döneli çok oldu. Onlar yeni yolculuklarına çıktılar. Ve bizler hala açız.

Yediğimiz ömürlerimiz. Ama kurtarmaya çalıştığımız halkımızın ve vatanımızın geleceği. Bunun için bedeller ödüyoruz. Toprağa düşenlerimizin gözleri arkada kalmayacak. Yürekləri alevler içinde "Halkımı ve Vatanımı Seviyorum" sözleri her daim yaşayacak.

**Yavuz
Ateş
8. Ekip**

... Umudu büyütüyor, halkımızın onurlu geleceğini inşa ediyoruz. Gururluyuz, onurluyuz. Ölüm bizim, gelecek halkımızdır.

*

“Şimdi sıramız geldi”

19 Aralık'ta en çok sevdiğimizlerimizden ayrılmadan önce Gülseren'le vedalaştık, kucaklaştık. Onu kızıl bantlı alından öperek 'hepimizi katledebilirler, hepimiz şehit düşebiliriz. Ama bizi asla teslim almayacaklar' dedim. Kucaklaştık. Bana sadece gülümsedi. Yüreğindeki sevgisini gözleriyle bana akıttı. Bunu hissettim.

... Orada hepimiz şehit düşebilirdik. Ama ben hayatta kaldım. Demek ki daha bizi bekleyen görev ve sorumluluklar vardı. Şimdi sıramız geldi. Partimin alnıma taktığı bu kızıl banta and olsun ki, zaferi biz kazanacağız. Halklarımız kazanacak.

Ben sıram geldiğinde görevimi yerine getirecek olmanın huzuru ve mutluluğu içindeyim. Ben de sıram geldiğinde şehitlerimize, kahramanlarımıza layık bir şekilde görevimi yerine getirecek, ölümü gülerek kucaklayacağım. Hepinizi çok seviyorum.

*

“Can olsun diye, zafer olsun diye...”

**Zeliha
Ertürk
5. Ekip**

Canlar, candostlar merhaba, Menzile varıldı, ha varılacak...

Zafer ateşimiz büyüyor, mitralyözleşen bedenler, zaferimizi muştuluyor.

Sıram geldi diyenler, düşüyor toprağa ikiye, üçer... Can olsun diye, zafer olsun diye. Adım, umut, zafer, zafer adına. Ölümün adı artık zaferdir canlarımız.

“Ayaklarından Zincir Vurulmuştu...”

Ölüm orucunun 96. şehidi **Fatma Tokay Köse**'ye yapılan zorla müdahale sonucu kardeşinin durumunu gören Halime Tokay kardeşi **şehit düşmeden bir gün önce, Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanlığı'na** tanık olduğu manzarayı anlattı ve “tedbir alınması”, “gerekli işlemin yapılması” amacıyla bu dilekçeyi verdi.

“

Kardeşim Fatma Tokay (Köse) ölüm orucunun 395. gününde olması nedeniyle **Ankara Numune Hastanesi** Acil Servisinde bulunmaktadır.

Kardeşim yaklaşık 20 gün önce Kütahya E Tipi Cezaevi'nde bulunmaktayken hastaneye kaldırılmış, ardından Ankara'ya sevk edilmiştir. Bir süre mahkum koğuşunda tutulduktan sonra 26.08.2002 pazartesi günü kısa bir baygınlık geçirmesi nedeni ile (daha sonra kendisine gelmesine rağmen) kaldırıldığı acil serviste **elleri ve ayakları bağlanarak müdahale edilmiştir.**

Müdahale edildiği ilk 2 gün bütün ısrarlarıma rağmen durumu hakkında hiçbir bilgi verilmemiştir. 28.08.2002 günü 15 dakika görüşme izin verildi, ancak gördüğüm manzara karşısında dehşete düşmekten kendimi alıkoyamadım.

Çünkü kardeşim **Fatma, Serdar Karabulut, Talat Şanlı** isimli iki erkek ölüm orucu ile aynı odada idi. Kapıda iki asker, odada bir asker vardı. Kardeşim çıplak soyulmuş, üzerindeki çarşaf ve yatak **kusnuk ve kandan su gibi ıslaktı.** Üç gün önce bağlamış olduğum alt bezi halen üzerinde idi.

Kardeşim çıplak soyulmuş üzerindeki çarşaf ve yatak kusnuk ve kandan su gibi ıslaktı. Üç gün önce bağlamış olduğum alt bezi halen üzerinde idi... Sağ eli ranzaya bağlanmıştı... Özellikle ayaklarının şiş kısımlarına gelecek şekilde bir zincir vurulmuş ve zincir ranzaya bağlanmıştı...

Hiçbir şekilde insani yaklaşım göstermeyen doktorlardan kardeşimin korunmasını, tıp etiği ve hiçbir kural ile kendilerini bağlı saymayan doktorlar hakkında gerekli işlemlerin yapılması

Sol eline bir kan torbası bağlı idi. Sağ eline bazı cihazlar bağlanmıştı. Ayrıca sağ eli yeşil bir bez ile **ranzaya bağlanmıştı.** Ellerinde damar açmak için olsa gerek delik deşik edilmişti. Sağ kalçasında zaten var olan **yara iyice açılmış, üç gün önce yaptığım pansumandan sonra hiç pansuman edilmemişti.**

Kardeşimin ayakları bir süreden beri çok şişmişti. Ayrıca ayaklarını tam olarak uzatamıyordu. Bu duruma rağmen **özellikle ayaklarının şiş kısımlarına gelecek şekilde bir zincir vurulmuş ve**

zincir ranzaya bağlanmıştı. Zincir ayaklarındaki şişliklere denk geldiğinden zincirler etine gömülmüştü.

Kardeşim çıplak ve üzeri, çarşafı ıslak olmasına, pencerenin önünde yatırılmış olmasına rağmen cam ve kapı karşılıklı olarak açık olduğundan içeride sürekli olarak hava sirkülasyonu vardı. Bu nedenle kardeşim üşüyordu. ... **Sürekli olarak üşüdüğünü, giyinmek istediğini özellikle kan verdikten sonra kendisini kötü hissetmeye başladığını, müdahale istemediğini mahkum koğuşunda kalan arkadaşlarının yanına götürülmeyi istediğini, söylüyordu.** 15 dakika sonunda asker görüşümün bittiğini söyleyerek beni dışarı çıkardılar.

İlgili doktorlarla görüşmek üzere doktorların bulunduğu odaya gittiğimde 5 doktor oturmakta idi. Kardeşimin durumunu sorup isteklerimi ilettiğimde **çık git buradan** dediler. Durumunun insani olmadığını, üzerini değiştirip, elbiselerini giydirmeme izin vermelerini istediğimde görevlilerin gerekeni yaptıklarını, başka bir **şikayetim varsa istediğim yere gidebileceğimi, söylediler.** Daha sonra beni kovarak dışarı çıkardılar.

Daha sonra bana vermiş oldukları refakatçi kartını iptal ettiklerini bir daha kardeşim ile görüşmeyeceğimi, görevliler bana bildirdiler.

Doktorların istediği havalı yatağı daha benden almadılar.

Gördüklerim ve yaşadıklarım nedeni ile, **kardeşimin hayatından ve yaşayabileceği olumsuzluklardan dolayı endişeliyim.** Ayrıca doktorların yaklaşımlarından dolayı kardeşimin rızası dışında yapılan müdahalenin sağlıklı bir müdahale olmayacağını, hatta denek olarak kullanma ihtimali nedeni ile beni görüştürmediklerinden endişe etmekteyim.

Yukarıda anlattığım nedenlerden dolayı kardeşimin durumunun takip edilerek, yapılan müdahalenin niteliğinin tespit edilmesi, hiçbir şekilde insani yaklaşım göstermeyen doktorlardan kardeşimin korunmasını, tıp etiği ve hiçbir kural ile kendilerini bağlı saymayan **doktorlar hakkında gerekli işlemlerin yapılması,** ayrıca ileride hukuki haklarımızı kullanabilmemiz için kardeşimin durumunun tespit edilmesi için gereğinin yapılmasını saygılarımla talep ederim.

30.08.2002

Fatma Tokay (Köse)'nin Ablası Halime Tokay

”

Nazi Kampı Değil Devletin Hastanesi

Bu zulüm ve işkence “demokrasi, insan hakları” nutukları arasında bu ülkenin hapishaneleri ve hastanelerinde yaşıyor. Böyle bir zorla müdahalede “kurtarma” niyeti var mı?

TTB bu işkenceler ve katil “doktorlar” için ne yapacak?

Karşı sayfadaki dilekçeyi okudunuz.

Hücreler için Nazi kampları denildi. Bu tanım mima-ri yapısını değil, esas olarak hücrelerle uygulanan politi-kayı ve sonuçlarını ifade ediyordu.

Ölüm orucunun 95. şehidi **Gülnehal Yılmaz hücresinde ölü bulunana kadar tek başına**, yalnız bir hücrede tutuldu. Elini dahi oynatamayacak durumda olan bir insana bir damla suyunu verecek, ihtiyaçlarını karşılayacak tek bir insan dahi yanına konulmadı. Faşizm, ölümü bile işkenceye dönüştürdü, işkenceyle katletti ölüm yata-ğındakini.

Fatma Tokay Köse, işkencenin “zorla müdahale” denilen yöntemiyle katledildi. Kardeşinin tanık olduklarını yeniden okuyun; nazi toplama kamplarının görüntülerini kafanızda canlandırın, sonra kölecî dönemin Afrika-sından silah zoruyla tutsak alınan zencilerin ayak bilek-lerinden, ellerinden zincirleyen sömürgecilere bakın ve yeniden Halime Tokay’ın anlatımlarını okuyun.

“Yaşatma... kurtarma” adına yapıldığı söylenen zor-la müdahale işte böyle bir işkencedir.

Anlatılanlarda “kurtarma” niyetinin zerresi var mı? Zorla müdahaleyle “kurtarma” da tıpkı 19-22 Aralık’ın “hayat kurtarma” mantığıyla aynıdır.

Burası ne nazi kampları ne de sömürgecilik dö-ne-minin köle pazarıdır; burası Türkiye Cumhuriyeti dev-letidir. Ölüm yatağındaki bir insana bu zulmü reva gö-ren doktorlar, askerler, hapishane görevlileri BU DEV-LETİN MEMURLARIDIR. Ve yaptıkları hiçbir şey ikti-dardan, bakanlıklardan, generallerden habersiz, onay-sız değildir.

Sansür işte böyle bir vahşetin, barbarlığın gizlenme-si için de uygulanıyor.

Faşizm, aylardır açlıkla, katliamla boyun eğdireme-diği, teslim alamadığı devrimcilerin direnişini ölüm yata-ğında işkence yapma alçaklığına başvurarak kırmak isti-yor, yine başaramıyor. Faşizmin ahlakı, insani değeri yoktur, mert bir düşman olma onurunun dahi zerresini bulamazsınız onda. Alçakça katletmek, **diri diri yakmak, ölüm yatağındakine işkence yapmak**, yalan, riya faşiz-min karakteridir.

Direndiğimiz işte bu düzendir. Bu zulüm sadece bize değil, hayatın her alanında farklı biçimlerde tüm halka

uygulanıyor. Ağız diye feryat edenlere yeni zamlarla, ye-ni IMF anlaşmalarıyla cevap veriyor, hak isteyen kur-şun sıkıyor, copluyor. Bu düzenin muhalif olanı sustur-mak için tek silahı zulümdür.

TTB Başını Ne Kadar Kuma Gömecek?

“Bilinç kaybında müdahale edilir”den geline nokta tartışmasız: Zincirle bağlanmış kollar, ayaklar, kan re-van içindeki insanlar ve **“bildiğin yer git şikayet et”** de-me cüretini gösteren TTB’ye bağlı “doktorlar”... İşte ge-linen nokta burasıdır.

Türk Tabipler Birliği’ne soruyoruz;

Daha ne kadar susmaya devam edeceksiniz? Daha ne kadar doktorların işkencecilik yapmasına seyirci kala-caksınız?

Halime Tokay’ın *“kardeşinin tıbbi durumunun sap-tanması, doktorların araştırılması”* talebi üzerine hangi işlemi yaptınız? Açıklayın. Siz de yok mu saydınız bu başvuruyu? Yok mu saydınız Fatma Tokay’i?

Ona işkence yapan doktorla-rı yok mu saydınız?

Sayıları 500’ü bulan sakat-ların nasıl yaratıldığını, işken-cecilere bu cüretin nasıl veril-diğini, hangi tavırların zemin hazırladığını sorgulamayacak mısınız?

Nereye kadar başınızı kuma gömeceksiniz?

Yoksa “biz ağır kurumuz” edalarında ölüm suskunluğ-u-nuzu sürdüreceksiniz? Ağırlığını görelim; **dilekçe önünüzde, Fatma Tokay top-rağın altında!**...

Ve **Talat Şanlı ile Serdar Ka-rabulut aynı hastanede, aynı ko-şullar altında**, aynı işkencelerin elinde; onların yakınlarının da kanlı dilekçelerinin önünüze gel-mesini mi bekleyeceksiniz?...

Zorla müdahaleyle ‘kurtar-ma’ da 19-22 Aralık’ın ‘ha-yat kurtarma’ mantığıyla aynıdır. Ölüm yatağındaki-ne bu zulmü reva gören doktorlar, askerler, hapis-hane görevlileri BU DEVLE-TİN MEMURLARIDIR. Yap-tıkları hiçbir şey bakanlık-lardan, generallerden ha-bersiz, onaysız değildir.

TTB’ye soruyoruz; Daha ne kadar doktorların işkenceci-lik yapmasına seyirci kala-caksınız? Halime Tokay’ın talebi üzerine hangi işlemi yaptınız? Açıklayın. Siz de yok mu saydınız Fatma To-kay’i? ‘Ağırlığını’ görelim; dilekçe önünüzde, Fatma Tokay top-rağın altında!...

Yoldaşlarına Sesleniyor;

“Direnen İnsan İçin Yaşamın Ne Kadar Güzel Olduğunu Biliyorum”

...Kendimde bu gücü ve isteği görüyorum. Çok heyecanlıyım aslında ama hiç tedirgin değilim. Hem çok heyecanlıyım, hem de çok sakınım.

Mücadeleye katıldığım günden bugüne ve tüm ömrüm boyunca en mutsuz olduğum zaman, inançlarımla yaşamım arasındaki çelişkilerle yüzleştiğim dönemdi. Ama bu dönemden çok şey öğrendim. Aslında gerçek anlamıyla güçlendim. İnsanın kendisine saygısının zedelenmesinin ne kadar ağır bir şey olduğunu, tereddütle güvensizlikle yaşamının zorluğunu öyle derinden yaşadım ki...

Bugün en çok neden korkuyorsun deseniz, tereddütsüz "BUNLARDAN" derim. İşkence tezgahında bile, yeraltında evsiz kalıp kömürlüklerde geceklerken bile mutluydum. Nasıl yaşamak gerektiğini binlerce kez tartıştım. Fidan da en iyi öğretmenimiz olmadı mı?

Canım yoldaşlarım;

Sonuçta her türlü eksik ve zaafımı aştım demek elbette mümkün değil. Elbette her zaman daha iyi şeyler yapabiliriz. Hep daha iyi şeyler üretme isteğimiz ve hedefimiz olacak. Bu hedefe bağlı kaldıkça karşımıza çıkan sorunları da çözeceğiz. Benim şu an hesap edemediğim kimi sorunlar da karşışma çıkacaktır elbette. Ancak emin olduğum bir şey var, **her ne zorlukla karşılaşsam karşılaşayım İsmet'in katillerini sevindirmeyeceğim.**

Kendi karşılaşacağım zorluklardan kaçıp, halkımızın binbir türlü zorlukla süren yaşamının biraz daha uzamasına, güzel günlerin bir dakika bile olsa gecikmesine neden olmayacağım.

Zorlukları çok düşündüm, çok tartıştım. Sonuçta **asıl zor olanın direnmek olmadığına inanıyorum.** Haklı olanın biz olduğumuz için ben rahat-

lıkla direneceğim. Direnen insan için yaşamın ne kadar güzel olduğunu biliyorum.

Düşman karşımıza birçok zorluk çıkarabilir. Direnişimizin bedelleri de ağır elbette. Ama bedellerin ağırlığının gerçek ölçüsü hedeflerimiz, kazanacaklarımız değil mi? Bir tabak yemek için, kötü bir hayat için onurunu satanların alışverişlerinde ödedikleri bedel ağır...

İyi bir alışveriş değil yani...

Bizim alışverişimizde ise ödediğimiz bedellerin karşısında tüm halkın mutluluğu var. **Tüm dünya halklarının yüksелеcek morali var.** Sovyetler'de, Vietnam'da, Çin'de, Küba'da ve dünyanın dört bir yanında devrim hayalleri kuranların, devrimi yaşatmak için kan-ter dökmüş olanların gözlerinin ışıltısı, umutlarının yükü var.

Nazım'ın 28'lerin hikayesi şiirini hatırlıyor musunuz? Hani bir yerinde düşman tanklarını görünce avını görmüş avcı gibi, ağzında bıçağıyla sevinçle siperinden çıkan Mustafa Sungurbay'ı anlatıyordu. Vay anam vay! derken Mustafa Sungurbay'ın gözleri parıl parıl parlıyordu ya hani...

İşte bizim halimiz de öyle...

Mustafa Sungurbay'ların, Kloçkof Diev'lerin **gözleri de bizimle birlikte parlıyor** değil mi?

Velhasıl-ı kelam bizim ödeyeceğimiz bedel yine de ağır değil. Her durumda biz kardayız. Bir de Halillerin, Fidanların bize kattığı gücü ekleyince direnmek gerçekten hiç zor olmayacak diye düşünüyorum.

Sözü çok uzattım yoldaşlar, uzun lafın kısası ben düşündüm, tartıştım. Partime ve sizlere layık olacağıma inanıyorum... sevgilerimle

05.6.2001 / Gülnehal Yılmaz

HAKKIMIZ VAR MI ?

Çiçekli pazenler

Dallı güllü basmalar

halaya kalktı can gülüm

Halkım halayda

Partim halay tellalı ihtiyacındayken

'ağıma gitmiyor tutsaklık' desem yalan

Ama ağıma giden ne senden uzaklık

Ne baharın dört duvarla çevrilmişliği

Seni de, kızıl ay gecelerinde

rüzgara karşı yürümeyi de özlerim elbet

Ama mesele bu değil

Sabah beş buçukta öten kalk borularıyla

simitçi çocuklar

Ve emekli kuyrukları

Ve hekim başı çöplüğü

Ve Zonguldak...

Çiğlikleri silinmez ki kulaklarımdan

12 Temmuz, Karasu apartmanı,

Cudi Dersim Ünye Toroslar ve Ege dağları

İlkeler kurallar

Ve canla satın aldığımız deneyimler

Tutup sarsar omzumu her sabah

"Hakkımız var mı acemiliğe"

Pazarda filesini taşıdığım nine ile

zafere kavlimiz vardı

Bedeldir öderim demeye

dilim varmıyor can yoldaşım

yatarım onbeş yıl da yirmibeş yıl da

Bir ömür de

Doğrularım doğru,

gerçekler kararmaz olduktan sonra

Diyeceğim yoktur buna

Bedeldir öderim ama yalnız ben ödesem

Zamanı gelince düşen yaprak

Kesip attığımız dal bize güç katar

Peki ya vakitsiz koparılp

saksıya dikilen dallar!

Bir şahin uçurdum dağlara

Kanadına sevdami taktım

Çocuklar, analar, kardeşler

(Gülnehal Yılmaz / Ankara Hapishanesi)

10 Eylül 2001; **Uğur Bülbül** Taksim'de feda eylemi yaptı...

Feda, Ezilenlerin Zulme İsyanıdır

Tarih; 10 Eylül 2001, saat; 17:40...

Taksim-Gümüşsuyun'da büyük bir gürültüyle patlayan bomba, aylarca tartışılacak bir gerçeğin fitili oldu.

Taksim Meydanı'na çıkarak demokratik taleplerini dile getirmek isteyenleri coplamak, üzerlerine panzerler sürmek için bekleyen, Çevik Kuvvet noktasına karşı eylem yapan Cephe savaşçısı Uğur Bülbül'dür. Gültekin Koç'tan sonra Cephe'nin ikinci feda eylemcisi olarak tarihe geçti Uğur.

Feda eyleminin nedenini eylemin ardından yayınladığı açıklamayla şöyle duyurdu Cephe;

"BU EYLEM;

19 Aralık'ta 28 insanımızın katledilmesinin, Bayrampaşa Hapishanesi'nde 6 kadın tutsağın diri diri yakılmasının hesabıdır. F Tipi Hapishanelerdeki zulmün, ölüm orucunda 33 insanımızın öldürülmesinin **hesabıdır**.

Halkımıza dayatılan açlığın, yoksulluğun hesabıdır. 19 Aralık'tan Akkise'ye, meydanlarda inip kalkan coplardan binlerce kişinin gözüne alınmasına uzanan zulmün **hesabıdır**."

Uğur Bülbül ise eylemden önce bıraktığı son mesajında 19 Aralık'a, hücrelere değiniyor, açlığı, yoksulluğu, zulmü anlatıyor ve şöyle bitiriyordu sözlerini;

"Fazla söze gerek yok. Biz haklıyız ve bu haklılığımızı ölümüne dek savunacağız. Amacımız tüm dünyayı, ülkemizi yaşanabilir bir duruma getirmek. **Emperyalizme karşı savaşmak**.

Yaklaşık bir kaç saat sonra düşmanın beyinde bir bomba gibi patlayacağım. Çok heyecanlı olduğum için fazla bir şey söyleyemiyorum. Zaten **fazla söze de gerek yok**. Bana bu görevi verdiği için Partime teşekkür ediyorum.

YA ÖZGÜR VATAN, YA ÖLÜM

KAHROLSUN EMPERYALİZM, KAHROLSUN IMF, YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ TÜRKİYE"

Uğur'un son sloganları bu ülkede milyonların sloganıdır. Özlemi olan Türkiye, 65 milyonun özlem duyduğu Türkiye'dir.

Uğur Anadolu İnsanıydı Anadolu'nun Zulme İsyanı Oldu

Uğur Bülbül binlerce devrimci gibi Anadolu'ydu. Bu topraklarda büyümüş, açlığı, yoksulluğu, zulmü yaşamış, görmüştü. Yine bütün devrimciler gibi hiçbir "olağanüstülüğü" yoktu. Ama zulme karşı büyük bir kını, halka karşı, vatanımıza, yoldaşlarına karşı büyük bir sevgisi ve bağlılığı vardı.

Uğur'u Taksim'e götürmek için Türkiye tablosu ve işte bu özellikler yeter de artardı bile. Çünkü, ister devrimci olsun, isterse olmasın; bu gerçekleri gören her yoksul, zulme karşı olan her Anadolu oligarşi için her an patlamaya hazır bir bombadır.

Adaletsizliğin, eşitsizliğin olduğu bir yerde bunlara karşı direnişler de çeşitli biçimlerde mutlaka olmak zorundadır. Bu, tarihin öğrettiği, onbinlerce, milyonlarca kez kanıtladığı bir gerçektir.

Feda Halkların Teslim Alınamazlığıdır

Bu gerçek kimi zaman karşımıza gerilla olur çıkar, kimi zaman ayaklanma, kimi zaman bir protesto eylemiyle zulmün kapısına dayanır, kimi zaman da alev alev tutuşan, bir yanardağ gibi patlayan beden olur.

Zulüm ne kadar pervasızsa, son teknoloji ürünü silahlarıyla halkları teslim alacağını, sindireceğini, ülkelerini işgal edeceğini, emperyalist tekelere peşkeş çekeceğini hesap ediyorsa, o kadar yanılıyor demektir. Türkiye'de, Filistin'de, dünyanın her yanında halklar mutlaka bir direnme yolu buluyor; işte Feda bu pervasızlığa karşı halkların teslim alı-

namazlığının simgesi oldu. Bütün dünyaya kendini tartıştırdı, "terör" demagogilerini yerlebir etti.

Açlık ve Zulüm Daha Katmerli

33 insanımız öldürülmüştü o güne kadar. Bugün 96'yı buldu ve her gün artıyor. Son bir yılda IMF politikaları ile halkımız çok daha büyük bir yoksulluk içine itildi. Emperyalistlerin uşaklığını yapmakta hiç olmadığı kadar yol katedildi ve en son asker kanı satmaya kadar ulaştı.

Dünyadaki açlığı ve zulmü burada anlatamaya bile gerek yok; Filistin'e, Afganistan'a, Irak'a, Afrika'ya ve Türkiye'ye bakmak yeterlidir.

19 Aralık'ı Bartın'da yaşayan Uğur Bülbül, operasyon anındaki düşüncelerini şöyle anlatıyordu;

"O bir anlık sürede çok şey düşündüm. Bir tarafta teslim olmak bir tarafta çatışmak. Sonunda ölümün olduğu bir çatışma. Tercihimi yaşama geçirdim ve yine aynı kararlılıkla onlara cevap verdim. Asıl siz teslim olun. Çatışmaya devam ettik... Sincan F tipinde, hastanede işkenceye maruz kaldım. Orada da aynı kararlılığı gösterdim. Artık yepyeni bir kişilikle yepyeni bir insandım. Bununla gurur duyuyorum." (Özgür Vatan, Sayı 1)

Uğur'u devrimcileştiren zulüm düzenidir. Çocuk yaşta çalışmak zorunda bırakan açlık ve yoksulluk devrimcileştirdi Uğur'u.

Gültekin'lerin, Uğur'ların yaşamına bakın; neden Feda savaşçısı olduklarını da anlarsınız. Gece-konduları kuşatarak, halkı sindirerek "sosyal patlamaları" bu düzen belki bir süre önleyebilir, ama bu isyana karşı alınabilecek hiçbir tedbir yoktur.

Bir İşçinin Asgari Ücretiyle Bir Kadeh Şarap İçenlerin Yeri 'DADA'

Neresi burası diyeceksiniz? Tekelci burjuvazinin bir kadeh şarapta işçinin asgari ücretini yudumladığı onlarca restoranttan sadece birisi.

Asalakların, kanımızı iliklerimizi kadar emenlerin yeri, bir kişinin en az 100 milyon hesap ödediği yerlerden biri. Halkla ilişkiler müdürünün bir gazetede yayınlanan röportajında, "bu parayla bir ay geçinenleri düşünüp üzülüyorum" diye timsah gözyaşları döktüğü bir yer.

Sadece tekelci burjuvazi değil, onların çanağından beslenen generallerin de (**Orgeneral Çevik Bir**'in doğum gününü kutlaması gibi) zaman zaman aynı şaraptan yudumlandığı yer Dada.

"Dünyanın en ünlü restoranları" arasına giren Dada'ya gelecek burjuvalar lüks araçlarla evlerinden alınıyor ve 65 milyon halkın adını bile duymadığı yemekleri tıkınıyor.

"Devekuşu eti meraklısı" emperyalist tekel yöneticilerinin, "sushi ve sashimi" meraklısı Koç Holding grup başkanı Ali Koç'ların, "favorisi **çilekli risotto**" olan TESEV başkanı Can Parker'lerin, "levrek fileto"dan başka bir şey yemeyen TÜSIAD Başkanı Tuncay Özilhan'ların yeri Dada.

Yani kimilerinin "demokratikleşeceğiz" diyerek gözünün içine baktığı, kimilerinin bunların "solu birleştirme projelerinden" medet umduğu

burjuvaların da aralarında bulunduğu onlarca holling sahibi yoksulluğumuzla alay edercesine, kanımızdan damıttıkları şaraplarını yudumluyor.

Dada, sınıf gerçeğini unutanlara, unutturmak isteyenlere hatırlatıyor. Unutanlar olsa da, burjuvaların unutmadığını gösteriyor.

Bütün düzen partileri Dada'larda tıkınanların rahatı bozulmasın diye oylarımızı istiyor. Çünkü Dada'ların müşterileri nihayetinde bir avuç, biz onmilyonlarız. Bizim oylarımızla, bizim suskunluğumuzla Dada'ların ışıkları gece yarısına kadar rakediyor.

BURJUVA SİYASETİNDE SON TANGO

Yönetmen; IMF

Oyuncular; Bütün Düzen Partileri

Oligarşi istiyorki, bu oyunda halk sadece izleyici olsun ve oyun sonunda alkışlasın... İzleyen ve alkışlayan olacak mıyız? Yoksa kendi senaryomuzu mu yazacağız? Senaryomuzun başlığında **DEVİRİM** yazıyor!

Türkiye, özellikle 1999 sonundan bu yana IMF programları ve emirleri ile direk yönetilir oldu. IMF programları iflas ederek; 2000 Kasım ve 2001 Şubat krizini doğurdu. Bunun doğal sonucu olarak ülkemizde siyasal krizin derinleşmesi süreci yaşandı.

O günden bu yana kriz değişik biçimlerde derinliğini koruyor. Kriz başta hükümet partilerini eritti. Bu yüzden farklı alternatifler aranmaya başlandı. Hükümet operasyonu, bölünmeler, birleşmeler, istifalar hep bu arayışların sonucu olarak şekillendi ve halen bu süreç tam olarak bitmiş değildir.

Ama kuşkusuz bu süreci tekeller ve emperyalistler adına şekillendiren Derviş'tir. Dervişle yaratılmak istenen ve gerçekte üzeri cilalanmış eskiler olan "yeni" yapılanmaların emperyalistlerin ve oligarşinin ihtiyacına cevap veremeyeceği kısa sürede ortaya çıktı ve bundan sonrası malum "Derviş ihanet etti" sızlanmaları yaşandı.

Şimdi oligarşinin umudu büyük oranda CHP! Ve CHP'nin kendi tabanına rağmen verilen bu role itirazı olmadığı gibi, tersine havalara uçmakta.

40 yıllık Baykal'ın sırtına altın semer vuruldu, parlatılıyor da parlatılıyor. Bu parlatmaların tümü halka yutturmak için elbette. Önceki sayılarımızda değinmiştik; IMF programı öyle bir noktaya geldi ki, halk açısından esas yıkım süreci yakın gelecekte yaşanacaktır. Böyle bir süreçte "sol" maskeli, "yoksullara dayandığı" iddiasında olan bir partinin iktidarı emperyalistler ve düzen için önemli bir avantajdır.

Gerçek iktidar olan Genelkurmay için de CHP tercih edilecek durumdadır ve "eski Genelkurmay başkanı Karadayı aslında CHP'li... Kıvrıkoğlu CHP'den aday olacak" balonları bilerek, desteğin işaretleri olarak ortalığa salınmakta. Genelkurmay neden tercih etmesin ki CHP'yi; laiklik tamam, 28 Şubatçılık tamam, IMF'den vize tamam, ABD onayı tamam, halk muhalefetine karşı devlet politikalarına uyum tamam, katliamcı-işbirlikçi orduya sahiplenme tamam... Genelkurmay için AKP karşı-

sında "bulunmaz" bir seçenek!

Ama mesele halka yutturmakta.

İngiliz İşçi Partisi lideri Tony Blair'den tırtıklanmış "3. Yol" masalları, "Sosyal-Liberal sentez" zırvaları, "sol maskeleri" hep bunun için. Bütün bunların halkın anlamayacağı demagojilerle süslenmesi bu yüzden. Oysa üstü kazındığında altından çıkan IMF'li, Derviş'li, TÜSİAD'lı kopkoyu bir kapitalizm, azgın bir sömürü ve zulüm.

Yine de oligarşinin korkusu bitmiyor.

Ya halk bu oyuna değişik biçimlerde tepkisini dile getirirsel... Ya katılım düşük olursa!... Ya "çok partili parlamenter demokrasi"nin bir oyun olduğunu daha çıplak görür, bilince çıkarırsa!... O zaman, burjuvazi son tangosuna doğru bir adım daha atıyor demektir.

Evet, "demokrasi" adına oynanan bir oyun sahneleniyor ülkemizde. Bu oyunun senaryosuna tam uymayanların darbelerle, tehditlerle geriletilmek istendiği, en iyi rol yapanın parlatıldığı bir oyun.

Senaryo: Emperyalizmden

Yönetmen: Dünya Bankası ve IMF

Başrol Oyuncusu: Kemal Derviş

Oyuncular: Tüm düzen partileri.

Oyunun öteki oyuncuları bir figüran, bir "karakter oyuncusu" olamayacak kadar karaktersiz ve kişiliksiz. Hangi parti ne diyor belirsiz, biribirinden farksız. Tümü sadece rollerini oynamaya çalışıyor.

Milletvekilleri ise argo deyimle tam bir dansöz; 18 Nisan '99 seçimlerinde parlamentoya giren **550 milletvekilinden 204'ü seçildiği partileri terk ederek başka bir partiye geçti.** Koltuk garantisi arama istifaları ise halen sürüyor.

Oligarşi istiyorki, bu oyunda halk sadece izleyici olsun ve oyun sonunda alkışlasın... İzleyen ve alkışlayan olacak mıyız? Yoksa kendi senaryomuzu mu yazacağız? Senaryomuzun başlığında **DEVİRİM** yazıyor!

Günöbirlik İttifaklar Değil Haklar ve Özgürlükler Cephesi

“Birlik, ittifak” konusu, son olarak seçimler ve “savaşı hayır” mitingleri vesilesiyle gündeme geldi. Her ikisinde de çarpık ve icazetçi bakış açıları bir kez daha ön plana çıktı.

Öncelikle belirtelim ki, bu tartışmalarda “solun birliği”nden, “savaşı karşı güçlü bir karşı çıkış gerçekleştirmek”ten söz edilirken, yapılanların bu amaçlarla bir ilgisi yoktur.

Halkın iktidarı gibi bir hedef varsa, veya en azından, haklar ve özgürlükler mücadelesini geliştirmek hedefleniyorsa, ittifaklara, birlik konusuna, düzene nasıl tabi oluruz, nasıl bu oyunun içinde yer alırız değil, nasıl bu oyunu bozarız cephesinden bakılmak durumundadır. Kürt milliyetçiliğinin ve reformizmin seçim tavrı ise, tam tersi yönde cereyan etmiştir. Bırakın solun tüm kesimlerini içine çekecek bir ittifak arayışını, reformist solun ittifakı bile, ancak “**burjuva ittifak seçenekleri**”nin olmayacağı ortaya çıktıktan sonra gündemlerine girebilmiştir.

Çünkü, HADEP, ÖDP, oligarşinin **demokrasıcılık oyunu** içinde olmak istiyorlar. Ama devrimcinin, demokratın, yurtseverin görevi bu mu?

Demokrasıcılık oyununu nasıl bozacağız? Devrimcinin, demokratın, yurtseverin önündeki soru, önündeki görev budur.

İttifaklar tartışmasında asıl olan şudur: Bu ittifaklar, **tüm solu kapsar ve kalıcı olursa, yani Haklar ve Özgürlükler Cephesi’ne dönüşürse, bir anlam ifade eder.** Hayır, haklar ve özgürlükler bir parçasıdır deniyorsa, bu haliyle doğru değildir, çünkü sadece bir kesimin birliğidir ve sadece seçime endekslidir. Bu anlamda “**Seçim ittifakı**” değil, “**haklar ve özgürlükler cephesi**” olmalı hedef. Her solcu, devrimci, demokrat, bununla uğraşmalı, bu doğrultuda çaba harcamalıdır. Böyle bir cepheyi oluşturmak esas alındığında, seçimler de onun bir parçası olarak tartışılabilir.

Bunun dışındakiler, seçim ittifakları dahil, günü birliktir. Hele ki, seçim ittifakında dahi, öncelikli tercihin “burjuva düzen güçleri” olduğu bir anlayış, solun gelişmesine de, haklar ve özgürlükler mücadelesinin gelişmesine de hizmet etmez.

Tartışmalar, bu “dar çerçevelerden” çıkmalı!

Basitlikten, çocukluklardan, küçük hesaplardan ve küçük hedeflerden çıkılmalıdır;

Oligarşi üzerinde nasıl baskı unsuru olacağız, bunu tartışmıyor.

Siyasi, askeri, legal, illegal, yasal, ekonomik, ideolojik, pasif-militan bütün mücadele yöntemleriyle, bütün alanlarda nasıl savaşıcağız, bunu tartışmıyor.

Bunu tartışmalıyız.

Legal-illegal, örgütler düzeyinde, demokratik kurumlar düzeyinde, çevreler, bireyler dahil, haklar ve özgürlükler cephesini oluşturmayı tartışmalıyız.

Legal mi, illegal mi, küçük mü, büyük mü, biz buna bakmıyoruz; ciddi mi değil mi, biz buna bakmak durumundayız.

Bu kadar güvensizliğin, parçalanmışlığın, devrimci değerlerin dejenerasyonunun ortasında, ideal ittifaklar oluşturmaya kalkmak gerçekçi değildir. Ama bu tablo, birlikteliklerden vazgeçmek, umut kesmek için de gerekçe değildir.

En geri mevzide de olsa, bir ittifak oluşturabilmeliyiz. Şu konuyu kapsar, bunu kapsamaz, şu mücadele biçimlerini benimser, ötekini benimsemez, önemli değil, asgari bir birliktelik çıkartabilmeliyiz. Ama ciddiyeti olmalı, kurumlaşması olmalı. **Sürekliliği, istikrarı sağlanmış** asgari bir birliktelik, giderek kendi alanını genişletecektir.

Yanındakini karşılarında gibi, karşılarındaki yanındakine gibi görme şaşılığına son verilmeli

“Savaşı Hayır” mitingi yapıyor; yine kendi “**gettosu**” içinde. Sisteme angaje olmuş. Şunlarla yanyana görüneyim, şunlarla görünmeyim diyor. Onun beğendikleri beğenmedikleri, meşru gördükleri, meşru görmedikleri var.

Bu tavır, **sekte, bölücü, dağıtıcıdır.**

Neden **anti-faşist** cephe anlayışına sahip değiliz? Neden **devlet ve karşılarındakiler** diye bakamıyoruz haklar ve özgürlükler mücadelesine?

Bu bakış açısının ortadan kalkması, iddia ve amacın yok olması sonucudur.

İddia yok, amaç yok, ciddi bir hedef yok; saflaşmalar kayboluyor tabii o zaman. **Bulanık** bakıyor her şeye. **Yanındakini karşılarında gibi, karşılarındakine yanındakine gibi görebiliyor.**

“Ağırlık” oligarşiye karşı olmalı

Bir çok kurumun kendince gerekçeleri var sorumluluklardan ve birlikteliklerden “kaçmak” için. “Ağırlığımızı korumamız

lazım" diyor kimileri.

Kime karşı ağırlık?

Ağırlığını nasıl koruduğuna bakıyorsunuz; devrimcilerle yanyana gelmiyor, yer yarılmadıkça açıklama bile yapmıyor, yasaklar karşısında, kravatının bozulacağı asgari bir direniş göstermek yerine, yasağa boyun eğiyor, tabii yine ağırlığını korumak adına!

Ağırlık sahibi olacaksın, oligarşiye karşı ol.

Oligarşiye ne kadar **olgun**, ne kadar **sağduyulu**, ne kadar **diyalogtan yana** olduğunu kanıtlayarak, mücadelede ağırlık kazanılmaz.

Bu sizi, oligarşi karşısında olsa olsa hafifletir. Siz, bu icazet, diyalog çizgisinden çıkmamaya yeminliyseniz, iki polisin yeteceği bir "güç"sünüzdür artık. Oligarşinin şu veya bu politikasını tesbit ederken, sizi kaale almasına lüzüm yoktur.

Soru şudur?

Sistemin içinde mi kalacağız?

Sistemin dışına mı çıkacağız?

Savaş karşı barış için yapılacak bir eylem, en meşru, en demokratik zemin.

İstanbul'da, İzmir'de buna rağmen mitingler yasaklanıyor. Peki ne yapacaksın yasaklandığında, ne yaptın? **Hiç!** Bir basın açıklaması, tamam.

Bu, haklar ve özgürlükler mücadelesindeki tarzın sonucu olduğu kadar, kendi gettosunda yaşamının sonucudur.

Yasakların nasıl aşıldığı, mücadele tarihimizde bellidir. Kimse de başka bir yol bulacak, başka bir yöntem geliştirecek değildir. Mesele, o yoldan nasıl yürüyeceğimizdir. Sağına soluna **icazet sınırları** çizerek bu yoldan yürünemez.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, sistemin dışına çıkılmadan onun yasaklarıyla fiili olarak mücadele edilmeden sürdürülemez. Sistemin içinde izin verilen mücadele, "sivil toplumluluk"tur.

Haklar ve özgürlükler mücadelesi, önceki yazılarımızda da vurguladığımız gibi, anti-emperyalist, anti-faşist talepleri büyük ölçüde içeren bir mücadeledir. Ama daha dar anlamda ekonomik-demokratik mücadeleyi bile, bugün sistemin dışına çıkmadan vermek mümkün değildir.

Bugün genel olarak solun etkisizliği orta yerdedir. Hemen hiç bir konuda oligarşiye geri adım atırlamıyor. Oligarşi mevcut tabloda pervasızlık cüreti buluyor.

Kim sorumlu bu tablodan?

Kendine solum diyen herkes.

Bu tabloyu değiştirmenin en temel yollarından biri, çok çeşitli devrimci, demokrat, ilerici, anti-emperyalist örgütlülükleri haklar ve özgürlükler cephesinde bir araya getirmektir.

İcazet kaygılarıyla, başka hesaplarla bundan kaçıldıkça, hiç kimse "güç" kazanamaz. Şimdi yazdıklarımız, söylediklerimiz görmezden geliniyor. Bugün üzerinde durmayanlar, yarın anlayacaklardır. Ama geç olmadan anlaşılması önemlidir. Geç olmadan, böyle bir birlikteliğin solun gündemine girmesi kaçınılmazdır.

1 Eylül Eylemlerinde Savaşa Karşı Yükselen Ses:

"KATİL ABD ORTADOĞU'DAN DEFOL"

Ankara, Adana, İzmir Ekmek ve Adalet: İstanbul'da polis-vallilik işbirliğiyle yasaklanan "1 Eylül Dünya Barış Günü" etkinlikleri başta Ankara, İzmir, Adana olmak üzere bir çok yerde mitingler, yürüyüşlerle kutlandı.

Anti-Amerikancı gösterilere dönüşen, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlıklarına karşı öfkeli sloganların atıldığı mitinglerden biri de Ankara'daydı.

"KAHROLSUN AMERİKAN EMPERYALİZMİ"

"YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ"

Ankara Savaş Karşıtı Platform'un Abdi İpekçi parkında düzenlediği eyleme yasal partiler, savaş karşıtı kurumlar, DKÖ'ler katıldı. Amerikan emperyalizmine karşı sloganların atıldığı, yapılan konuşmalarda Amerika'nın halklara karşı açtığı savaş ve özelde Irak'a müdahale hazırlıkları eylemde **TAYAD'lılar** da yerlerini aldı.

Direnişin sesini ve kahraman şehitlerimizi, yaklaşık bin kişinin katıldığı eyleme taşıyan TAYAD'lıların **"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"** sloganlarına alanda bulunan kitle de katıldı. Okmeydanı'ndaki faşist saldırı ve devrim-

ci basın üzerindeki baskıların da sloganlarla protesto edildiği eylem yoğun polis ablukası altında 3 saat sürdü.

"EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR"

İzmir'de siyasi partiler, DKÖ'ler ve Emek Platformu tarafından düzenlenen eylemde Tayad, Yeniden Atılım ve Alevi Bektaşî Dernekleri de yer aldı. Emek Platformu Dönem Sözcüsü Kani Beko'nun ortak açıklamayı okuduğu eylemde, **"Hücre Ölündür İzin Vermeyelim"**, **"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz"**, **"Yaşasın Halkların Kardeşliği"**, **"Emperyalist Savaşa Hayır"** sloganları atıldı. Bir gün önce de İHD İzmir şubesi bir basın açıklamasıyla 1 Eylül etkinliği düzenledi.

ADANA'DA DA EYLEM

1 Eylül, Adana: Uğur Mumcu Meydanında "1 Eylül Barış Platformu" tarafından yapılan eylemle de kutlandı. KESK dönem sözcüsü Mehmet Bakır'ın bir konuşma yaptığı eylemde **"Kahrolsun ABD Emperyalizmi"**, "Kahrolsun Faşizm" sloganları atıldı.

“Savaşa” Güçlü Bir Biçimde “Hayır” Diyeceksek; Bu İki Olmazsa olmazdır

NET POLİTİKA EN GENİŞ ÖRGÜTLENME

Geçen hafta, Radikal gazetesinde 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle, 1990'da Amerika'nın Körfez Saldırısı öncesi 'Savaşa hayır' dediği için okuldan atılarak hapse giren 16 yaşındaki N.A'nın hikayesini anlatmış. "N.A" o dönemin medyadaki simgelerinden biriydi. Ama o süreç N.A'yle anlatılamayacak kadar da kapsamlıdır. "N.A"nın içinde yer aldığı eylemler, bu ülkede savaşa karşı en yaygın, en kitlesel, en militan mücadelenin verildiği dönemdir.

Emperyalist savaşa karşı mücadelenin ilk kez kendi özgün örgütlülüklerini yaratarak sürdürüldüğü bir dönemdir. Çeşitli biçimlerde 1990-91'in hemen tamamına yayılan bu dönemin eylemlerini karakterize eden iki şey vardır: **“Emperyalist Savaşa Hayır” Netliği** ve **“Emperyalist Savaşa Hayır” Komiteleri**. Yani kısacası politikada netlik ve örgütlenmede genişlik-yaygınlık.

Bugünkü koşullar, gerek emperyalist saldırganlık açısından, gerekse de ülke içi koşullar açısından o dönemle büyük ölçüde benzerdir.

O süreçteki emperyalist savaş karşıtı mücadele hatırlanırken, mevcut durumda solun yetersizliği, halkı seferber edemeyişi daha çıplak ortaya çıkar. Geçen hafta yapılan en kalabalık “savaşa karşı” mitingte bin kişi toplandı. (Kimi gazetelere göre de 2 bin, ama bu da soruyu değiştirmez) Bu mu Türkiye'nin potansiyeli? Bu mu ülkemizde Amerika'ya karşı çıkanların, savaşa karşı çıkanların sayısı?

Neden bu kadar dar?

Sorun cevabını, bir yanıyla, bu sayımızdaki “solun bey-ni” başlığı altında ele aldık.

Kısaca; şunu çağırmanın, bunu yapmanın... anlayışı. İşte bu tablo çıkıyor ortaya.

Amaç ne?

Savaşa karşı çıkmak mı, yasak savmak mı?

Diyelim ki 2000 farzedelim. Böyle bir mitingi 30 civarında örgüt yapıyor. 2000'i bölün 30'a. Çıkan rakam, her bir örgütün ciddiyetini de sorgulatacak cinstendir.

Bu “örgüt”lerin kimileri, kimsenin adını belki hiç duymadığı, tabanı tavanı 5-10 kişilik örgütler. Bunları küçümsediğimiz için değil, her örgütlülük kendi çapında bir önem taşır, ve elbette birliklerde, ittifaklarda neden onların da yeri olmasın? Ama mesela “Kaos GL'den kadınlar”, “Öteki Ben” gurubu, “Feminen kadın ağından kadınlar” çağırırken, **TAYAD'lı** kadınların, **HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU**'nun çağırılmaması enteresan değil midir? Neden böyle diye, herkes **sormak-sorgulamak** durumundadır.

Çünkü bu **“tercih”ler**, yapılmak istenen nedir sorusunu,

amacı, şaibeli hale getiriyor .

Amacınız “savaşa karşı” güçlü bir eylem yapmak mıdır? **Yoksa**, savaşa karşı birşeyler yapmış görünelim ama, devletin de hismini çekmeyecek biçimde olsun tercihi midir?

Emperyalizm konusunda net olmayanlar, onun saldırganlıklarına da karşı çıkamazlar

HadeP'in bu mitinglere “çağrılı” olduğu halde katılması, daha önemli bir tartışmayı beraberinde getiriyor. HADEP katılmıyor, çünkü ABD'nin Irak'a saldırısına karşı çıkmakta net değil.

1990/91'deki eylemlere de katılmıyordu solun bir kesimi. Onlar da bir başka “politik” yanlıgı içindeydi çünkü.

“Ne ABD ne Saddam” diyor, emperyalist saldırıyı “it dalaşı” olarak değerlendiriyor, **“yüzde elli Saddam, yüzde elli Bush”** suçlu gibi garip hesaplar yapıyorlardı. Ama sonuç, ABD'nin saldırısına karşı çıkmamaktı. Bu kadar da değil; yine bu ucube gerekçelerle ülkemizdeki **savaş zamlarına ve baskılara karşı mücadele**'nin de dışındaydılar.

Bir kısmı, aradan yıllar geçtikten sonra, nihayet ABD emperyalizminin hedefini, amacını biraz anladı da, bu “yüzde 50, yüzde 50” çizgisinden uzaklaştı.

Ama çizginin kökleri derinde ve çizginin etkileri yaygın.

ABD Afganistan'a saldırırken, aynı çizgi karşımıza **“savaşa da, teröre de hayır”** söylemiyle çıktı. Aynı çizgi, emperyalizmin hücrelerine **“Avrupa standartlarına uygunluğu”** nedeniyle karşı çıkamadı.

2000'lerin dünyasında anti-amerikan duygu ve düşünceler, tüm dünya halklarında, ülkemiz halklarında da güçlenmiştir. Eğer bu duyguları meydanlara çıkaramıyorsa, kitlesel bir mücadelenin itici gücü yapamıyorsa, sorumluluk solundur. Solun emperyalizm ve oligarşiden icazetli politika ve pratiğidir.

“Taahhütnameye gerek yok” Doğru! Nasıl Olsa Tüm Partiler IMF’ci

Örneği Güney Kore seçimlerinde yaşanan, IMF’nin seçime girecek bütün partilerden IMF programına bağlılık taahhüdü alıp almayacağı tartışmasına bizzat IMF açıklık getirdi. (Gerçi bu açıklamaya da gerek yoktu. Tümünün konuşmalarına, programlarına bakmak yeterdi.)

IMF Dışilişkiler Direktörü Tom Dawson: “Programa gayet yaygın destek var. Bu nedenle seçim öncesinde partilerden bağlılık taahhüdü almayı düşünmüyoruz.” dedi.

Gerek yok diyor IMF. Gerek olsa, mevcut partilerden iktidara aday olanlarından IMF karşıtı bir parti olsa taahhüdü alacak, ama YOK!

Bu, düzen partilerinin ne halde olduğunun en açık göstergesi değil mi? Böyle bir tartışmanın alenen yapılıyor olması, basının hiçbir sakınca görmeden yazıp çiziyor olması, IMF memurlardan AB yetkililerine kadar parti Genel Merkezlerinin “ziyaretçi” akınlarına uğruyor olması büyük bir utançtır.

Bu utanç elbette halkımızın değil IMF’ci partilerindir.

Sadece utanç mı? Aynı zamanda bu tartışmalar ve IMF memuruna hiçbir partinin tek bir kelime cevap vermemesi; **sömürgeciliğin, mandacılığın** nasıl “normal” karşılanır hale geldiğinin de göstergesidir.

“Ulusal sol” çağırısı yapan DSP’nin ekonomi bakanı **Masum Türker**’in Kemal Derviş’i aratmayacak şekilde, “IMF denetime gelmeden tüm ev ödevlerimizi yapacağız...” dediği yerde uşaklığın artık sınırları aşılmış demektir.

Gerçek vatanseverlerden başka hiçbir güç bu utanç tablosuna son veremez.

“Büyük Ulusalçı”

Sina Gürel

“Fehriye Erdal’ı
İade Edin”

Şükrü Sina Gürel, AB ile görüşmeler yapmak üzere Belçika’ya gitti. Türkiye’nin “ulusal çıkarlarını” dile getirecek, hatta Avrupalılara “kök söktürecek” idi. AB’ciler telaşlıydı, ya AB karşıtı tavırlarıyla bilinen Gürel üyelik sürecini sekteye uğratırsa...

Bunların hiçbirisi olmadı. Ne Kıbrıs, ne başka bir konuda Gürel’in muhataplarına “kök söktürdüğü” görülmedi. Peki neydi gezide öne çıkan?

“İdamı kaldırdık, Fehriye’yi verin!”

“KADEK ve DHKP-C’ye önlem alın”

İşte buydu gündemden yansıyan. Oligarşi idamı büyük demokratikleşme diye kaldırıyordu ya; Fehriye’yi verin hücrelerde işkenceyle öldürelim demek de büyük ulusalcıya düştü. Belki emperyalist tekellerin ülkemizdeki en büyük işbirlikçisi **Sabancı’ya böylece yaranabilirdi.**

Büyük “ulusalcısının” da, “demokratının” da sorunu aynı; ne yaparız da devrimcileri yokederiz. F tiplerinde hemfikirler, Fehriye’yi getirip işkenceyle yoketmekte hemfikirler, devrimcileri yoketmekte hemfikirler, devrimci düşüncelerin yasaklanmasında, baskıyla sindirilmek istenmesinde hemfikirler.

Esenkent’te Grup Yorum Konseri

İstanbul **Esenkent** Rifat Ilgaz Kültür Merkezi’nde Grup Yorum 6 bin kişilik coşkulu bir seyirci kitlesiyle buluştu. Her Yorum konserinde olduğu gibi bu konsere de seyirciler marşlara eşlik etti, sloganlarıyla türkülerin soluk arasını doldurdu. 28 Ağustosta düzenlenen konserine “**Doğacak Güneş Gibi**” türküsüyle başlayan Grup Yorum’un Hücre Tipi hapisanelere, Ölüm Oruçlarına, devrimci basına yönelik baskılara ve Filistin direnişine değindiği konuşması sık sık sloganlarla kesildi. Filistin için “**Kuşatma**”, Ölüm Orucu şehitleri için “**Bir Mevsim**” marşlarıyla direnenleri selamlayan Grup Yorum’un konseri halaylar ve Ölüm Orucuna destek sloganları ile sona erdi.

Basklılar Batasuna İçin Yürüdü

Batasuna partisinin kapatılmasından sonraki ilk kitle- sel miting San Sebastian ken- tinde düzenlendi. Gösteride, "Faşizmi durdurun" pankart- ları taşıyan kitle kapatma ka- rarını protesto etti. Mitingin ardından barikatlar kuran bir grup Basklı, molotoflarla po- lisle çatıştı.

Bu arada AB de parti ka- patmaya desteğini AB komis-yonu sözcüsü Jonathan Faull aracılığıyla yineledi: "Anlayışla karşılıyoruz ve "terörizme" karşı mücadelesine destek veriyoruz." diyen AB sözcüsü meş- hur Avrupa demokrasisini bir kez daha herkese göstermiş oldu!

"Zirve" Oyunu Sonlandı

Güney Afrika'da düzenlenen Dünya Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi topraksız köylülerin onbinlerle yaptığı gös- teriler, küreselleşme karşıtlarının değişik eylemleriyle geçti. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powel'in konuşması protestolarla kesilirken, İsrail'i protesto gösterileri düzenlendi. 5 Eylül'de sonuçlanan "zirve"den ise halklar adına yine hiçbir sonuç çıkmadı. Beklenen oldu. Küreselleşme karşıtları bu sonuçtan **Amerika'yı sorumlu tuttuklarını** açıkladı.

Afganistan Direniyor

Kabil ve bir iki kent dışında hiçbir yeri kontrol altına ala- mayan emperyalist işgalciler başkentteki eylemleri de engelle- yemiyor.

5 Eylül günü Kandahar'a giden işbirlikçi hükümetin başı Karzai'ye yönelik suikast girişinden yara almadan kurtulur- ken, Kandahar valisi ağır yaralandı.

Aynı gün, Kabil'de iki bomba yüklü araçla Enformasyon Ba- kanlığı yakınında düzenlenen saldırıda 30'a yakın kişi ölürken, Afgan hükümeti saldırıdan eski cumhurbaşkanı Hikmetyar'ı sorumlu tuttu.

Geçtiğimiz hafta yine Kabil'de düzenlenen bir saldırı sonra- sı eylemlerden Hikmetyarı sorumlu tutan **İSAF'ın Türk komu- tanı** Tümgeneral Akın Zorlu'ya Hikmetyar, "**bütün yabancı güçlere karşı cihad ilan ediyoruz**" cevabı vermişti. "**Müslüman Türkiye**" oyununun da önümüzdeki günlerde emperyalistler ve oligarşi açısından çok tekin bir dal olmadığı görülüyor. İş- galcinin dini, imanı, milliyeti mi olur? Kim, hangi adlı giderse gitsin, Afgan halkının işgale ve **işgalciye karşı direnme hakkı** en meşru haktır. Afganlar bu hakkı kullanmaya devam ediyor.

İsviçre'de işgal eylemi

F tiplerindeki tecriti ve demokratik ku- rumlara yönelik baskı ve baskınları pro- testo etmek için Basel'in en kalabalık meydanındaki GBI sendikası Cephe Güçle- ri tarafından işgal edildi. Pencereden Al- manca "**Ölüm Orucu 796. gününde sürü- yor**", "**IM(F)tipi izolasyon politikasına son, tecrite hayır**" yazan büyük bir pan- kart açan Cephe Güçleri ayrıca DHKC ya- zan flamalar da açtılar.

2 saat süren eylem boyunca meydanda toplanan İsviçreliilere yönelik megafonla konuşmalar yapıldı, tecriti protesto eden sloganlar atıldı. Eylem polis müdahalesi olmadan, amacına ulaştığından bitirildi.

GBI Mitinginde direniş sloganları

İsviçre'nin başkenti **Bern'de** GBI sendi- kasının emeklilik yaşı ve sosyal haklarla il- gili olarak düzenlediği mitinge katılan Cephe Güçleri direnişin sesini İsviçreli emekçilere duyurdu. Miting alanında dire- nişe ilişkin kuşlamalar yapan devrimciler, miting öncesi yürüyüş boyunca tecrit ve Ölüm Orucu ile ilgili pankartlarla, döviz- lerle direnişin sesini haykırırken, Türkçe ve Almanca "**savaşa hayır herkese ekmek ve adalet**" yazılı kıvıllı bayraklarıyla da tüm dünya halklarının talebini dile getirdiler.

Şehitler için anma

Ölüm orucu şehitleri **Gülnihal Yılmaz** ve **Fatma Tokay Köse** için 31 ağustosta bir anma yapıldı. **Paris** merkezindeki Strasburg'da düzenlenen anmada bayrak- ların yanısıra Fransızca "**İzolasyona Son Verin Ölümler Dursun! TAYAD Komite**" pankartı taşındı. Yapılan saygı duruşunun ardından Cephe Basın Bürosu tarafından şehitlere ilişkin yayınlanan açıklamalar okundu. Türkçe ve Fransızca sloganların atıldığı eylemde Atılım, Alinteri, İşçi Köy- lü, Devrimci Demokrasi, Kıvıllıbayrak ve Odak okurları da yer aldı.

Benzeri bir anma da **Hollanda'da** ölüm orucu şehitleri için yapıldı.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

“İşkenceyle öldürülen karetta”nın gizlediği

Karetta kaplumbağalarını duymayan yoktur; sanırız doğadaki herhangi bir canlının neslinin tükenmesine itirazı olmayan da yoktur.

İşte o karettalardan biri gazete ve TV'lerin çarşaf çarşaf verdiği habere göre “ışkenceyle öldürülmüş.” Bir başka habere göre de, bir düğünde “keçi kapma yarışında keçiye büyük eziyet” edilmiş...

İnsana değer vermeyenlerin, insana yapılan işkenceye, eziyete sesi çıkmayanların hayvanseverliği de yalandır, riyadır ve arkasında mutlaka başka gerçekler gizlenmek isteniyordur.

Medyanın bu tür haberleriyle, ölümlerimiz ve F tiplerindeki işkenceye karşı sansürü, yoksul halkın açlığı karşısındaki suskunluğu tam da buna denk düşüyor. Yüzlerce gün aç kalıp hücrelerinde tek başına “ölü

bulunan” kadınlarımız haber olmaz bu medyada, F tiplerinde tüm dünyanın duyduğu işkenceler hayvansever yayın yönetmenlerinin sansüründen geçmez. Yazmazlar, duyurmazlar bu ülkedeki zulmü, açlığı ve bunlara karşı verilen direnişi.

“Bu ülkede bunlar yok, her şey öyle güllük gülüstanlık ki, hayvan haklarından öte savunulması gereken bir hak mı var?” havası yaratmak içindir “Karetta duyarlılıkları”, kedi, köpek haberleri.

Küçük bir kaplumbağanın ardına;
bütün ülkeyi kasıp kavuran büyük bir açlığı,
dağ gibi yığılmış cesetlerimizi,
ışkenceyi ve zulmü gizlemek istiyorlar.

Faşizmin zulmünün ve açlığın olduğu yerde günde mi kedi kuş börtü böceklerle, televole ve sporla doldurmak faşist propagandanın öteki yüzüdür.

Bütün sözde “ilkelerini”, “ahlak-etik” nutuklarını atın bir kenara; bu medya olsa olsa faşizmin borazını, tekellerin sesi olur, ötesi bunu gizlemenin gözboyamasından ibarettir.

Buna rağmen Türkiye gerçeği, zulme karşı direnişin yaşanıyor olduğu ve tarihe yazıldığı gerçeği değişir mi? Değişseydi ne Nazi zulmünden, ne sömürgecilik döneminden, ne cuntalardan geriye tek bir belge kalır mıydı? Kaldı, hem de milyonlarca!

ÇİZGİYLE

kahramanlar Ölmez

Dursun IŞIK

Şehitlik tarihi:
7 Eylül 1991
Şehit düştüğü yer:
Hollanda
Şehit düşme şekli:
Faşistler tarafından katledildi.

Seher ŞAHİN

Şehitlik tarihi:
8 Eylül 1991
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi
Şehit düşme şekli:
Üniversite'nin açılış döneminde yürütülen rehberlik ve dayanışma çalışmalarına yönelik polis saldırısında, polis tarafından Üniversitenin üçüncü katından aşağı atıldı. Beş gün komada kaldıktan sonra 8 Eylül'de şehit düştü.

Yener TÜRKER

Şehitlik tarihi:
9 Eylül 1998
Şehit düştükleri yer:
Tokat Niksar
Şehit düşme şekli:
Kıllıgeriş Köyü civarında gerilla birliğine bağlı bir müfreze'nin pusuya düşürülmesi sonucu çıkan çatışmada, düşmanı ilk farkedenden Filiz Ünal, ateş açarken kendisi de şehit düştü. Aynı çatışmada Yener Türker de son olarak Kelkit ırmağı üzerindeki köprüde çatışırken görüldü. Bir daha haber alınamadı; ya düşman tarafından vurularak veya ırmakta boğularak şehit düştü. Filiz Tokat Turhal, Yener Ordu Mesudiye doğumluydu. Doğdukları toprakların dağlarında özgürlük uğruna ölüm-süzleştiler.

Filiz ÜNAL

Zeynep Esra BOLAYIR

Şehitlik tarihi:
8 Eylül 1990
İYÖ-DER üyesiydi. Mücadelede henüz çok yeni olduğu bir süreçte Bursa'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Uğur BÜLBÜL

Şehitlik tarihi:
10 Eylül 2001
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Taksim
Şehit düşme şekli:
F tipi hapishanelerde sürdürülen zulmün hesabını sormak için Çevik kuvvete yönelik feda eyleminde işkencecilere karşı adaletin uygulanıcısı olarak şehit düştü.

Vedat İNAN

Şehitlik tarihi:
11 Eylül 1994
Şehit düştüğü yer:
Dersim Mazgirt Darikent
Şehit düşme şekli:
Mücadele okuru bir öğretmendi. Kürt milliyetçiliğinin yanlış eylem çizgisinin sonucu olan bir eylemde öldürüldü.

Mehmet SOYLU

Şehitlik tarihi:
12 Eylül 1979
Şehit düştüğü yer:
Kars Yeni Mahalle
Şehit düşme şekli:
Faşistler tarafından katledildi.

Yüksel KAŞIKÇI

Şehitlik tarihi:
12 Eylül 1979
Şehit düştüğü yer:
İstanbul Okmeydanı
Şehit düşme şekli:
DEV-GENÇ'liydi; faşistlerle girdiği çatışmada şehit düştü.